

BRINJE

ŠOLSKO LETO 2009/2010, ŠT. 1

Uvodnik

Pa je mimo, šolsko leto 2009/2010 namreč. Zdi se, da smo včeraj začeli, pa že končujemo. Odhajamo vsak po svoje, veseli, ker je žetev dobra, ker smo bili uspešni in si bomo lahko privoščili zasluženi počitek. Šolo bomo tudi nekoliko pogrešali, vsaj kot prostor, kjer se srečujemo s prijatelji in si z njimi delimo svoje male skrivnosti.

Saj res – skrivnosti. Nekaj se jih skriva tudi v besedilih, ki jih lahko berete v pričujoči številki Brinja. Zgodbe in pesmi vas bodo v počitniških dneh lahko zabavale, vas na čudežen način vrnile v šolske klopi ali pa vas odpeljale neznano kam ... kakor boste želeli. Izbira je vaša.

BRINJE,
glasilo Osnovne šole Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica

Šol. leto 2009/2010, št. 1

Likovna oprema:
učenci in učenke vseh razredov

Uredile:
Dragica Štemberger Maljavac,
Jana Špilar, Sonja Štemberger

Računalniška priprava:
Branko Zidarič

Besedila, vnešena s pomočjo optičnega čitalca,
niso lektorirana.

Ilirska Bistrica, junij 2010

Kok ti men zdej dol visiš

»Bejbi, ne slišm te, kaj mi govoriš, ej, kok ti men zdele dol visiš ...« smo si prepevali še dolgo po ogledu gledališke predstave Kok ti men zdej dol visiš, ki smo si jo učenci od 6. do 9. razreda ogledali v četrtek, 4. februarja 2010, v Slovenskem mladinskem gledališču v Ljubljani. Gledališka predstava je delo britanskega avtorja Marka Ravenhilla, za slovenski prevod pa je poskrbel Jakob J. Kenda. Pod režisersko taktirko se je podpisal Vito Tauffer, z glasbenim hitom pa nas je navdušil Saša Lošić.

»Zgodba pripoveduje o štirih dekletih, ki so zapustila fante, da bi hodila z zvezdniki, zaradi česar bi postala slavna. Fantje so bili seveda razočarani, saj so vedeli, da se dekletom načrt ne bo posrečil. Zato so se pozabavali z njimi in s pomočjo dramskega krožka postali slavni. Tako so dekleta obžalovala, da so jih zapustila. Zgodba se konča s priznanjem fantov, da so slavo samo odigrali, in s priznanjem deklet, da niso imele prav.«
(Jure Valenčič, 9. a)

»Dekleta so si predstavljala slavo tako, da bi začela hoditi s slavnimi moškimi, potem pa bi bila na vseh naslovnicaх revij, bila bi modne ikone, govorila so celo, da bodo vsepovsod njihovi obrazi.«
(Urša Gombač, 8. a)

»Dekleta verjamejo horoskopu, kjer piše, da se morajo znebiti ovir. Zaradi svojih sanj zapustijo svoje fante in se odločijo, da bodo imele zveze s slavnimi moškimi.«
(Ilirjana Kuliqi, 8. a)

Kako so učenke in učenci odgovorili na vprašanja o predstavi?

**Si tudi ti želiš postati slaven?
Kako bi ti lahko to dosegel?**

»Da, to bi lahko dosegla tako, da bi se prijavila na kak resničnostni šov ali pa na internetu objavila posnetke, na katerih npr. pojem. Lahko bi me kdo videl in mi dal ponudbo.«
(*Ilirjana Kuliqi, 8. a*)

»Da, postal bi profesionalni nogometaš.« (*Anže Počkaj, 8. a*)

»Da, najprej bi se prijavila na kakšno avdicijo za igralko.«
(*Sara Pangos, 6. a*)

»Mogoče, bila bi pevka ali igralka. Začela bi kar na nekaterih šolskih prireditvah, npr. karaokah ali predstavah.« (*Tina Šircelj, 7. a*)

»Škodilo mi ne bi. Šel bi dirkat z avti v Teksas.« (*Andrej Benc, 7. a*)

**Katere so dobre in slabe
plati slave?**

»Vsi te obožujejo, vsem si idol, vsi te imajo radi in te spoštujejo. Včasih pretiravaš, ker misliš, da si najboljši na svetu.« (*Anja Zaplata, 8. a*)

»Vsi te poznajo, želijo si tvoj podpis, ponavadi si bogat ... Od pozdravljanja, podpisovanja in potovanj pa imaš vsega vrh glave.«
(*Jaka Valenčič, 8. a*)

»Lahko si doberdelen in pomagaš sirotam v Afriki, daješ denar dobrotelnim ustanovam. Slaba stran je, da so ti paparaci in novinarji za petami. Ko enkrat znoriš, to objavijo v revijah. Pišejo laži o tebi.«
(*Hana Jenko, 6. a*)

»Ne veš, če imaš prijatelje samo zato, ker si slaven, ali so res tvoji prijatelji.« (*Jani Afrič, 9. b*)

»Da te lahko novinarji zbudijo v nedeljo ob osmi uri in hočejo intervju.« (*Albin Škrab, 9. a*)

Kaj bi v gledališki predstavi pohvalil, kaj ti ni bilo všeč in zakaj?

»Igralci so se zelo dobro vživeli v vloge, bilo je smešno. Všeč mi je bilo tudi, da so govorili v slengu, saj so se nam tako še bolj približali. Tudi zgodba je bila zanimiva. Ni mi bilo všeč, da so igralci starejši. Tudi njihove obleke niso bile ravno take, kot se jih danes nosi.«
(Katarina Reberc, 8. a)

»Pohvalila bi tematiko predstave – bila je primerna za nas, ker smo tudi mi najstniki, in menim, da smo tudi mi našli svoje probleme v zgodbi. Pohvalila bi igralce, ki so se kljub svoji starosti odlično vživeli v vlogo najstnikov, zelo pa mi je bila všeč tudi pesem skupine Hudo in njena izvedba.« (Urša Gombač, 8. a)

»Pohvalila bi koncert, ker sem se počutila, kot da sem na pravem koncertu.« (Laura Štemberger, 6. a)

»Pohvalila bi kostumografinjo, saj skoraj ni bilo prepoznati, koliko so igralci v resnici stari.«
(Teja Gustinčič, 6. a)

»Pohvalila bi koncert. Zdel se mi je kot pravi. Tudi menedžerji in snemalci so se zdeli kot pravi.«
(Eva Fatur, 7. a)

»Najbolj bi pohvalil, ko so zaigrali tako, kot da so bili na koncertu. Igra se je dogajala tudi med gledalci. Tako je izgledalo bolj resnično.«
(Žiga Pangos, 8. a)

»Na odru je stal zid, na katerem so bili napisani grafiti in veliko vulgarnih besed, kar mi je bilo všeč, saj kaj takega ne vidiš vsak dan v kulturni ustanovi.« (Kerry Mahne, 9. b)

Kako ti je všeč pesem skupine Hudo?

»Carska.« (Mojca Jenko, 6. a)

»Ta njihova pesem je res HUDA!«
(Nives Memon, 6. a)

»Zelo všeč.« (Kaja Boštjančič, 9. b)

V gledališki predstavi prevladuje mladostniški sleng in ljubljansščina. Kaj meniš o tem? Bi bil knjižni jezik boljša izbira?

»Mislim, da je bilo tako v redu, lepše pa bi bilo primorsko narečje. Ni mi bilo všeč, da so govorili v ljubljansščini, neprestano smo slišali »kva«.« (Tadeja Ivančič, 7. a)

»Mislim, da je predstava dobila svoj čar prav s slengom.«
(Albin Škrab, 9. a)

»Meni je bilo zelo všeč, da so govorili v slengu, ni mi pa bila všeč ljubljansščina.« (Ana Primc, 9. a)

Učenci so nad svoja mnenja o predstavi Kok ti men zdej dol visiš napisali zanimive naslove: Slavnost, Zmešane punce hočejo postati slavne, Briga me zate, Pot k slavi, Smešno in zanimivo, Biti ali ne biti slaven, Slava in denar, Zanimivo, Slava ali ljubezen, Štirje fantje in štiri slavna dekleta, Hoditi s slavno osebnostjo?, Smeh, Zabavno in duhovito, Pot do slave ni vedno lahka, Najstniki, ki so hoteli biti zvezde, Oprosti, Ni vse v slavi, Ljubezen je važnejša od slave, Slava je lahko problem ...

Predstava mi je bila zelo všeč, saj so bili dobri igralci, kostumi in scena. Najboljši igralec mi je bil Ivo Godnič. Sama vsebina predstave mi je bila všeč, motilo pa me je, da so bili igralci stari. (*Neža Reberc, 6. b*)

Predstava mi je bila zelo všeč, čeprav se sama še ne srečujem s takimi problemi. Všeč mi je bila zato, ker je bilo v njej nekaj smešnega in nekaj žalostnega. Pa tudi glasbena skupina Hudo mi je bila pri srcu. Všeč so mi bile tudi njihove obleke. Z veseljem bi si jo še ogledala, saj so bili igralci odlični. Scena je bila zelo preprosta, zato mi je bila tudi všeč. (*Maja Primc, 6. b*)

Predstava mi je bila zelo všeč. Najbolj všeč mi je bil prizor, ko so peli.

Najboljša igralka mi je bila Katarina. Scena je bila zelo preprosta. Luči so bile primerne, saj se je vsakega igralca dovolj jasno videlo. (*Petra Stopar, 6. b*)

Predstava mi je bila všeč, ker so bili prijatelji pripravljeni za svoja dekleta storiti vse. Hoteli so jim dopovedati, da horoskop ne govori resnice, zato mu ne smemo slepo verjeti. (*Barbara Škrlj, 7. b*)

Meni je bila predstava všeč, ker je bilo v njej veliko najstniških besed in govori o resničnem najstniškem življenju. Všeč mi je bila tudi pesem, ki so jo odigrali in zapeli. Vsi tisti žarometi in efekti so bili zakon. Uživala sem. Vloge pa mislim, da so bolje odigrali moški. (*Anita Janežič, 7. b*)

Predstava Kok ti men zdej dol visiš mi je bila zelo všeč. Lepo nas pouči, da ni slava vredna vsega. Na začetku se mi je zdela malce dolgočasna, potem pa mi je začela postajati všeč. Tema in vsebina predstave sta zanimivi, prav tako pa so jo tudi igralci odlično zaigrali. Všeč mi je bil jezik, v katerem so govorili igralci, pa tudi pesem, ki jo je zapela skupina Hudo, je bila zelo dobra. Bilo mi je všeč vse, zato mi ni žal, da sem si jo ogledala. (*Špela Pugelj, 7. b*)

Na predstavi smo večkrat pozabili, da smo le gledalci, saj smo kar postali del predstave. (*Aljaž Frank, 8. a*)

V sredo, 4. februarja 2010, smo si šli učenci od 6. do 9. razreda Osnovne šole Dragotina Ketteja iz Ilirske Bistrice v Mladinsko gledališče v Ljubljano ogledat gledališko predstavo Kok ti men zdej dol visiš.

Stavba gledališča mi ni bila ravno všeč, saj je oziroma vsaj zgleda stara in je videti kot navaden stanovanjski blok. Stoji pa tudi na zelo skritem in čudnem kraju, poleg le na pol zgrajene stavbe, blizu Gospodarskega razstavišča. Notranjost gledališča pa je lepo urejena, imajo pa najbrž samo eno dvorano, v kateri smo si mi ogledali predstavo.

Sama predstava mi je bila zelo všeč, predvsem zato, ker je bil jezik igralcev enak našemu, jeziku mladih. Tudi vsebina mi je bila všeč, saj prikazuje tipične najstniške probleme. Ni mi bilo pa všeč to, da so bili igralci starejši od svojih vlog. Zaradi tega mi je bila najboljša igralka tista, ki je igrala Katjo, saj je izgledala najbolj mladostna, zato je bila njena igra najbolj prepričljiva. Če bi morala izbrati najboljši prizor, bi izbrala tistega, ko skupina Hudo zapoje svojo pesem. Njihov nastop so popestrile bliskajoče se luči. Ni

mi bilo všeč tudi to, da so bili igralci ves čas v istih oblačilih, saj naj bi nam v svoji igri predstavili večdnevno dogajanje. Tudi sceno bi lahko zamenjali vsaj za nastop skupine Hudo, saj se je vse odvijalo na nekem košarkarskem igrišču.

Če gledam kot celoto, mi je bila predstava všeč in z veseljem bi si jo ogledala še enkrat. (*Eva Možina, 8. a*)

Pri predstavi mi ni bilo všeč to, da so bile igralko prestare. (*David Šajn, 9. a*)

Predstava mi je bila zelo všeč, saj sem se zelo nasmejala in pozabila na stvari okrog sebe. (*Tjaša Nemec, 9. a*)

Predstava mi je bila zelo všeč in melodija pesmi še vedno ostaja v moji glavi. (*Špela Tomšič, 9. a*)

Učenje angleščine je zabavno

»Lerning English is fun. Učenje angleščine je zabavno.« Tako pravijo učenci, ki obiskujejo krožek začetne angleščine. Letos so z angleškim programom, že tretje leto zapored, polepšali popoldan staršem in vsem obiskovalcem čajanke, ki so jo pripravili skupaj z mentorico. 27. maja so se v skoraj enournem programu predstavili učenci od prvega do tretjega razreda ter učenci petih razredov. Starše so navdušili s plesnimi, gibalnimi, pevskimi točkami ter igro. Vsi nastopajoči in obiskovalci so si postregli s pravim čajem in slastnimi piškoti. Učenje angleščine pa se je nadaljevalo tudi po čajanki. Učenci radi ustvarjajo in pišejo angleška besedila. Preberite si jih nekaj.

Me and my friend

My name is Aurora Kuliqi. I'm nine. I'm from Ilirska Bistrica. I go to the Primary school of Dragotin Kette. I'm in class 4. b. My English teacher is Miss Frank. She's very nice and good teacher.

I'm short and thin. I've got long red hair and green eyes. I've got two sisters and one brother.

I don't know why, is my favourite colour blue and my favourite number is five. I really like pizza and my favourite drink is ice tea. My favourite animal is a horse and I like cartoons and movies. My favourite movie is Verano de amor and favourite cartoon is Tom and Jerry. My favourite song is Hey now from my favourite singer Hilary Duff. When I grow up I want to be a singer.

I've got many friends and my best friend is Medina Bekrić. She's eleven. She's from Ilirska Bistrica. She's tall and thin. She's got long brown hair and blue eyes. She's got one brother. I like her because she is a good friend. She's funny. She likes basketball. Her pets are a dog and a cat.

Aurora Kuliqi, 4. b

Hi, I am Pia Jenko. I go to class 4. b of the primary school Dragotin Kette in Ilirska Bistrica. I live in Gregorčičeva cesta 23 b in Ilirska Bistrica in Slovenia. I am 10 years old. I am young. I am tall and I am thin. I've got dark blond hair and brown-green eyes. I play violin and basketball. I like pizzas, apples, bananas, chocolate and biscuits.

This is my friend Sandra Vujković. She goes also to class 4. b of the same school. She lives in the village Gornji Zemon near Ilirska Bistrica. She is 10 years old. She is young, short and thin. She's got long brown hair and brown eyes. She is very funny and I like her.

Pia Jenko, 4. b

My song

Everybody!
Hi, everybody!
Come here now!
It's a hot day and everybody's dancing.
I love people and people love me.
Everybody is here and dancing tonight.

Petra Dolgan, 5. a

Sunny and rainy days

I like sunny days.
It is really funny.
I play with my friends
in my street.

I hate rainy days.
It is really boring.
I can't play with my friends
in my street.

Nika Blokar, 5. a

My town

Hurry up and come down,
you can visit my little town.
You will easy find it.
People here are very kind.

Here I want to stay.
With my friends I can play.
Now I'm in a hurry to school,
for my life, learning is a tool.

Klemen Šajn, 6. b

My cat

My cat is black,
his name is JACK.
He is very lazy,
but he isn't crazy.

Nina Pecman, 5. a

You

You are like a yummy marshmallow.
You are the sunshine, my best fellow.
You are the prettiest lamp ever seen.
You are like a Harley (If you know what I mean).
You are like my shirt, that is soft like a cloud.
You are like the garage, with music playing loud.
You are like the annoying orange, full of fun.
You are like all the Fridays -weekend days number one.
You are like May, full of love.
You are like a star, shining from above.
You are a spiky red rose.
You are like a wild fire, to put out with a hose.

Tina Renko, 8. a

Stripi v italijanščini

Sedmi razredi smo v okviru pouka italijanščine kot drugega tujega jezika svoja novo pridobljena znanja preizkusili tudi na računalniškem področju. S pomočjo spletnih orodij smo ustvarjali stripe. Predstavljamo vam dva izmed duhovitejših.

POMPEKI

Lara Dujc in Larisa Jagodnik, 7. a

Ciao!

Come ti
chiami?

Io sono
Pompolina.
E tu?

Io sono
Pompolino.
Di dove sei?

Sono di
Hirošima.
E tu di dove
sei?

Sono di
Brousselles.
Che classe fai?

Faccio la terza.
Hai un fratello?

No.

OINK

OINK

OINK

No. Ho una
sorella.
E tu?

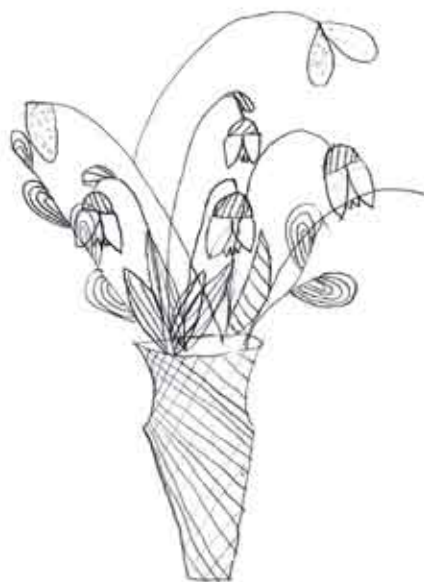
Ho un fiore per
te.

Che? Ti odio!

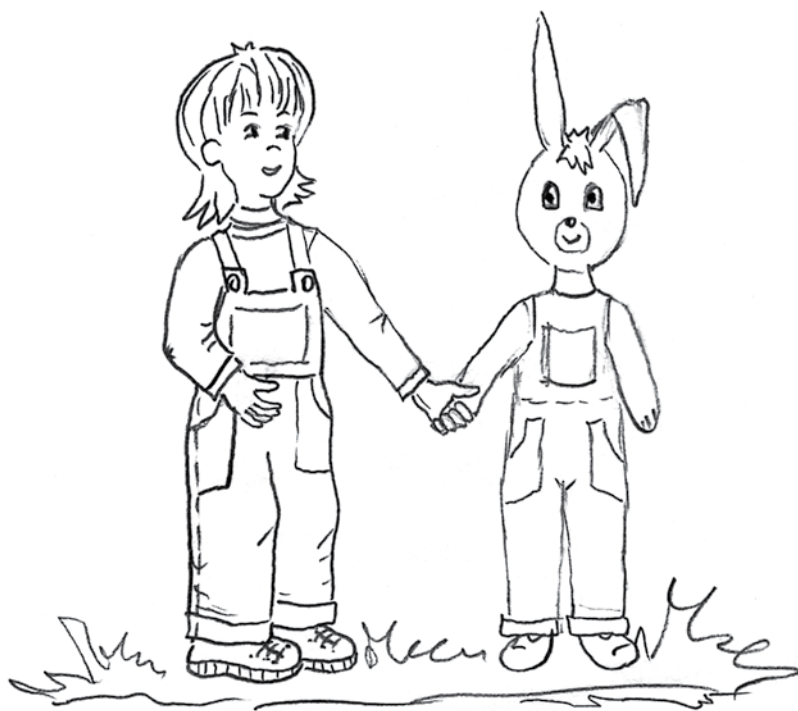
NOOO!

FINE

Prvi razred

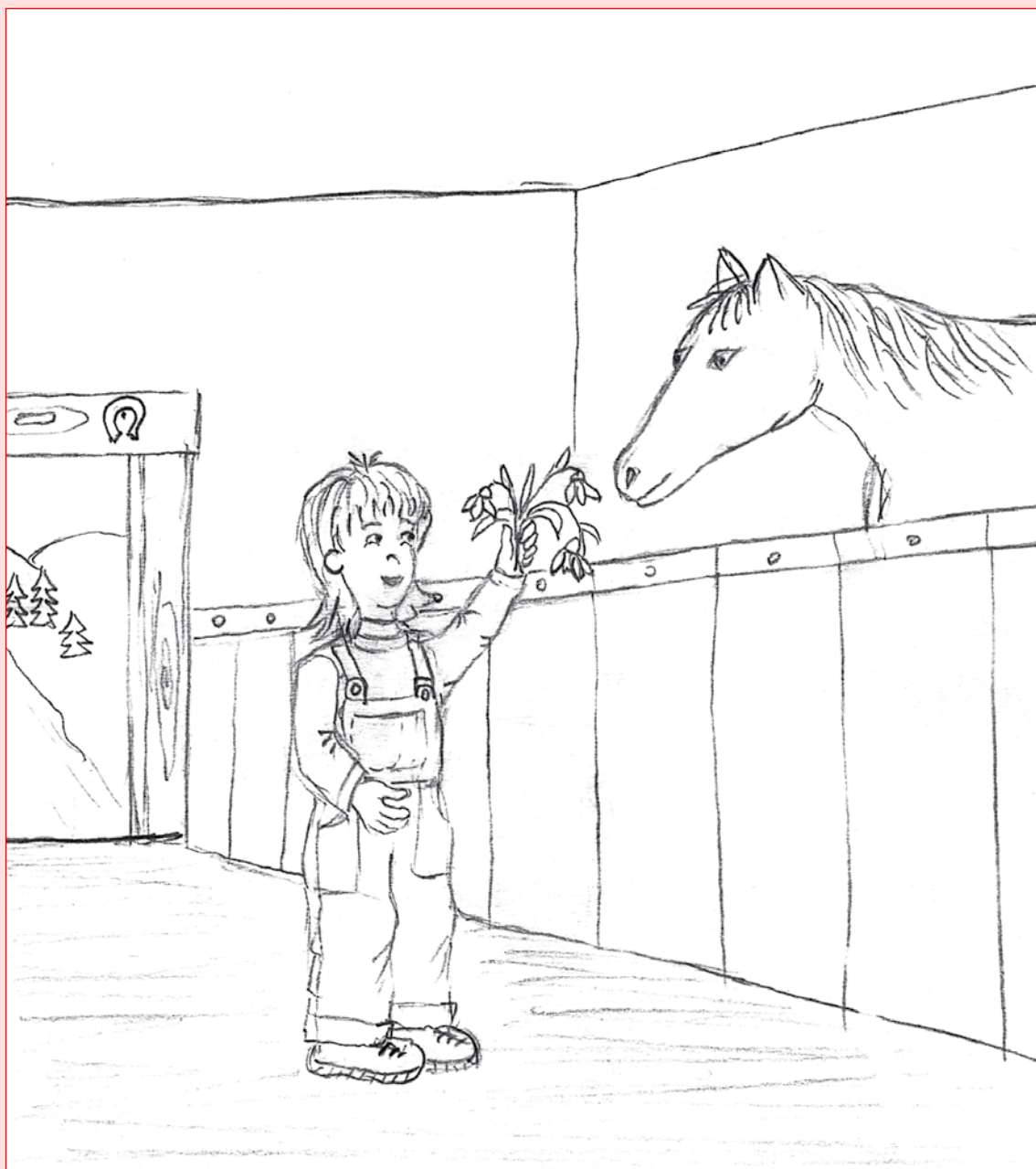

ŠPELCA
IN
ZAJČEK UHEC

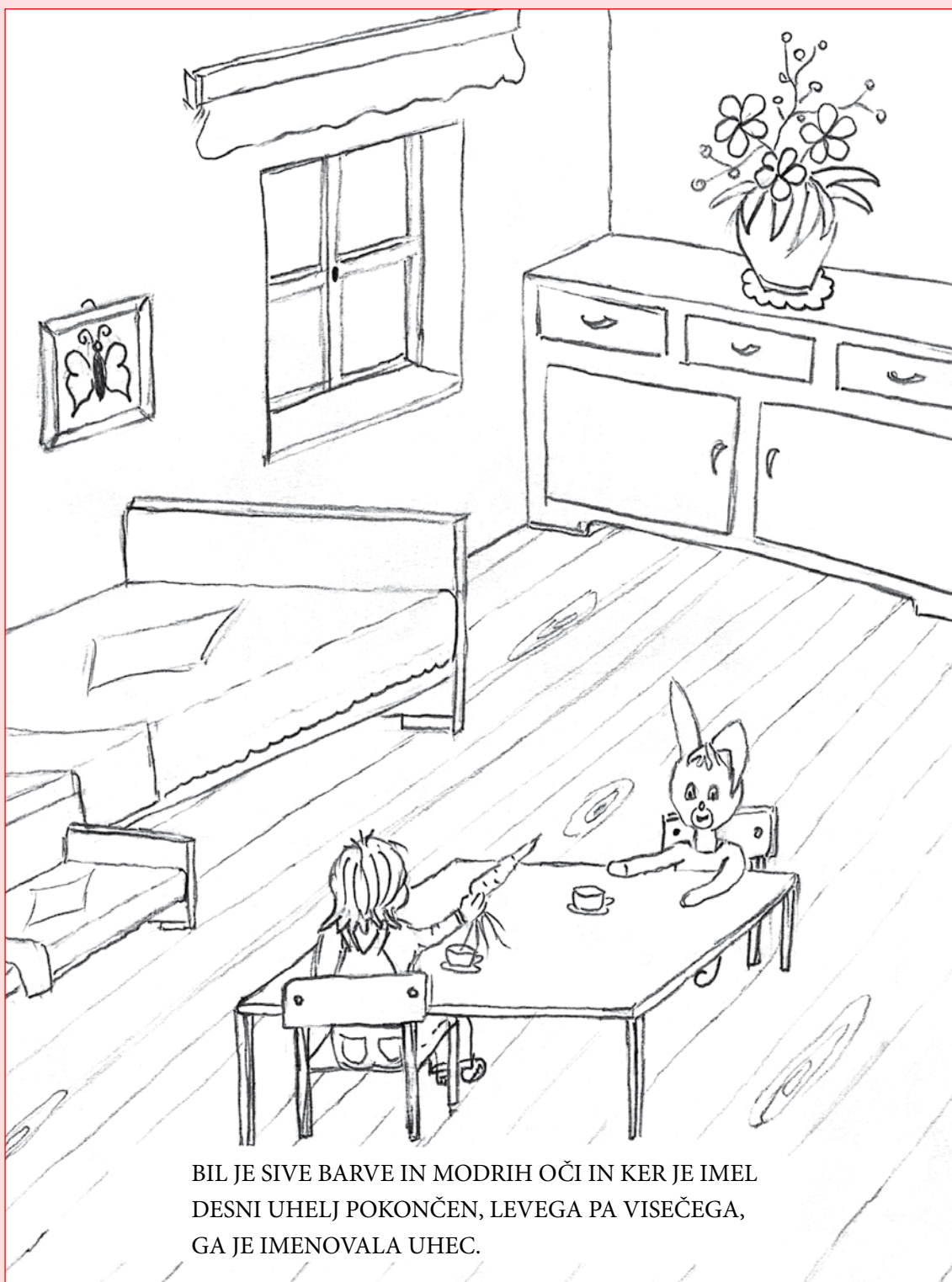

USTVARILI UČENCI PRVIH RAZREDOV
PODALJŠANEGA BIVANJA IN UČITELJICA LAURA NOVAK

Ilustracije: Laura Novak

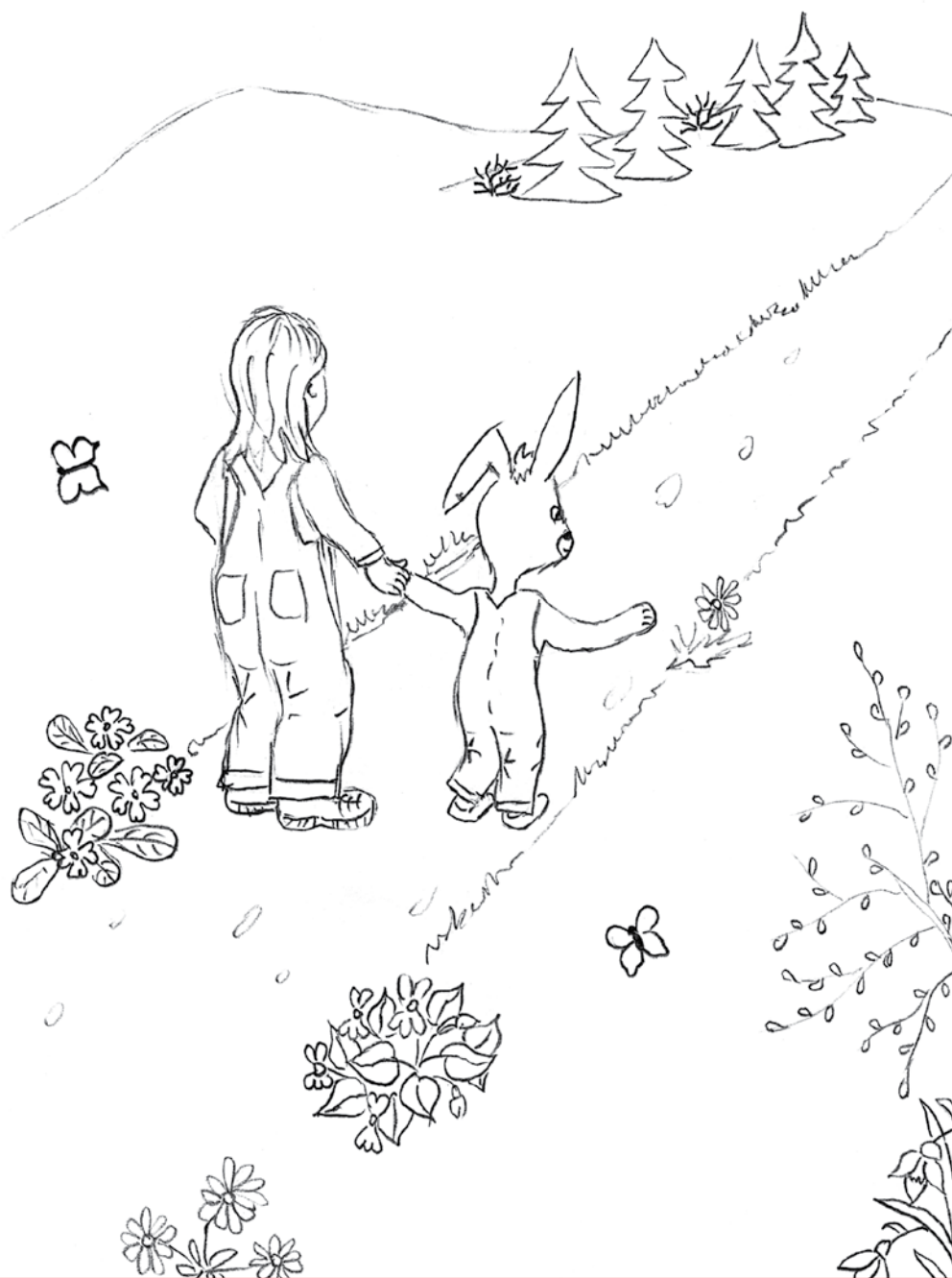

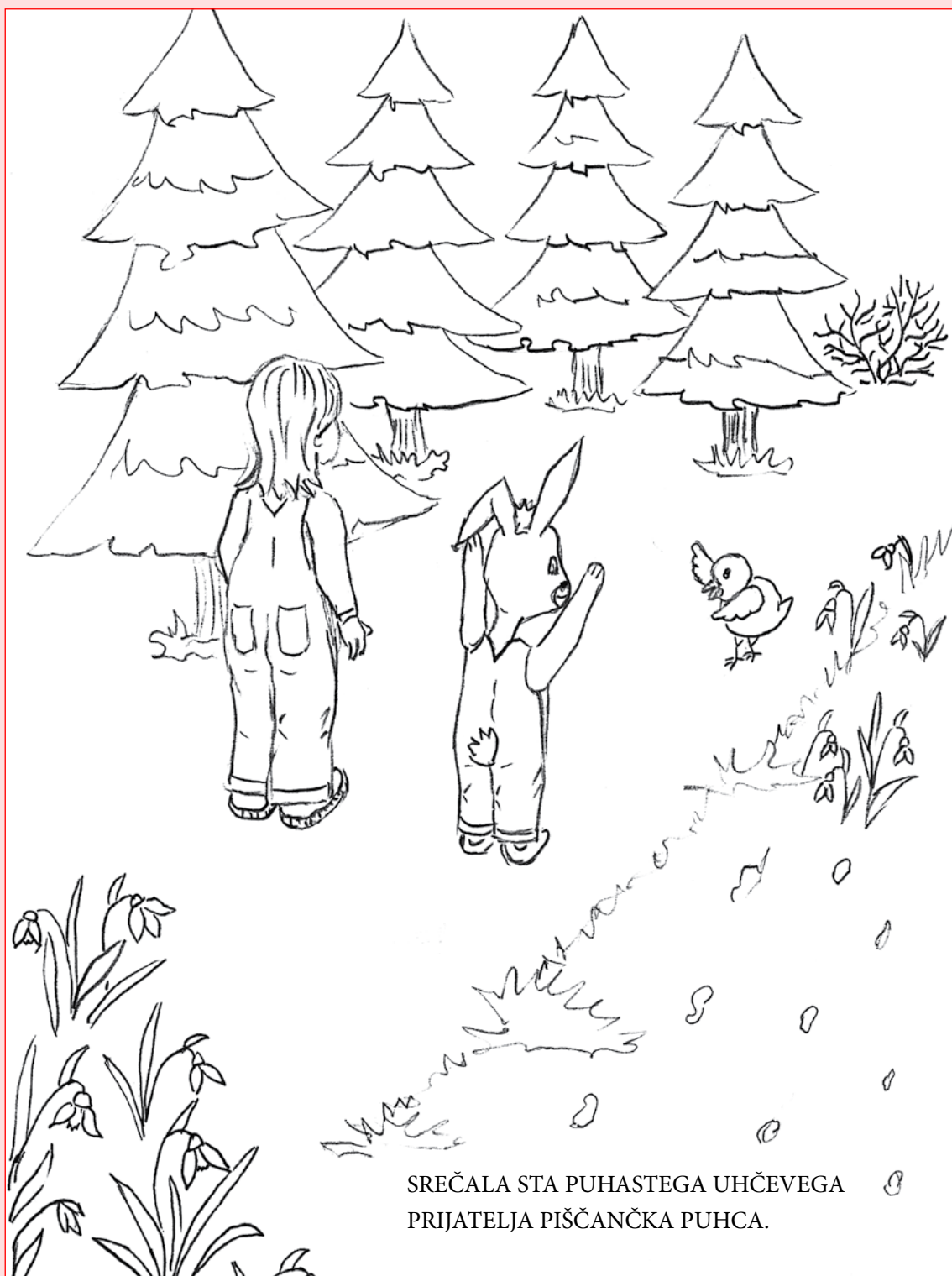
NEKOČ JE ŽIVELA PRIJAZNA DEKLICA ŠPELCA.
VEDNO JE KOMU KAJ PODARILA. ZA VELIKONOČNO
DARILO PA JE TUDI SAMA NEKAJ DOBILA, ZAJČKA.

BIL JE SIVE BARVE IN MODRIH OČI IN KER JE IMEL
DESNI UHELJ POKONČEN, LEVEGA PA VISEČEGA,
GA JE IMENOVALA UHEC.

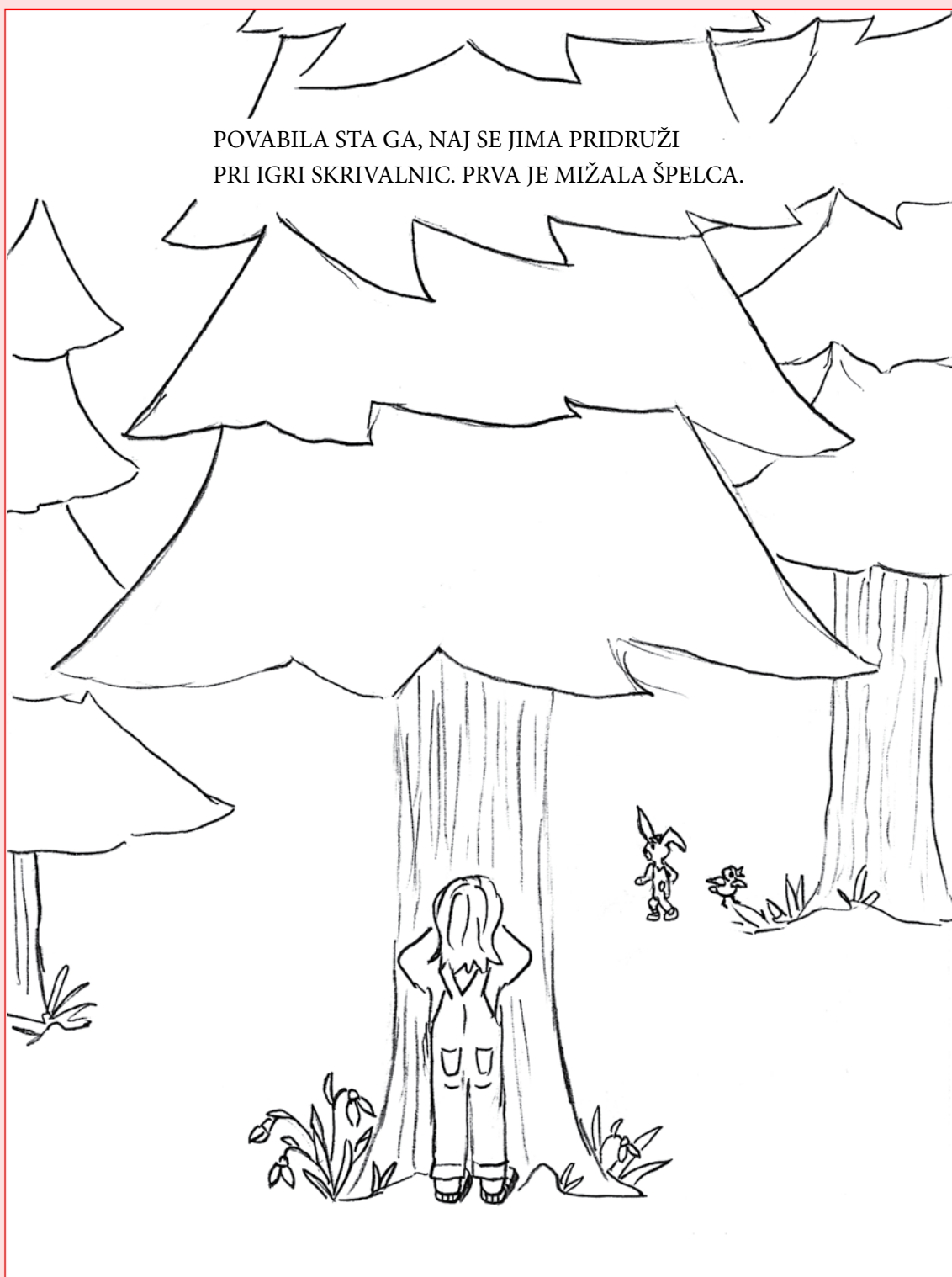
LEPEGA SONČNEGA DNE STA SE ODPRAVILA
NA SPREHOD. DIŠALO JE PO POMLADI.

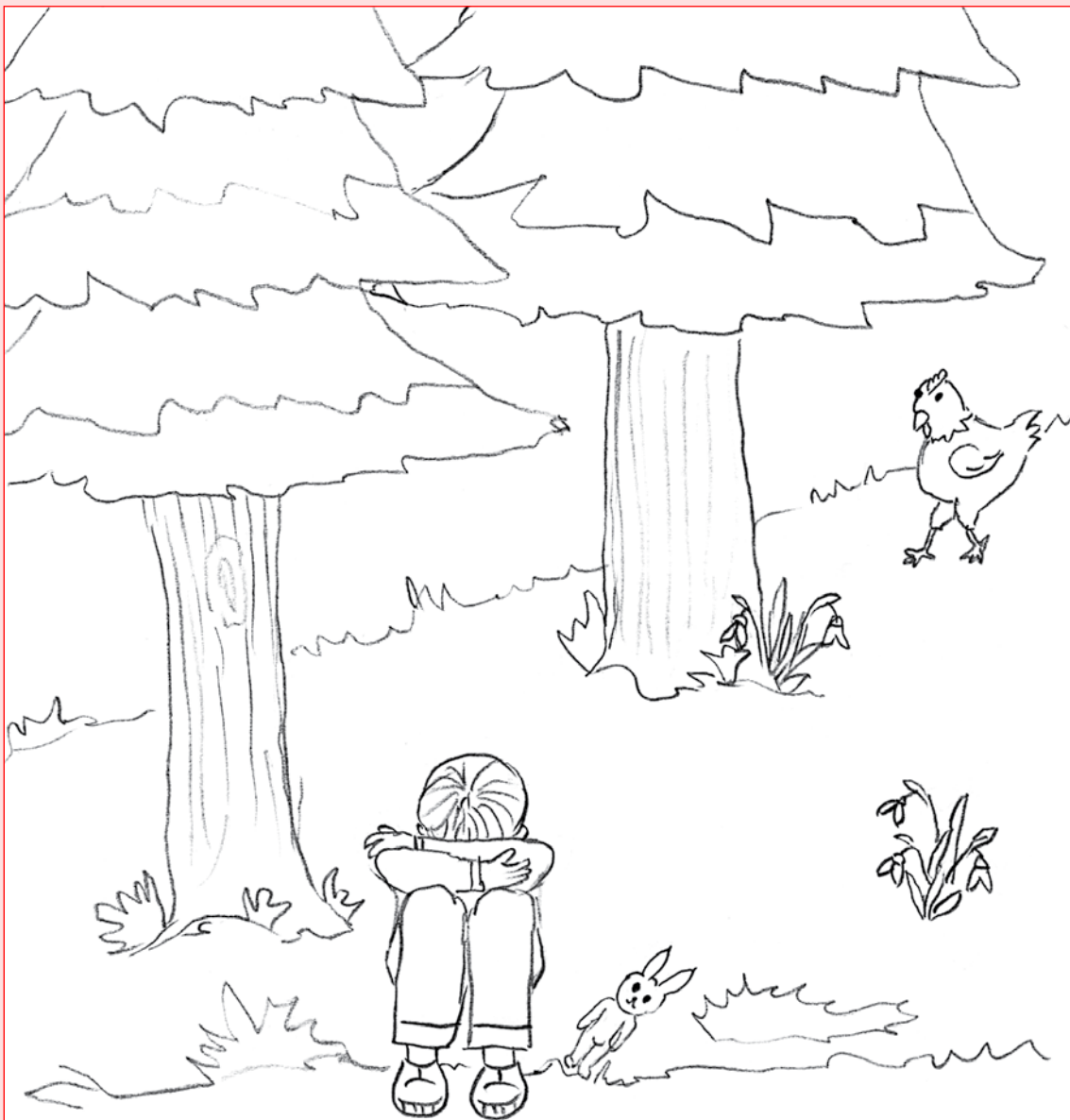
SREČALA STA PUHASTEGA UHČEVEGA
PRIJATELJA PIŠČANČKA PUHCA.

POVABILO STA GA, NAJ SE JIMA PRIDRUŽI
PRI IGRI SKRIVALNIC. PRVA JE MIŽALA ŠPELCA.

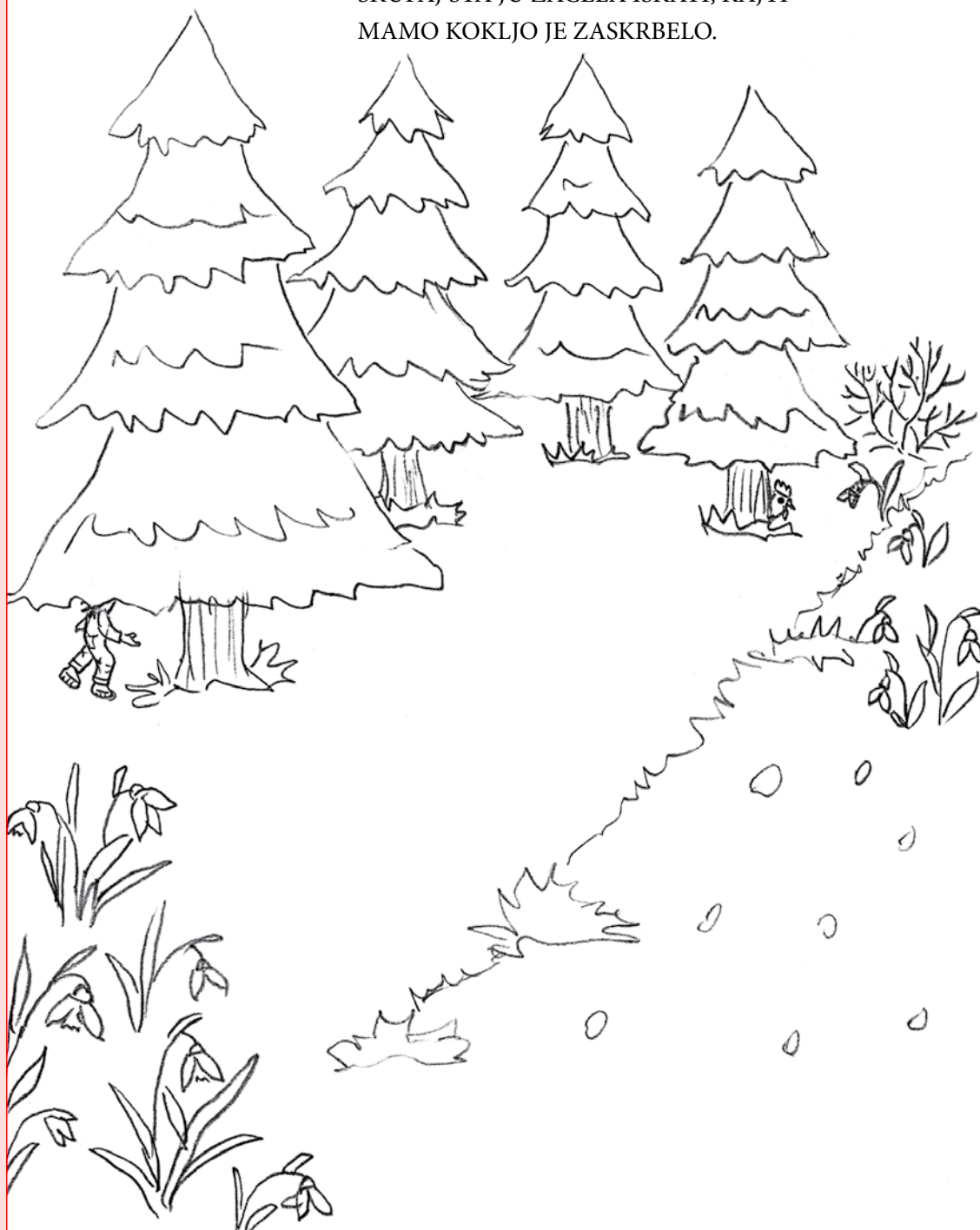

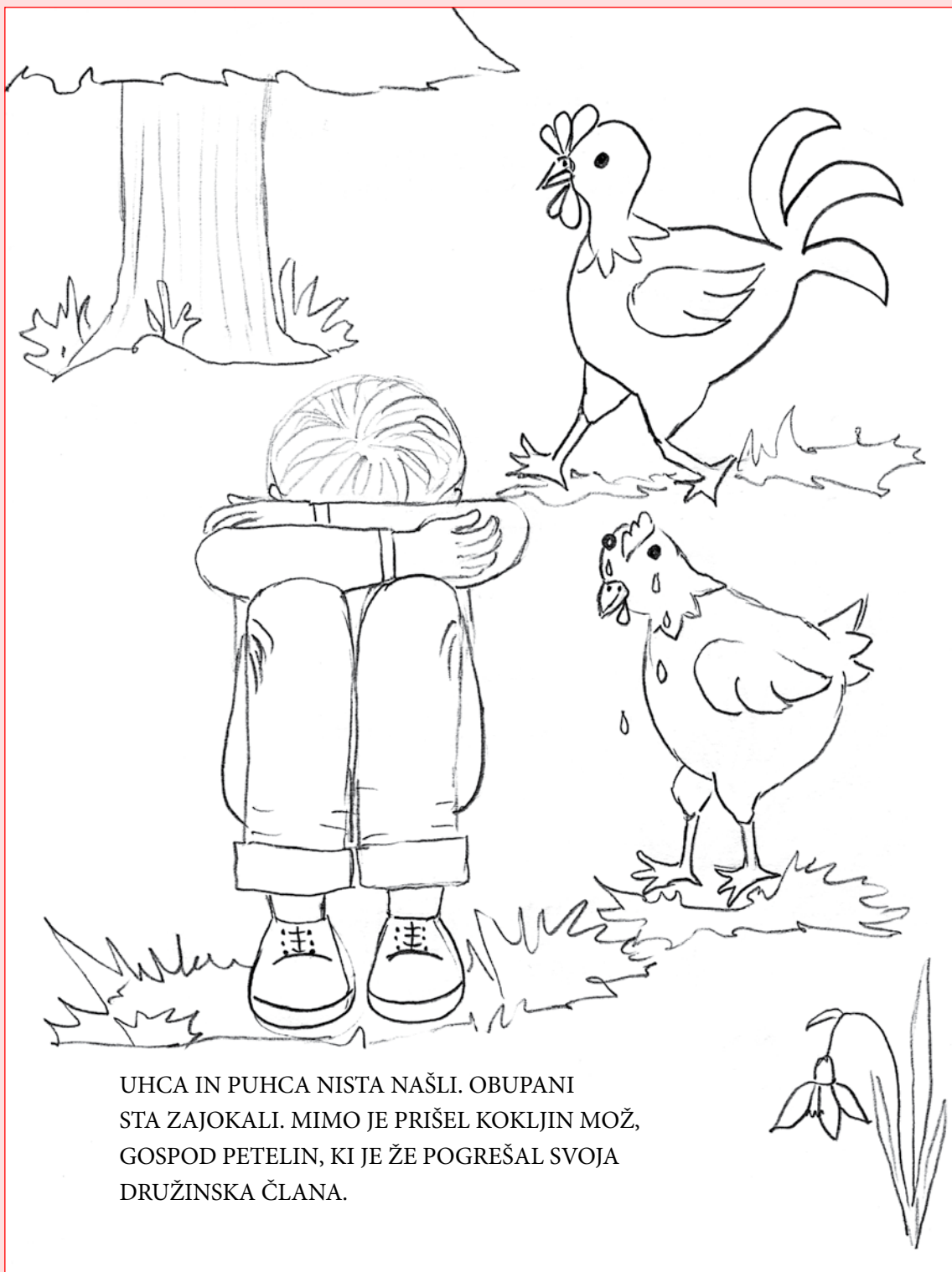
KO JU JE ZAČELA ISKATI, JE NAŠLA RJAVEGA
ČOKOLADNEGA ZAJČKA, UHCA IN PUHCA
PA NI BILO NIKJER.

PRESTRAŠILA SE JE, DA JE NAJDENI
ČOKOLADNI ZAJČEK V TRAVI V RESNICI
NJEN UHEC, KI GA JE NEKDO GRDO ZAČARAL.
ZAČELA SE JE MILO JOKATI, KAR JE SLIŠALA
PUHČEVA MAMA KOKLJA.

SKUPAJ STA JU ZAČELA ISKATI, KAJTI
MAMO KOKLJO JE ZASKRBELO.

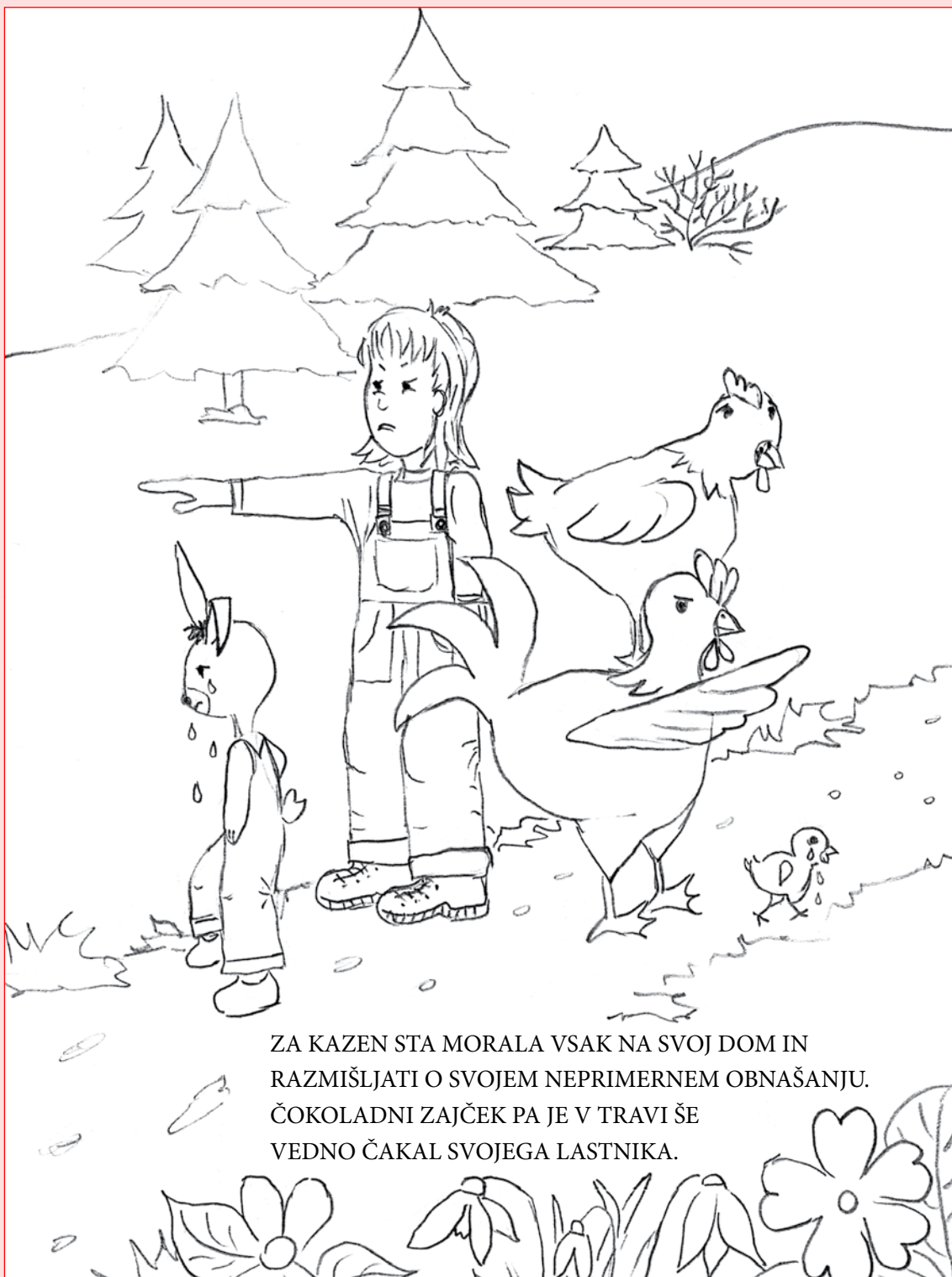

UHCA IN PUHCA NISTA NAŠLI. OBUPANI
STA ZAJOKALI. MIMO JE PRIŠEL KOKLJIN MOŽ,
GOSPOD PETELIN, KI JE ŽE POGREŠAL SVOJA
DRUŽINSKA ČLANA.

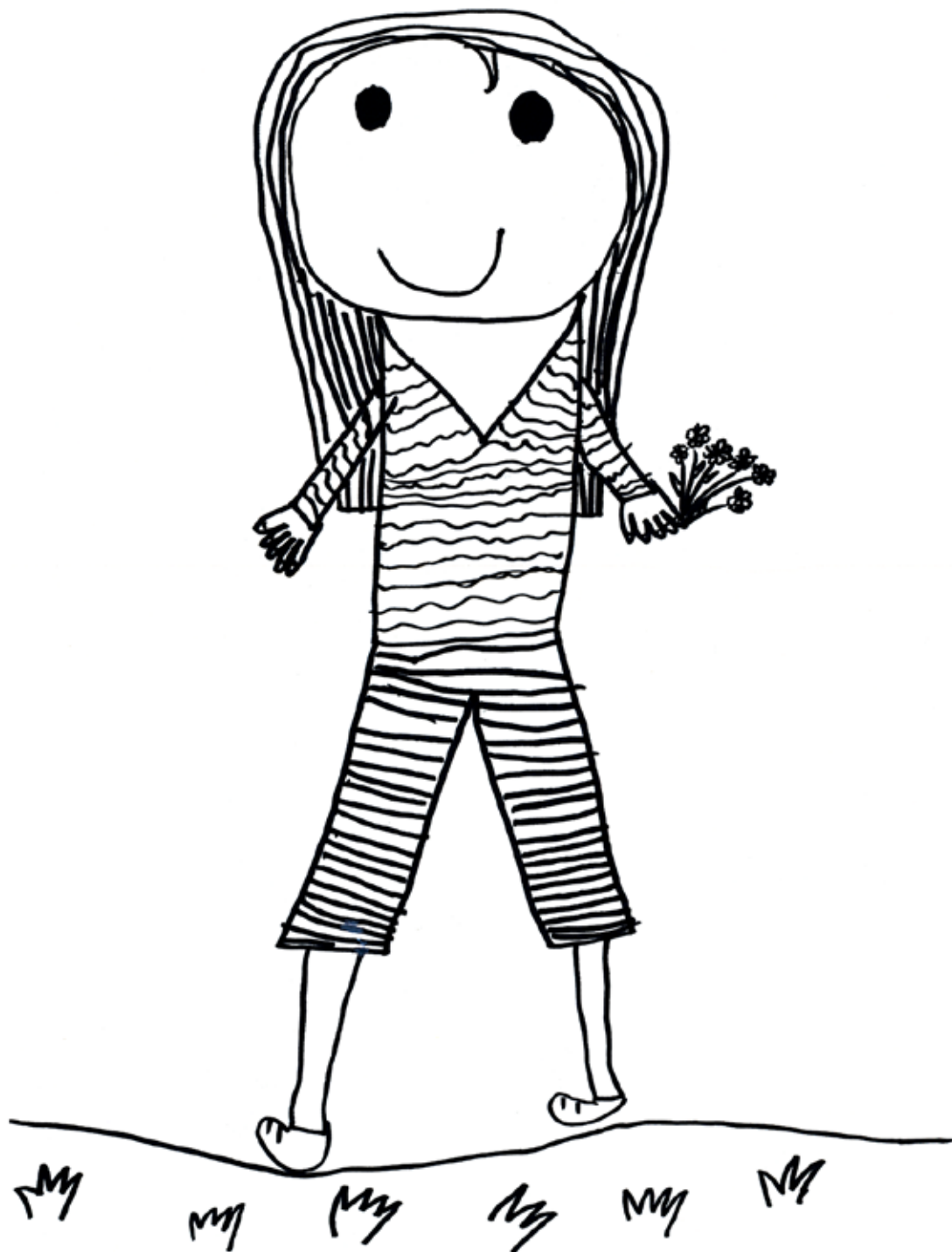
KO JE IZVEDEL, KAJ SE DOGAJA, JE NA VES GLAS JEZNO ZAKIKIRIKAL, DA JE BILO SLIŠATI DALEČ NOKOLI. PUHEC JE RAZUMEL OČETOV KLIC IN Z UHCEM STA SE PRIKAZALA IZZA BLIŽNJEGA GRMA.

ZA KAZEN STA MORALA VSAK NA SVOJ DOM IN
RAZMIŠLJATI O SVOJEM NEPRIMEREM OBNAŠANJU.
ČOKOLADNI ZAJČEK PA JE V TRAVI ŠE
VEDNO ČAKAL SVOJEGA LASTNIKA.

Drugi razred

Čarlina krogla
 Nekdo sem gledal
 skozi okno in
 videl karkoli krogla.
 Lehtela se je in
 oddajala čudovito
 metlobo. Stekel sem
 ven in se je
 previdno približal.
 Nenadoma sem
 kasljal nežen glaski:

N. Ne boj se! Zapri
 oči in si nekaj
 kazeli. Stoni sem
 tako in si kazeli,
 da bi lahko vozil
 avto. Čakal sem in
 čakal. Nato sem
 zagledal avto.
 Sedel sem na volan
 in šljal glas:
 Pomagal ti bom
 voziti. Čeprav sem
 s malč, bil, ~~sem~~
 sem počasi speljal.
 Sreča se mi je nasmehala.
 Od ranega jutra
 do pozne noči
 se vozim.

Kristjan Rolih, 2. a

Čarolna krogla

Nekoga dne sem našel
čarolna kroglo.
Polna je bila blešča.
V njej sem videl
čarolno deželo. ^gkva
je bila čokoladna.
Na dunju so rastle
bol^{ty}boni. Zaželel sem
si biti tam. Tedaj mi
je moja mama
zbrudila. ^Bile so samo
saj^{ny}.

Aljaž Dujc, 2. a

Botovanje

Jaz grem tja na
ome njive, sonce
sije, sonce sije!
Jaz grem tja na
maje, v topla majo
Z mano pa v gon,
tam ^zle pika^ll veter,
veter, m^usi veter.

Kristjan Rolih, 2. a

Sama v naravi

Bila sem v naravi,
sama v goščavi. Videla
sem gore, drevesa vse.
Ko pa pridem domov,
je vse po starem, ni
več nobene sledi od
gozda, res nobene. A od
tople juhe se vse lepo
diši.

Ana Mršnik, 2. a

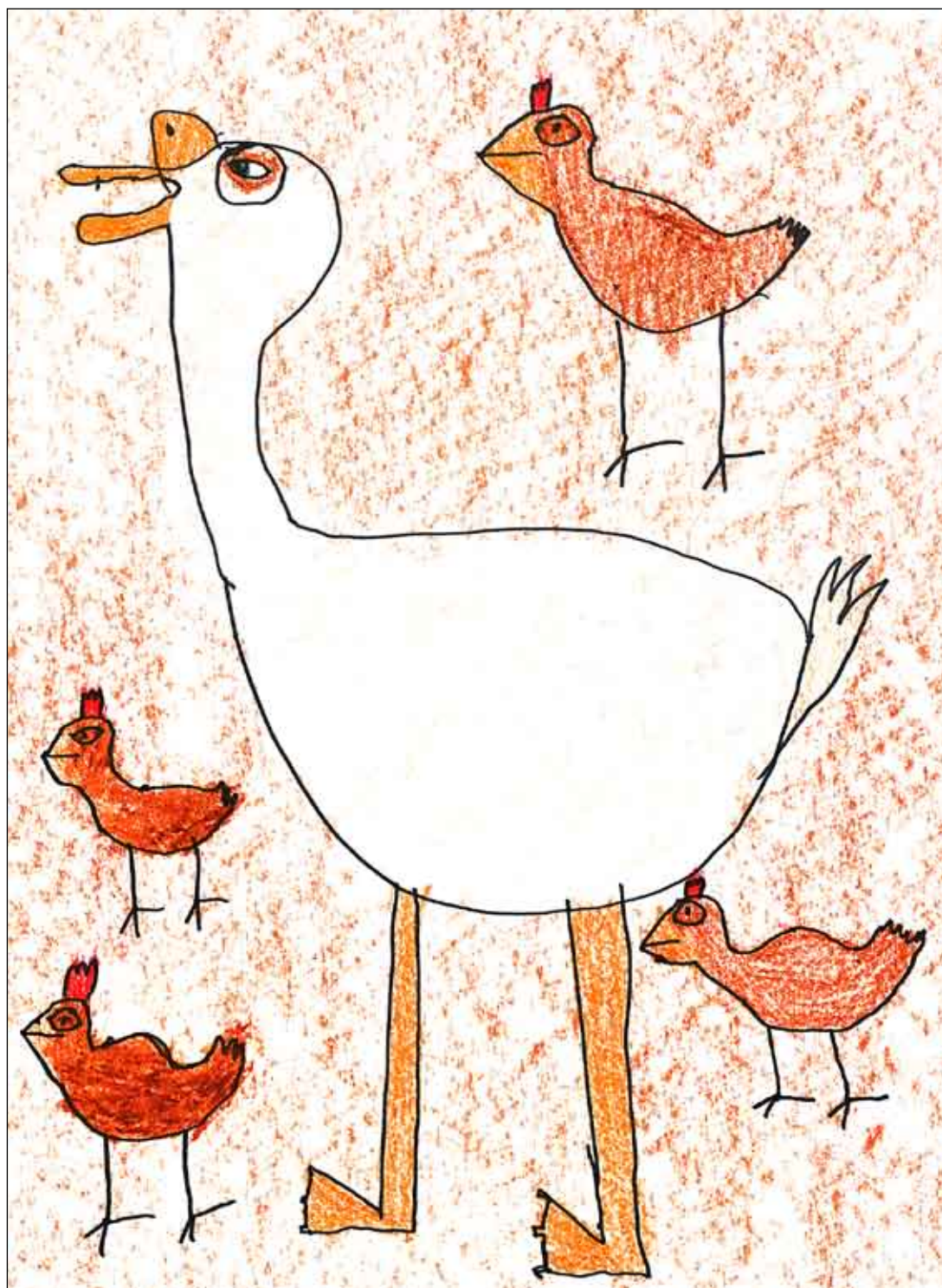
Grem v naravo

Nekoč sem šla s starši
na izlet v naravo.
Ogledovali smo si rastline,
hodili po skalah, nato pa
smo si postavili šotor,
v katerem smo prespali noč.
Bilo mi je zelo lepo, ker
sem prvič spala v spalni
vreči. Zgodaj zjutraj me je
zbudilo prepevanje ptic.
V bližnji reki sem se umila
in počakala rajbke, ki sta ga
mama in očka pripravljala
na taborniškem ognju.

Tamara Tomšič, 2. a

Tretji razred

Pust

Prihaja pust,
ki ne bo pust,
ampak pisan in vesel.
Vsakdo si bo masko nadel
in na ples odšel.

Lahko se boš najedel krofov,
čeprav boš imel kapo brez cofov.

Letošnji pust bo res razigran,
zato glej, da ne boš zaspan.

Tomaž Maljavac, 3. a

Slon na cesti

Po sredi ceste hodi slon,
na rilcu ima pripet balon.
Vozniki jezno trobijo,
ker mimo težko vozijo.
Ko na križišču desno zavija,
ga ustavi policija.
Ker povzročil je nesrečo,
stlačijo ga v mestno ječo.
Ko naslednje jutro iz zapora pride,
raje v južno Afriko odide.

Jurij Krebelj, 3. a

Zima

Na oknu slonim
in mislim na to,
da ta pesmica
učiteljici vseh bo.

Zunaj sneži
in piha tako,
da še drevesa
izruvalo bo.

Narava je pusta,
zelenja nikjer,
ni ptičjega petja,
le povesod je sam mir.

Oj zima, ti zima,
le kdaj boš odšla?
Pomahaj nam z roko,
da pomlad bo prišla.

Nina Pavlovič, 3. a

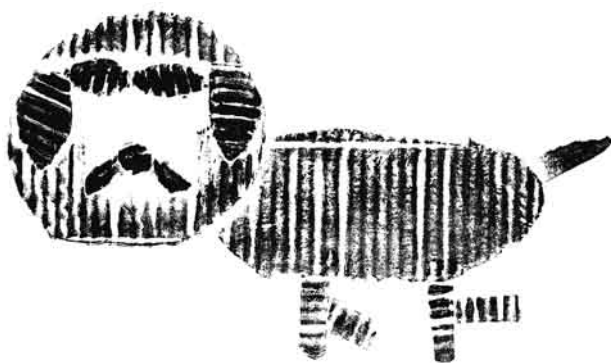

Psiček Tipi in muca Piti Moj pes

Nekoč je živel psiček Tipi. V sosednji hiši pa je živela muca Piti. Bila je zelo lepa muca, vendar se ni igrala rada, ni lovila miši, celo ljudem se ni pustila božati. Zelo rada je nagajala psičku Tipiju. Nekega dne je Tipi odšel na travnik in k njemu je prišla muca Piti. Začela mu je nagajati. Tipi ni vedel, kaj naj naredi. Poklical je gospodarja in mu rekel: »Ustavi to muco ali me odpelji stran!« Go-spodar se je nečesa domislil in šel po velik lonec. V loncu je imel čarobni prah. Ta prah je potresel po muc. Muca je postala pridna in začela se je igrati s psičkom. Od takrat sta se imela rada in sta se večkrat igrala skupaj.

Muca je podarila psičku velik lonec, zato je tudi pravljice konec.

Neža Škrli, 3. b

Mojemu psu je ime Aris. Je srebrno sive barve. Aris je kraški ovčar. Je zelo poslušen in dober čuvaj. Zelo ga imam rada, a ne vem, kako bo z njim, saj je star že enajst let. Nekoč se je srečal z medvedom. Večkrat ga peljemo na sprehod. Ko zagleda sprehajalno vrvico, začne skakati in mahati z repom. Ko zvoni, tuli kot volk.

Lea Šalamon, 3. a

Tri mucke in čarobna paličica

Nekoč so živele tri mucke. Prva se je imenovala Pika, druga Pikica in tretja Tačka. Bile so zelo radovedne. Nekega dne so se odpravile na travnik in tam zagledale čarobno paličico, ki jo je izgubila hudobna čarovnica. Odnesele so jo domov in mahale z njo. Takrat je mimo prišla druga mačka in nehote so jo začarale v žabo. Niso vedele, kaj bi storile. A Tačka se je domislila: »Pojdimo na podstrešje in poiščimo knjigo z uroki.« Ko so jo našle, so jo odnesle v dnevno sobo in prebrale urok: »Abra kadabra, čirule čarule, naj se žaba spremeni nazaj v mačko.« Mucke so s čarobno palico čarale le dobra dela. Srečno so skupaj živele do konca svojih dni. Čarovnica pa je izgubila moč čaranja in od jeze se je odselila daleč proč.

Sara Batista, 3. b

Sonce in oblak

Bil je lep sončen dan. Sonce je sijalo in nebo je bilo brez oblaka. Naenkrat se je nebo pooblačilo. »Kaj je sedaj to?« je sonce vprašalo oblak, ki se je postavil predenj. »Rad bi se igral s teboj.« Sonce je bilo navdušeno nad njegovo idejo. Po nebu sta se podila kot dva majhna otroka. Na zemlji pa je vladala čista zmeda: oblačno, sončno, oblačno, sončno ...

To sta počela do noči, nato pa utrujena mirno zaspala.

Nina Pavlovič, 3. a

Moja pravljica hiša

Moja pravljica hiša bi bila stonadstropna. Prvo nadstropje bi bilo največje, ker bi vseh dvajset sob zasedli dinozavri, sloni, mamuti in druge velike živali. Skratka. V vsakem nadstropju bi živela ena družina posamezne vrste živali. Imela bi tudi služabnike. Zunaj bi imela stadion, poligon, vse zabaviščne parke, džungle, bazene s tobogani in skakalnicami, vse velike nakupovalne centre.

Pravzaprav bi bila moja sanjska hiša kar cel svet, ker bi bila moja hiša tako velika.

Mia Valenčič, 3. a

Na kmetiji

Nekoč pred davnimi časi sta živela kmet in kmetica. Imela sta kmetijo in dva psa. Imela sta tudi hlev in v njem tri krave in štiri konje. Imela sta tudi posodo in v njej vodo, v kateri so plavale račke. Kmet in kmetica sta imela tudi vrt, na katerem je raslo veliko korenje in velika repa ter velik krompir. Redila sta tudi dva prašička. Čudežni vrt je obrodil toliko hrane, da je nista mogla pojesti. Paradižnik je bil velik kot žoge, fižol se je ovijal okoli oken in ograje, korenje je zrastle visoko iz zemlje, buče pa so bile tako velike, da so jih vozili z vozovi. Ker sta imela tako veliko zelenjave, sta se odločila, da jo bosta podarila vsem, ki je niso imeli. Tako so hodili iz bližnjih in daljnih vasi h kmetu in kmetici po zelenjavo in nikomur je ni primanjkovalo, še za živali jo je bilo dovolj.

Aleks Ronzullo, 3. b

Četrty razred

Slon

Bil je enkrat neki slon.
Kakšen slon?
Velikanski slon,
grozno velik slon!
Grozno, grozno!

Z rilcem dolgim vse je tikal,
se po gozdu je potikal,
s težo svojo vse premikal.
Grozno, grozno!

Ne sprašujte, kaj je žrl.
Žrl je, kar je uzrl.
Pojedel je vso travo,
njemu to je za zabavo.
Grozno, grozno!

Grdo gledal, okle brusil,
če bi mogel,
bi tudi nas pokusil.
Grozno, grozno!

Dokler Peter
ga kot veter
ni odpihnil daleč stran.
Grozno, grozno!

Eva Smrdelj, 4. a

Čarobna piščal

Nekoč je živel siromak, ki
je imel samo majhno hišico sredi
gozda. Nekega dne je šel nabirat
gobe.

Srečal je palčka, ki ga je
lovil lačen zmaj, da bi ga pojedel.
Siromak je pomagal palčku tako,
da je požrešnega zmaja nahranil

s strupenimi gobami, ki so bile
njegova najljubša jed. Zadovoljni
palček se je siromaku zahvalil tako,
da mu je podaril čarobno piščal.
Rekel mu je: »Ko boš v težavah,
zapiskaj na piščal in na pomoč ti
bodo priskočile tri vile.«

Ko je nekega dne siromak
v gozdu sekal drva, mu je prišel
nasproti velikan. Rekel mu je:
»Pojdi z mano, zmaju boš odlično
kosilo.« Velikan je zgrabil siromaka,
da bi ga odnesel zmaju za kosilo,
siromak pa se je zadnji hip spomnil
na čarobno piščal. Vzel jo je iz žepa
in zapiskal nanjo. Prikazala se je
prva vila, ki je zamahnila s čarobno
paličico in ogromni velikan se
je spremenil v miško. Prihitela je
druga vila in pričarala muco, ki je
miš pojedla. Tretja vila je pričarala
psa, ki je muco spodil s tega sveta.
Siromak se je končno rešil velikana.
Tudi požrešni zmaj se ni nikoli več
prikazal, ker se je zelo bal psov.

Ko je siromak imel težave,
sta mu na pomoč priskočila pes in
čarobna piščal. Srečno je živel do
konca svojih dni.

Nina Dekleva in učenci 4. b razreda

Peti razred

Slap Sušec

Slap je lep naravni spomenik,
ki dre in pušča za seboj sledi.

Ko mokro je, drvi na vse strani,
saj ven na prosto si želi.

Ko pa suho je, ga ni,
tam pod skalami se mudi.

Ta slap v bistriški Sibiriji
privre na dan, ko se zbudi.

Toliko o tem naravnem spomeniku,
ki vre in dre in se enkrat konča.

Natanko kot ta pesmica.

Mlini, žage, pile

Mlini, žage, pile
kulturni spomeniki so,
še zdaj v naših krajih so.

Zelo pomembni so bili,
ker zaradi njih so živeli naši predniki.

Moka je bila za kruh,
ki nasiti nas,
da nismo praznih ust.

Petra Valenčič, 5. b

Počitnice na morju

K nam prihaja poletje,
z njim pa novo doživetje.

Že začeli smo priprave,
da odšli bi v južne kraje.

Na morju lepo se bomo imeli
in ves čas si bomo peli.

Luka komaj čaka,
da ulovil bo raka.

Morje ga že močno mika,
noter skočil bo pa pika.

Žiga v vodi ribice lovi,
a kaj ko vsaka mu zbeži.

Jaka, ta junak je pravi,
v vodi stojo dela že na glavi.

Takrat teta nanj preži,
da se nič ne pripeti.

Tudi mamó sonce mika
in želi si morskega dotika.

Jaz pa v vodo kar zdrvim
in družino poškopim.

Nika Blokar, 5. a

Pesem o revščini

Pohlepnost ni lepa manira,
saj revščina po svetu špalcira.
Bodimo strpni in dobri vsi,
da se ta kruti svet spremeni.

Otroci so lačni vsi,
a ne samo v Afriki.
Zakaj je revščine vedno več?
Zakaj preprosto ne izgine proč?

Vedno več ljudi izgubi službo,
kot da so dobili okužbo.
Lahko je bogatim, ki smejejo se na glas,
nihče pa ne pomisli na revne, na nas.

Meta Božič, 5. b

Sreča v šoli

Bil je četrtek. Ravno sem bila na poti v šolo, ko me je ustavil neznanec. Zdel se mi je čuden, a je bil prijazen. Ugotovila sem, da mi hoče podariti hrčka.

Take ponudbe nisem mogla zavrniti. Izbrala sem si črnega z belimi lisami. Nisem se mogla odločiti, kako naj ga poimenujem. To odločitev sem preložila. Ker nisem imela kletke, sem ga dala kar v žep in se odpravila v šolo. V šoli sem jopič s hrčkom obesila na obešalnik. V odmoru sem šla pogledat v garderobno omaro. Ampak hrčka ni bilo! Le kje je? Vedela sem, da bodo posledice. Drrrr!!!!

Šolski zvonec je naznanil konec odmora. Ko sem prišla v razred, sem se vsa tresla. Tedaj pa je nekaj zacvililo, čez nekaj trenutkov še enkrat. Ozrla sem se in zagledala hrčka. Ojoj, če ga opazi učiteljica, bo po meni! Hrček je zlezel v manjšo luknjo. Kako naj ga spravim ven? Drrrr! Odrešilni zvonec.

Nastopil je glavni odmor. Za malico smo imeli sendvič s sirom in alpsko mleko. Morala sem spraviti hrčka iz luknje. Nastavila sem mu kruh in sir. Prilezel je ven in pojedel, kar je bilo na tleh. Nato sem ga skrivaj vzela v naročje in ga dala v predal, kjer ni bilo zvezkov.

Vem, kako mu bo ime. Srečka bo.

Mariana Rolih, 5. b

Sreča na ramenu

Matica so povabili na snemanje filma. Za soigralca je dobil papagaja Čopka. Čopko je neprestano čvekal in oponašal ljudi. Usedal se je na ramena mimoidočih in jih veselo pozdravljal. Vsako izložbo posebej si je natančno ogledal in se v nekaj stekel tudi zaletel. Ne samo to. Na stekla se je še razjezil, če ga niso opozorila, da so tam.

Matic je ob njegovih vragolijah kar pokal od smeha. Papagaj se je naposled le malo utrudil in sedel na Matičevo ramo. V dvigalu je Matic pritisnil na gumb številka 3. Čopko je začel pritiskati še na ostale gumbе. Matic je strogo rekel: »Nehaj!« Čopko se je ustavil. Odprla so se vrata in izstopila sta. Mama je bila nad papagajem zelo navdušena in je Maticu dovolila, da ga obdrži. Matic še sedaj lepo skrbi za Čopka.

Tjaša Klanac, 5. b

Šesti razred

Vidim se

Pogledam v ogledalo
in kaj vidim v njem.
Sem to jaz ali le moj odsev?

Dvoje zelenih oči uprtih je vame,
vame strmita
in kar slišim, kako se jezita
in meni govorita:
»Ti, porednica mala,
že spet si ga polomila,
ker se med vikendom
nisi prav nič učila!«

Potem zaslišim svoj glas,
ki odgovarja ogledalu na glas.
»Kaj bi učila se,
ko zunaj lep je dan
in na igrišču sliši se otroški živžav.
Mogoče jutri učila se bom,
ker danes v igro zatopila se bom.«

Pograbim superge
in že po stopnicah hitim,
da ogledalu čimprej ubežim.

Tamara Samsa, 6. b

Kako naj vam povem,
kaj vidim v zrcalu?
Mogoče samo par besed
o odsevu v ogledalu.

Seveda vidim fanta
z dolgimi lasmi,
vedno dobre volje,
z zelenimi očmi.

Kaj pa skrite želje,
sanje in podobno?
Zaupal vam jih ne bom,
ker mi je nerodno.

Zaenkrat samo jaz
in zrcalo to deliva,
saj nihče drug ne ve,
kaj se v meni skriva.

Edvard Adam Renko, 6. b

Kako naj napišem kontrolno vajo,
da bo ocena odlično?
Kako naj sebe opišem,
da bo zvenelo resnično?

Rjave oči in okrogel obraz
pokaže zrcalo na steni,
a dosti več resnice
potika se v meni.

Slika se mi redno spreminja,
od laži do pravice hitim
in na koncu se v zrcalo spremenim.

Boštjan Perkan, 6. b

Ali se v zrcalu vidi le zunanost?
Na prvi pogled res, vendar če pogledaš natančneje,
vidiš še notranjost, ki iz tebe veje.

Ko se zazrem, vidim obraz, lase,
vendar ko pomislim in zaprem oči,
vidim vase, v meni vse.

Ko v svojih mislih hitim,
mi bežijo in jih ne morem ujeti,
poskušam spet in spet in nazadnje v sanje poletim.

Sanje sem razkrila in ugotovila,
kaj hočem imeti
in kako hočem živeti.

Nina Milostnik, 6. b

V zrcalo pogledam,
svetle lase in drobno postavo zagledam.

Vame zrejo modre oči
in v njih se svetlikajo svetle luči.

Luči svetijo tja,
kamor zrcalo pokazati ne zna.

Tja vidi le srce
moje prijateljice.

Eva Žgur, 6. b

Pesmi o prijateljstvu

Prijatelj je tisti,
ki te ne vodi na krive poti
in ti pomaga,
kadar ti na jok beži.

Prijatelj te nikoli ne zapusti,
kadar te v srcu tišči.

Prijatelj je vedno ob tebi,
ko potrebuješ pomoč,
in te nikoli ne odrine proč.

Prijatelj je tisti,
ki s teboj išče prave poti
in te v srcu drži.

Nives Memon, 6. a

Prijatelj ta pravi
z mano drži.
Če me kdo tepe,
na pomoč prihiti.

Ko ga pokličem,
takoj pridrvi.
Ko mu kaj ukažem,
takoj naredi.

Dragi prijatelj,
svetujem ti:
ostani tak, kot si,
ko v dobrem in slabem
ob meni si.

Janez Mikuletič, 6. a

Prijatelj te nikoli ne pusti na cedilu.
S teboj rešuje težave,
govori ti besede prave.

Skupaj gresta tja,
kamor hočeta oba.
Roko ti da in
te pelje tja,
kjer je konec sveta.

Prijateljstvo pa se lahko
tudi v ljubezen zlije,
srečo v srce ti vlije.

Sara Pangos, 6. a

Prijateljstvo je vez,
ki ti daje moč,
je neprecenljivo,
čeprav ni plačljivo.

Laura Štemberger, 6. a

Hanine pesmi

Sraka in žabja pravila

Sredi polja žabja mlaka,
v njej se kopa vaška sraka.
A žabam je zelo napoti,
strašno jih moti.

»Sraka, ti morala bi kvakati,
ne pa krakati!
Kdor stopi na naš teritorij,
naj zakvaka žabji oratorij!«

Sraka se čudi.
Naj se potrudi?
A se spametuje
in v druge kraje odpotuje.

Želim si račko

Želim si račko!
Tako živo,
tako plavačko
igrivo!

Z njo bi se igrala,
z mano bi spala,
Micka bi jo poimenovala!

Matematična naloga

Kako naj to rešim,
kako naj to vem?
Kako učiteljci reči,
naj uveljavi drugačen sistem?

Ne znam rešiti matematične naloge.
Volje sem apatične.
Naloge so prave nadloge.

Hana Jenko, 6. a

Po pravljalcah diši

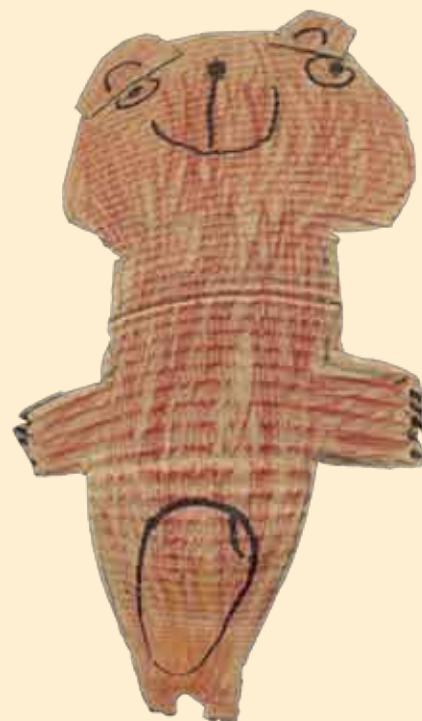
Čudežni medvedek Aron

Nekega jesenskega popoldneva sem na klopci na otroškem igrišču zagledala plišastega medvedka. Pomislila sem, da ga je verjetno kdo tam pozabil. Ko sem premišljevala o tem, kaj naj z njim storim, je medvedek spregovoril.

Začudila sem se in ga debelo pogledala. Vprašala sem ga: »Ali znaš govoriti?« Medvedek pa mi je prijazno odgovoril: »Da. Čudežni medvedek sem. Deklica, ki me je prej imela, je z mano zelo grdo ravnala. Metala me je po tleh, včasih me je pustila kar pod posteljo. Vedno sem si želel, da bi me nekdo drug našel in me vzel s seboj. Prosim, vzemi me s seboj, gotovo si bolj prijazna kot tista deklica, ki me je imela prej.« Dejala sem mu, da ga z veseljem vzamem s seboj domov. Vedno sem si želela imeti govorečega medvedka in želja se mi je uresničila! Vzela sem ga v naročje in ga odnesla domov. Doma sem mami vse povedala. Bila je zelo vesela, a tudi začudena, ker je medvedek govoril. Rekla je: »Ravnala si prav. Ponosna sem nate.« Medvedka sem odnesla v svojo sobo ter ga položila na posteljo. Vprašala sem ga: »Kako pa ti je ime?« »Aron sem. Tudi prejšnja deklica me je tako imenovala. Navadil sem se na to ime,« je povedal govoreči medvedek. »Jaz sem pa Sara,« sem dejala. Bližal se je večer in čas je bil za spanje. Tisto noč nisem in nisem mogla zaspati. Bilo me je zelo strah. Prižgala sem lučko na nočni omarici, da bi se pomirila. Medvedek je mirno sedel na stolu poleg pisalne mize in me zaskrbljeno gledal. Dejala sem mu, da me je strah in da ne morem zaspati. Aron je dejal: »Ni se ti treba več bati, sedaj imaš mene. Jaz te bom varoval.« Spet sem šla v posteljo in vzela medvedka s seboj. Ugasnila sem lučko na nočni omarici, medvedek pa se je močno stisnil k meni. V objemu medvedka mi je bilo prijetno in toplo, na strah pa niti pomislila nisem več.

Tako me je medvedek Aron objel vsak večer, preden sem zaspala. Postal je moj najboljši prijatelj. Sam mi je dejal, da je, odkar je pri meni, tudi najsrečnejši medvedek na svetu. Jaz pa sem najsrečnejše dekle na svetu. Še sreča, da je medvedka takrat tista deklica pozabila na klopci na otroškem igrišču in sem ga našla ravno jaz. Vedno bova lepo skrbela drug za drugega.

Sara Pangos, 6. a

O žabi, ki je izpolnjevala želje

Nekoč je živel deklica Marija, ki je bila brez staršev. Sama je tavela po svetu, vendar se je vedno rada vračala v svoj rojstni kraj. Prebivala je v majhni koči sredi gozda. Nabirala je razne sadeže in zelišča, najraje pa je imela gozdne jagode in borovnice.

Nekega dne, ko se je vračala domov s polno košarico dobrot, je v bližini zaslišala poke pušk. Odložila je košarico in stekla na kraj dogajanja, a se je ob nekaj spotaknila in padla.

Bil je mladiček volkulje, ki so jo ubili lovci. Marija ga je nesla domov in ga poimenovala Medo. Hranila ga je, dokler ni dovolj zrastel, da si je sam ulovil plen. Ko je začel z Marijo hoditi po vodo k vodnjaku, je vedno pomagal nositi vedro.

Nekega dne, ko sta šla po vodo, sta z njo povlekla ven tudi žabo. Marija je bila zadovoljna: »Tale žaba nama bo dobro služila – polovila bo ves mrčes.« Marija je žabo poimenovala Toska in jo v vedru odnesla domov.

Medo je, takoj ko so prišli do doma, pričel kopati in skopal je tako veliko luknjo, da je bila videti za Tosko kot prava palača. Toska je živela v vedru le nekaj dni, dokler se je v luknji nabrala deževnica.

Ko je Marija prerasla otroštvo, je Toska spregovorila: «Zdaj je čas, da ti izpolnim željo, ki si jo vedno skrivala pred nama, Marija.»

Ko se je Marija drugo jutro zbudila, ni nikjer našla ne Toske ne Meda. Iskala ju je, a zaman. Obupala je, se sesedla na star hlod in jokala, dokler ji ni zmanjkalo solz. Nenadoma je na njeno ramo položil roko prelepi princ, rekoč: »Jaz sem tvoj Medo. Toska me je spremenila v princa.« Marija in princ sta se poročila in živela neločljivo do konca svojih dni.

Hana Jenko, 6. a

Naše dogodivščine

Panika na smučišču

Ko sem bila s starimi starši in sestrično na smučanju v Italiji, smo doživeli veliko različnih pustolovščin.

Nekega dne, ura je bila približno petnajst, smo se vračali v hotel. Smučali smo po desnem robu smučišča, saj smo na odcepu morali zaviti desno, če smo hoteli priti do hotela. Nekaj deset metrov pred odcepom smo se ustavili. Stara mama nas je opozorila, naj na odcepu ne pozabimo zaviti desno. Sestrično je še posebej opozorila, saj ona skoraj nikoli ne posluša. Stari starši so se spustili prvi, nato pa še sestrična in jaz. Stara mama se je tik nad odcepom ustavila, da bi se tudi midve tam ustavili, saj jo je bilo strah, da bova zapeljali mimo. Jaz sem se pri njej res ustavila, a sestrična je zapeljala mimo. S staro mamo sva se prestrašili, saj ni imela ravno veliko smučarskega znanja. Spustili sva se za njo, da bi jo dohiteli. Ko sva prišli na dno smučišča, je tam ni bilo. Poklicala sem starega očeta, vendar se ni oglasil. Ko tako nekaj časa tam paničariva, se vsa objokana prikaže. Ustavila se je na polovici smučišča in tam čakala, zato je ni bilo na dnu. Bila je vsa prestrašena, ker je mislila, da se ne bova spustili za njo. S sedežnico smo se odpeljale na vrh. Na sedežnici smo se vse tri malo pomirile. Spustile smo se do odcepa, se tam ustavile in šele nato zavile.

Bilo je nekaj čez šestnajsto uro, ko smo prišle v dolino. Tam nas je čakal stari oče ves paničen. Ko smo mu vse povedale, se je še nekaj časa razburjal, vendar se je potem le umiril. Danes se ob spominu na ta dogodek vsi le smejimo.

Kaja Šircelj, 6. a

Srečanje z delfinoma

S svojo družino sem potovala na hrvaški otok Brač. Nekaj ur smo se vozili z avtom, nato pa smo se vkrcali na trajekt. Nepričakovano smo na njem srečali prijatelje – očetovega sošolca z ženo ter sinovima Erikom in Žanom.

Odrasli so šli v majhno restavracijo, otroci pa smo ostali zunaj na toplem morskem zraku. Opazovali smo morje.

Nenadoma sem v daljavi zagledala dve plavuti. Opetekla sem se v restavracijo in zavpila: »Morski psi!« Vsi so vstali in šli gledat, kaj se dogaja. Toda plavuti ni bilo več. »Gotovo so bili potapljači, Hana,« je rekla mama in hotela nadaljevati, a jo je prekinil močan pljusk.

Opazovali smo skrivnostno morje. Nenadoma je iz njega skočil delfin ter nas poškopil. Ljudje so vpili, očetov sošolec pa je pripravil fotoaparat. In že sta iz morja skočila dva prečudovita delfina. Kar poletela sta! Sošolcu mojega očeta ju je uspelo fotografirati. Delfina sta ta čas padla v morje in zaplavala proč od ladje.

Še dolgo časa sem bila osupla. Cel preostanek počitnic sem mislila samo na to doživetje. Najbolj ponosna pa sem bila na to, da sem delfina najprej opazila jaz.

Hana Jenko, 6. a

Lov za zakladom

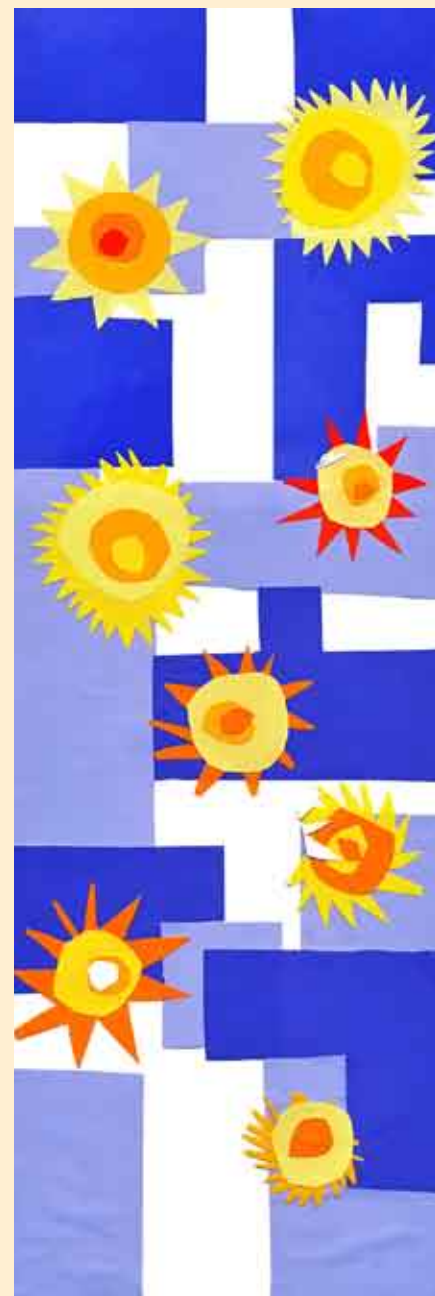
Nekega lepega poletnega dne sem se odpravila na rojstni dan svoje prijateljice Jerneje. Tam smo se igrali veliko zanimivih iger, toda lov za zakladom je bil najboljši od vseh.

Vse okoli svoje hiše je Jerneja nastavila listke z navodili, kam moramo iti po naslednji listek. Prvega je skrila v dnevno sobo, in sicer pod zofo. Drugi je vodil v kuhinjo, tretji v njeno sobo in tako dalje, dokler ni šesti vodil ven iz hiše, k cvetličnim gredam. Tam smo ga malo težje našli, a na koncu ga je našla Mateja, Jernejina starejša sestra. Na tem listku je pisalo, da je zaklad skrit nekje na vrtu, na katerem so imeli tudi umetno jezerce. V njem so plavale majhne ribice, po gladini pa so plavali tudi lokvanji ter umetne plastične race.

Zaklad smo iskali kot nori. Okrog jezera, v njihovi vrtni lopi, celo med gredicami rož. Na koncu smo ga našli v plastični embalaži za sladoled. Embalaža je bila zakopana med dvema gredicama rož. Vsi navdušeni smo jo odprli. Za vsakega je Jerneja pripravila po eno liziko in po tri bonbone. Vsi utrujeni in umazani od zemlje smo si jih z veseljem privoščili.

Bil je zelo razburljiv dan in komaj že čakam Jernejin naslednji rojstni dan. Me prav zanima, kaj nam bo pripravila letos.

Jana Frank, 6. a

Nogometna sreča

Neko soboto sem šel z očetom na nogometno tekmo med kluboma Olimpija in Maribor. Odvijala se je v Ljubljani.

Ko sva prišla k stadionu, sem bil zelo navdušen. Na najinih sedežih sva čakala trideset minut, potem pa se je tekma začela. Tako glasno sem navijal, da potem skoraj nisem mogel govoriti. Navijal sem za Olimpijo, ker mi je najljubši slovenski nogometni klub. Ko je Olimpija zadela prvi gol, sem se tako razveselil, da sem začel skakati in kričati. Ampak veselje me je kmalu minilo, ko je Maribor zadel gol izenačenja. Tako je bil po prvem polčasu rezultat ena proti ena. V drugem polčasu je bilo veliko priložnosti, a je ni noben igralec izkoristil. Ker je bil rezultat po drugem polčasu še vedno ena proti ena, so sledili podaljški. V njih so Mariborčani zadeli še en gol in žalosten sem gledal preostanek podaljškov. A v zadnji minuti podaljškov so igralci Olimpije zadeli, bilo je dve proti dve. Takrat sem se razveselil še bolj kot pri prvem zadetku Olimpije. Tako so na vrsto prišle enajstmetrovke. Prve štiri strele sta zadeli obe ekipi, in tako je odločal zadnji strel, ki ga je Olimpija zadela, Maribor pa zgrešil. Kapetan kluba Olimpija je brcnil žogo s podpisi vseh igralcev Olimpije. Žoga je letela ravno proti meni. Ujel sem jo! Tedaj je bilo veselje nepopisno. Nato sva šla z očetom na pico, ker sva bila oba sestradana. Ko sva jedla, sva se pogovarjala o tekmi in sva bila zelo vesela zmage.

Potem sva odšla domov. Doma sem vsem pokazal žogo s podpisi in zelo so bili veseli. Sedaj jo hranim v svoji sobi in ko jo zagledam, se spomnim tekme.

Andraž Furlan, 6. a

Pegyjina zgodba

Živijo! Jaz sem Pegy. Sem Hanina in Piina bela muca s črnimi pegami. Ko to pišem, poleg mene sedi prijateljica Drina, a včasih je tu sedela moja sestra Melody. Povedala vam bom, kako sem jo izgubila.

Z Melody sem se igrala pred čebelnjakom. Lovili sva čebelice. Mel je predlagala, da greva na potep. Strinjala sem se. Stekli sva čez polja, skakali, dokler nisva prišli do potoka. Mel je rekla: »Pridi, Peguška, skočiva čez.« Protestirala sem. Melody je od rojstva imela težave z vidom, saj ji je najin bratec, ko sva bili še v gnezdu, zapilil krempej v oko. Tako sva prenočili pred potokom.

Naslednje jutro je Melody ponovno predlagala skok čez potok. Takrat nisem protestirala. Mel se je postavila, skočila in zletela v potok, ki jo je odnesel s seboj. »Mel!« sem klicala. A zaman. Moja sestra je utonila. Najprej nisem dojela. Še pred sekundo je stala zraven mene! Začela sem jokati. Imela sem jo rada. Tekla sem daleč proč, dokler nisem prišla na pašnik. Ker sem bila lačna, sem si postregla s kravjakom. Bil je grozen, ampak morala sem jesti. Nato sem en teden pešala. Jedla sem kravjake, pila iz potoka, bežala pred psi.

Nekega dne sem legla pred potok, kjer je utonila Melody, in si rekla: »Če je poginila ona, bom še jaz!«

Misel sem opustila, ko sem zaslišala zvok motorja. Nenadoma je k meni pridrvel velik črn pes in me začel oblizovati. Motor je ustavil poleg njega, deček na njem me je dvignil in na motorju odpeljal k sebi domov. Dali so mi vode in hrane. Dan kasneje se je pred hišo ustavil avto Haninega in Piinega dedka. Stekla sem ven in mijavkala. Dedek me je vzel domov.

Od takrat se ne potepam več.

Hana Jenko, 6. a

Blatna kopel

Nekateri si celo življenje želijo doživeti pustolovščino. Moj čas zanjo je prišel, ko sem to najmanj pričakovala.

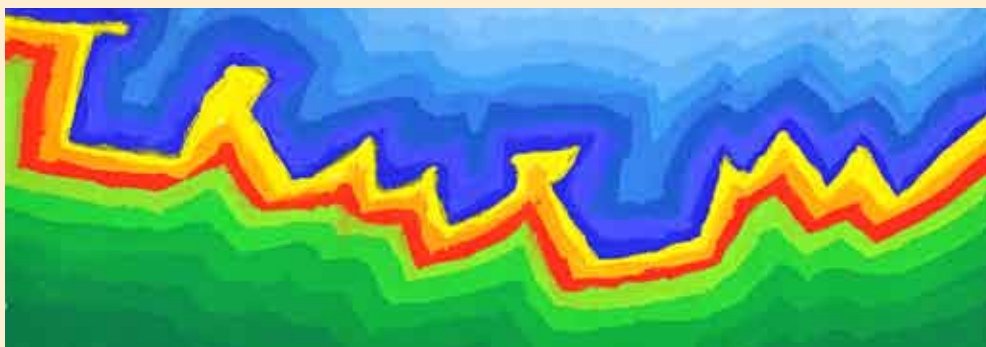
Nekega popoldneva, ko je sonce pripekalo, sem se odpravila k svoji sestrični Tamari. Hodili sva po igrišču in se dolgočasili. Vsake toliko časa sva brcnili žogo in predlagali igro, ki se je eni zdela zanimiva, drugi dolgočasna. Še sama ne vem, kako sva prišli na idejo, da greva kolesarit v gozd. Na poti sva srečali znanega fanta, ki se je pogovarjal po telefonu. Odpravili sva se naprej po potki, ko je Tamari počila zračnica na kolesu. Sestrična se je udarila po čelu in rekla: »Grem po tlačilko. Ti me počakaj tukaj.« Počakala sem jo. Usedla sem se na tla in opazovala visoka stara drevesa ter uživala v tišini. Naenkrat sem se ustrašila, ker sem slišala ropot. Ah, bil je samo avto. Podrobneje sem pogledala in videla, da se ob avtu nek moški in ženska pogovarjata po telefonu, kot fant, ki sva ga srečali, ko sva šli v gozd. Hotela sem si zapomniti registrsko številko, a avto ni imel registrskih tablic. Vozil je zelo počasi in postalo me je strah. Čez nekaj časa pa mi je moj strah postal smešen, saj nisem vedela, česa se pravzaprav bojim.

Tamara je prišla s tlačilko in povedala sem ji o svojem strahu. Tudi ona se je začela smejati. Odpravili sva se naprej. Postajalo je temneje. Žareče sonce je izginilo in nadomestili so ga temni oblaki. Začelo je grmeti. Na poti sva srečali moškega, ki naju je vprašal, kje živiva. Zlagali sva se mu. Neznanec je odšel naprej, midve pa sva se odpravili proti domu. Dež je začel

kapljati in midve sva skočili na kolesi. Na srečo se še nisva premaknili, ko sem se spomnila: »Hej, Tamara! Kje imaš tlačilko?« Takrat sem jo morala poiskati jaz. Zlezla sem s kolesa in padla v blatno lužo. Tlačilko sem hitro našla. Vsa sem bila mokra in blatna, zato se mi je začela Tamara smejati. Med smehom je stopila s kolesa, jaz pa sem, jezna, še njo porinila v lužo, saj jih je zaradi močnega naliva bilo vedno več. Med najinim prerivanjem pa se je eno kolo odpeljalo po klancu navzdol in treščilo v drevo. Stekli sva za njim in na srečo je bilo kolo le malo opraskano. Začelo je bliskati in spet sva se odpravili proti domu. Na travniku pod sabo sva zagledali moškega s koso, ki se je tudi pogovarjal po telefonu. Začeli sva se spraševati, kaj je s temi telefoni, in že sva si začeli predstavljati zločince, ki pripravljajo kaj nepoštenega. Bili sva zelo prestrašeni, zato sva začeli še hitreje kolesariti proti domu. Vozila sem pred Tamaro in ker sem mislila, da zaostaja za menoj, sem hitro zavrla in se ozrla. A Tamara je bila tik za menoj, zato se je zaletela v moje kolo. Mene je vrglo čez krmilo, njo pa na drugo stran. Ko sva bili že pred Tamarino hišo, sva se začeli smejati.

Kasneje sva sedeli na kavču v toplih in suhih oblačilih. Tamaro sem vprašala: »No, a si želiš še kakšno pustolovščino?« Nasmehnila se je in odgovorila: »Seveda. Zakaj pa ne.«

Nina Milostnik, 6. b

Prijateljstvo

Sedeli smo na stopnicah in srebali hladno limonado. Sonce je sijalo, da je bilo pasje vroče. Jani in Tine, najmlajša med nami, sta se ves čas hotela igrati le super junake. Pri vsakem njenem predlogu pa smo drugi zavzdihnili: »Beda.« Nenadoma pa so čez sinje modro nebo priplavali sivi oblaki in ulilo se je kot iz škafa. Stekli smo v hišo. »O, ko bi vsaj imeli svojo hišico!« je dejala Nina.

In glej! V tistem trenutku se je na nebu prikazala dolga mavrica, ki je vodila na Tinin vrt. Stekli smo za njo in se ustavili pred visokim in debelim orehom, pod katerim so počivale ovce in psička Sima. Tako smo izdelali načrt za našo hišico. Stekli smo domov po orodje in na starem orehu je začela nastajati hišica. Tako zelo smo se veselili,

da smo čisto pozabili na Martino, Metko in Matjaža. Oni so nam to zamerili in že naslednji dan se je na njihovem vrtu pojavila jama.

Naslednjega dne so Nina, Tina, Jani in Tine odšli po sladkarije. Medtem so se priplazili Jamarji, tako smo jih imenovali. Prepričani, da v bližini ni nikogar, so nam ukradli lestev in prerezali gugalnico. Skrita sem počakala preostale Oreharje, tako so imenovali oni nas. Ko so prišli, pa sem jim povedala, kaj se je zgodilo. »Čas je za maščevanje!« je naznanil Jani. Napadi so se kar vrstili drug za drugim. Dokler, dokler nas niso Jamarji nekega sončnega dne četrtič napadli. V nas so metali vodne balone, med katerimi je letelo tudi kamenje.

Lesena tla v hišici so bila spolzka in vsa premočena. Spodr-

snilo mi je in v tistem trenutku se je zaslišalo tresk, škrt, bum in na koncu velik: »A ... u!« Ležala sem na tleh z obtolčenimi koleno. Toda to ni bilo najhuje. Najbolj me je bolela roka. Tine je stekel po moje starše. Odpeljali so me v bolnišnico v Izolo, kjer so mi na roko dali mavec, saj je bila zlomljena.

Naslednji dan pa je bil najlepši dan počitnic. Navsezgodaj zjutraj je pozvonilo na naših vratih. Ko jih je mama odprla, so pred njimi stali vsi vaški otroci, Jamarji in Oreharji. Prinesli so mi sladkarije, ki smo si jih razdelili. Postali smo prijatelji. Preostanek počitnic smo se skupaj igrali, zabavali in celo posneli gusarski film.

Tamara Samsa, 6. b

Razbito steklo

Bila je prva nedelja v letu in zaželela sem si igre z žogo.

Tiho sem odprla hišna vrata in s seboj vzela tri žoge. Odšla sem pred hišo. Trava je bila rosna, nebo pa v popolni megli. Sončni žarki so previdno kukali izza gore. Prijela sem košarkarsko žogo ter jo metala na koš. Le petkrat sem zadela. Hitro sem se naveličala. Petem sem vzela žogo za odbojko, jo vrgla v zrak in vadila spodnji ter zgornji odboj. Pri spodnjem odboju mi je šlo kar dobro. Potem sem še enkrat poskusila, žoga pa je odletela, se odbila od levega zidu in na desnem zidu razbila sosedovo okno. Menda je razbila prav tisto steklo, kjer naj bi spal sosed. Prikazal se je ob razbitem steklu in zatulil: »Prekleta mularija! Jutri imam nočno, madona!« Besen mi je vrnil žogo in rekel, da bodo morali moji starši plačati vso škodo. Saj se ni šlo za razbito steklo in denar, dobila sem kazen. »Tri tedne ne boš smela igrati računalniških igric, tri tedne, me slišiš!«

To so bile očetove besede, ob katerih sem sklenila, da se bom z žogami raje igrala na igrišču, kjer je ograja in ni toliko hiš.

Maja Primc, 6. b

Rdeča kapica

Pravljico Rdeča kapica smo nekoliko predelale. Jedro zgodbe je ostalo isto, kot sta si jo zamislila nemška pravljicarja Jakob in Wilhelm Grimm, naša naloga pa je bila njena dramatizacija, kar pomeni, da smo jo s pomočjo domišljije spremenili tako, da bi lahko zaživela na gledališkem odru v sodobnejši, nekoliko smešni preobleki. Glavnemu besedilu, ki smo ga položili v usta osrednjih oseb, kot bi jih slišali govoriti v gledališki predstavi, smo dodali še didaskalije (stransko besedilo) oziroma vse, kar naj bi se na odru dogajalo poleg govorjenja.

Osebe: RDEČA KAPICA, MAMA, BABICA, VOLK

Rdeča kapica je deklica, ki ima zelo rada svojo babico. A babica nekega dne zboli, zato mama pošlje Rdečo kapico na obisk.

1. prizor

RDEČA KAPICA: Ji nesem tudi rdeče vino, pivo Laško in fižolovo torto?

MAMA: Da. In še kakšen košček pancete.

Mama pripravi pijačo in hrano.

RDEČA KAPICA: Adijo, mama!

Zajaha konja in se odpravi na pot.

2. prizor

Rdeča kapica jaha zelo hitro, zato ji vse stvari popadajo ven iz košare. Nato sreča lačnega volka na mopedu.

VOLK: O, hrana, končno!

RDEČA KAPICA: Spelji se stran, volk umazani, sicer boš dobil konjsko brco!

VOLK: Utihni, mala deklica! Hrano sem ali pa te požrem!

RDEČA KAPICA (*začne prestrašeno brskati po košari*): Ničesar nimam!

VOLK: Potem pa mi vsaj povej, kam si namenjena.

RDEČA KAPICA: To se te pa ne tiče!

Z vso hitrostjo odjaha proč.

3. prizor

Volk po konjskih stopinjah pride do doma Rdeče kapice.

VOLK: Odprite vrata! (Se razburi.)

MAMA: Nikoli! Raje umrem!

VOLK: A tako? (Vlomi v stanovanje.) Kam je namenjena tista predrzna punčara?

MAMA: K, k, k babici ...

VOLK: Jo bom že dobil v svoje šape! (Požre mamo in steče ven.)

4. prizor

Volk skoči na svoj moped in se naglo pripelje do babičine hiše. Ko vstopi, zagleda na blazini listek, na katerem piše: Draga Rdeča kapica, me žou ni doma, kr sm ful bolana, zato so me odpeljali u bolnco. Babca

VOLK (leže v posteljo): Tako, tukaj bom počakal Rdečo kapico.

Čez nekaj časa zaspi.

RDEČA KAPICA (vstopi): O, babica, kako si se zredila!

VOLK (se zbudi): Sem malo zakinkala.

RDEČA KAPICA: O, babica, zakaj imaš tako velike oči?

VOLK: Zato da lažje gledam nadaljevanke »Sladka skrivnost«.

RDEČA KAPICA: Ti že nisi moja babica! Moja babica gleda nadaljevanke »Rebelde«.

VOLK: Briga me, kaj gleda tvoja babica. Zdaj te bom požrl!

RDEČA KAPICA: Aaaaaaaaaaaaaa ...

5. prizor

Babica se vrne domov in zagleda volka v svoji postelji.

BABICA: Ti predrznež! Kako si drzneš leči v mojo posteljo in požreti Rdečo kapico! Brčne volka v trebuh.

VOLK (izpljune mamo in Rdečo kapico): Ti baba stara, ti bom že pokazal!

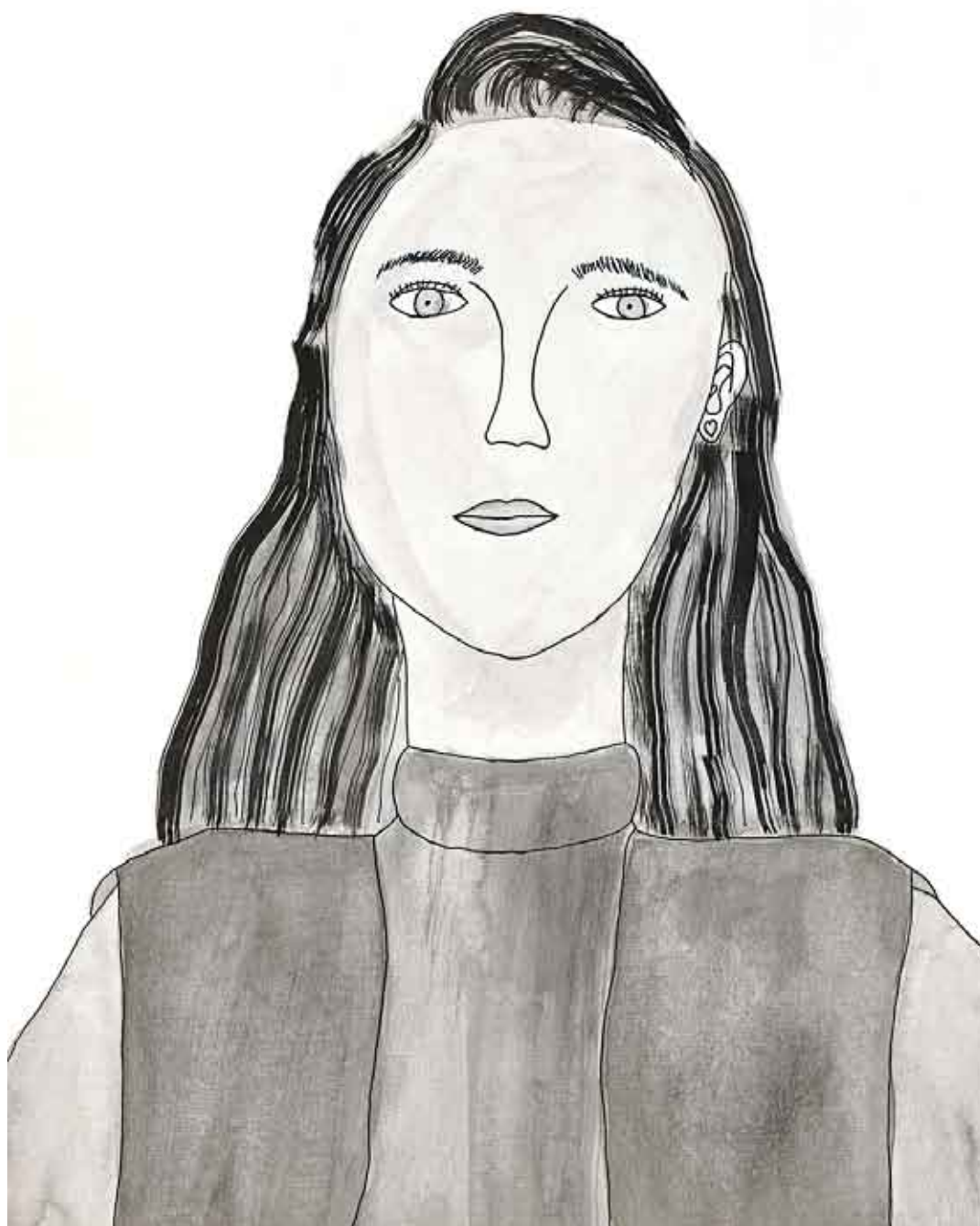
MAMA in RDEČA KAPICA: Fajt, fajt, fajt!

Babica pretepe volka, ki mrtev obleži na tleh. In srečno živijo naprej.

Hana Jenko, Monika Samsa, Jana Frank in Ana Brdnik, 6. a

Sedmi razred

Kaj vse diši

Meni dišijo rože cvetlice,
a najlepše od vseh vrtnice.

Ne diši mi rožmarin,
še posebej ne bencin.

Smrdijo mi tudi naloge,
ker so prave nadloge.

Jaz vedno dišim kot miss,
ti pa pojdi stran,
ker smrdiš kot kis.

Larisa Jagodnik, 7. a

Dišijo palačinke,
vse vrste peciva.
Dišijo sorodniki:
diši mama, diši oče
in diši brat,
ki se dišavi v kopalnici.

Tina Urh, 7. a

Meni diši hrana,
diši mi obleka oprana,
smrdi mi domača naloga,
smrdi mi vsaka nadloga,
diši mi pica
bolj kot domača potica.

Jakob Škrlič, 7. a

Meni ne dišijo domače naloge
pa tudi učiteljice ne,
ker so prave nadloge.

Diši mi čokolada
pa tudi marmelada.
Diši mi vse,
samo špinača ne.

Dišijo palačinke
tako kot note polovinke.
Diši mi potica
kot na zidu polica.

Eva Fatur, 7. a

Nafta, dim ali kis
in druge neprijetne vonjave
mi težko gredo v nos.

A ko zavoham prijeten vonj,
ki se iz peči vali,
me takoj lakota ulovi.

Zato brž v kuhinjo pohitim,
da se neprijetnih vonjav
od prej znebim.

Martina Janežič, 7. a

Diši roža na travniku, ki se nežno
pozibava v pomladi.

Diši tudi mama, ko kliče h kosilu,
in diši oče, ko pride iz službe.

Pa ko si zaljubljen? Tistikrat ti najbolj diši
oseba, ki jo vidiš v velikem rdečem srcu.

Ko ti brat ponagaja, ti zadiši,
ker veš, da te vseeno rad ima.

Diši marmelada, potica in čokoladna žlica,
a najbolj parfum, ki ga na sebi nosi deklica.

Diši mi nogomet, ležanje na travniku in sanje
o lepi vili s hektarji travnikov okoli nje.

Diši kosilo, tudi petica pri matematiki diši,
a ne tako kot druženje s prijatelji.

Mihael Matko, 7. a

Pesmi o domu

Učenke in učenci iz 7. a so se postavili v vlogo ljudi, ki so zaradi takšnih ali drugačnih razlogov morali zapustiti svoj rodni dom, in o tem pisali pesmi.

Sprašujem se, odkar živim,
sem res edina, ki trpim?
Ali je med vami kdo,
ki ve za žalost,
ki ve za zlo in nosi,
kakor nosim jaz,
le masko sreče čez obraz?

Zapustila rodni sem kraj
in ne morem več nazaj.
Samo solze, solze žalosti so ostale.
V srcu stiska me močno,
dom, pogrešam te zelo.

Kristina Urh, 7. a

Ko sem še majhna bila,
me je mama pest'vala.
Pa očka bil je vesel,
na sprehod z mano je šel.

Spomnim mnogih se trenutkov,
a čas mladosti je odbrzel,
odšla od ljubega sem doma
v širni svet nevesel.

Kako želim si toplino,
glasu maminega petja
pa očetov'ga veselja!
A tega več nikol' ne bo,
zavedam tega se zelo.

Lara Dujc, 7. a

Bili so lepi lepi časi,
ko smo z mamico
in očkom živeli na vasi.

Ob nedeljah smo se zbrali,
se pogovarjali in smejali.

Pa so minili tisti časi,
ki spominjam se jih dobro.
Vse, prav vse bi dala,
da bi zavrtela čas nazaj.

Tina Šircelj, 7. a

V hiši tam smo mi živeli
in veliko smo si peli.
V zibeli so me zibali,
zunaj otroci so se igrali.

Tam sem jaz odrasla,
tam živino pasla.
Prebolela mnogo sem bolezni,
veliko več pa lepe ljubezni.

Mamin objem
– ni ga več,
očkov glas
se spreminja v priglas.

Eva Fatur, 7. a

Ljubi moj dom,
topli moj dom,
kjer starši živijo,
me domači veselijo.

Komaj čakam priti domov,
da videl vaju bom,
da povedal vama bom,
kako lepo biti je doma.

Uroš Perkan, 7. a

Včasih živela brezskrbno sem življenje,
svež zrak sem dihala,
moje je bilo edino mnenje,
da nikjer ni lepše kot doma.

Sonce izza gora je vzhajalo,
ptice so živahno pele ...
A tu v mestu ni tako.

Zjutraj zbudi te zvok policijske sirene,
sonce vstane,
a vidiš ga ne,
skrito za ogromnimi stolpniciami je.

Pogrešam svoj domači kraj,
vse tamkajšnje ljudi.

Karin Ujčič, 7. a

Tam na Primorskem
je ljubi moj dom,
kjer sem se s sestro igrala
in z mamo plesala.

Tadeja Ivančič, 7. a

Zelo težko sem odšla od
svojega doma.
Svežina prelepe vasice
me je vedno veselila
in narava prečudovita je bila.

Spomladi ptički lepo so peli,
travniki so cveteli,
mi z družino pa smo se lepo imeli.

Še danes se spominjam igranja
na travnikih z metuljčki
in plezanja na drevesa s prijatelji.
Ampak ti dnevi so mimo in
nikdar več se ne bodo vrnili.

Lepo je bilo, dokler je trajalo.

Larisa Jagodnik, 7. a

Strah me je bilo

Med prvomajskimi počitnicami sem bila pri starih starših v Zagrebu. Ogledali smo si kar nekaj muzejev in znamenitosti, najlepše pa je bilo v živalskem vrtu.

Bil je vroč sončen dan in s starimi starši smo se odpravili v živalski vrt. Z nami so bili še moja sestra Neža, bratec Primož in sestrična Jana. Ob vhodu smo videli sove, nato leve, pa papige in opice, kače ... Okoli 10.30 pa smo končno prispeli k morskim levom. Čisto blizu je bila slaščičarna in kupili smo si sladoled. Počasi smo ga lizali in komaj čakali, da napoči ura enajst, saj ob tej uri hranijo morske leve.

Vedno več ljudi se je zbiralo pri bazenu morskih levov, zato smo še mi odšli tja. V bazenu sta bila dva velika morska leva in dva malo manjša. Vsi štirje so tulili, da so me že ušesa bolela. Kmalu je prišel moški v zeleni obleki in v roki je držal vedro polno rib. Takoj sem vedela, da je to tisti, ki jih bo nahranil. Izgledalo je, da tudi oni to vedo, saj so začeli še glasneje tuliti. Gledat jih je prišla tudi neka šolska skupina iz Zagreba in okoli bazena je bilo nabito polno.

Moški v zeleni obleki je metal ribe visoko v zrak in morski levi so

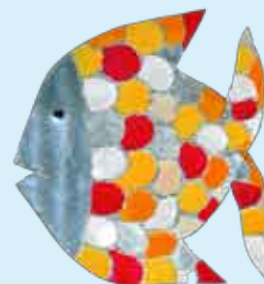
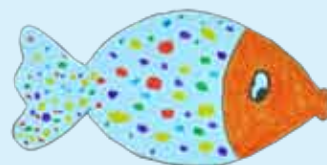
skakali ter jih lovili. Ko so padali nazaj v vodo, se je zaslíšal glasen »pljusk« in vsi gledalci smo bili mokri. Ampak večine to sploh ni motilo, saj je sonce pripekalo in je to bila le majhna osvežitev.

Skrbnik je začel postavljati ribe po ograji. Kar naenkrat pa je morski lev skočil nanjo. Bila sem mokra in kurja polt me je samo še bolj ohladila. V tem trenutku se mi je pred očmi stemnilo in obstala sem na mestu. Celo sonce me ni več grelo, ker se je skrilo za oblake. Mislila sem si: »Izgleda, da se je sonce bolj ustrašilo kot jaz.« Zraven mene je stala mamiča z otrokom in ko se je skušala umakniti, se je spotaknila in padla. Hotela sem ji pomagati, vendar se nisem mogla premakniti. K sreči ji je pomagal nekdo drug in se ji ni zgodilo nič hudega.

Ko je morski lev pojedel vse ribe z ograje, je skočil nazaj v vodo in končno sem se odledenela, pomagal pa mi je tudi njegov skok, ki me je zalil z vodo.

Ta dogodek me je gotovo podučil, da ne stopam preblizu ograj, saj je to nevarno.

Barbara Škrlić, 7. b

Na prelepo soboto smo se z družino odločili, da bomo šli na izlet na Gomance.

Sedli smo v avto in se odpeljali. Med potjo sva z bratom opazovala čudovito naravo. Videla sva celo srnico, ki pa je hitro zbežala. Končno smo prispeli.

Izstopila sem iz avta in si ogledala okolico. Bilo je zelo tiho in samotno. Slišalo se je ptičje petje. Nato je k meni pritekel brat z žogo in me prosil: »Špela, se greva igrat?« Na njegovo prošnjo sem odgovorila pritrdilno in šla za njim. Hotela sva se igrati nogomet, zato sem šla v gozd po nekaj palic za gol.

Hodila sem po gozdu in iskala palice. Končno sem našla ravno prave. Ko sem se vračala, sem slišala lomastenje. Srce mi je začelo biti hitreje. Še sem poslušala, a nisem ničesar slišala. Mislila sem si, da je bil le kakšen zajček.

Vrnila sem se k bratu in postavila gol. Začela sva se igrati. Čez čas sta se nama pridružila še mama in oče. Skupaj smo se veselo igrali.

Postala sem žejna. Mamo sem prosila, naj mi prinese čaj. Šla ga je iskat. Na pol poti do avta se je ustavila in rekla: »Ste slišali ta zvok?« »Nič nisem slišala,« sem ji odgovorila. Nehote sem se spomnila lomastenja v gozdu. Mislila sem, da je bilo le naključje in se igrala naprej.

Mama je prinesla pijačo. Natočila sem si kozarec čaja in pila. Nekaj sem slišala. Bilo je kot nekakšno zavijanje volkov. Obstala sem kot vkopana. Srce mi je razbijało z vso močjo. Bilo me je strah kot še nikoli. Mama je videla, da sem obstala, nato pa me je vprašala, če je kaj narobe. Odgovorila sem ji: »Mislim, da sem nekaj slišala. Podobno je bilo zavijanju volkov.«

Povedala sem ji tudi, da sem prej v gozdu slišala lomastenje. Mama je zaklicala: »Gremo!«

Pobrali smo šila in kopita ter sedli v avto. Kakor hitro smo mogli, smo se odpeljali. Vsi smo bili prestrašeni.

Med vožnjo sem zopet opazovala gozd. Zdel se mi je grozen, poln volkov, ki prežijo na nas. Zdelo se mi je, da nas bodo napadli. Zatisnila sem oči in mižala vso pot do doma.

Iz tega dogodka sem se naučila, da ima strah lahko velike oči. Še dandanes se tega spominjam in vsakič se znova prestrašim in si mislim: »Kaj pa če bi nas res napadli volkovi? No, mogoče pa se nam je vse to le zdelo?« Tega ne bom nikoli ugotovila.

Špela Pugelj, 7. b

Pred dvema letoma smo se z družino odpravili na kratek dopust v našo počitniško hišico. Istočasno so na počitnice odšli tudi naši prijatelji. Njihova hiša stoji nasproti naše.

Kot vsako jutro smo pripravili stvari in odšli na plažo, kot smo se dogovorili z našimi prijatelji. Bil je prelep sončen dan in za trenutek sem se ustavila in zamižala. Veter mi je mršil lase in zaželela sem si, da bi lahko tu ostala za vedno.

Mama me je prisilila, da sem se namazala s kremo za sončenje. Nato sva s prijateljico Laro pograbili deske, maske in plavutke ter odhiteli do prvih valov. Mivka je bila mehka in prijetno topla. Zarila se nama je pod prste. Občutek je bil neverjeten.

Stopili sva v valove in se zdrznili. Voda je bila ledena. Koža se nama je naježila od mraza. Sedla sem na mivko in si nataknila plavutke. V morski vodi sem sprala masko in si jo privezala na glavo. Lara me je zgroženo gledala. Morala sem se zasmejati njenemu zbeganemu pogledu. Zmigala je z glavo in me posnemala. Končno sva bili pripravljeni. »Ti prva,« sem ji rekla. Skočila je v vodo, da ji je segala do pasu. Ta del sem poznala. Zdaj bo še pol ure stala na istem mestu, če jaz ne posredujem. Takoj sem zaplavala v ledeno, a kristalno čisto vodo. Nekajkrat sem jo poškopila, nato pa je končno zaplavala. Voda je bila prav prijetna in z nogami sva nekajkrat zamahnili, nato pa se prepustili toku. Potapljali sva se do peščenega dna in delali obrate ter razne neumnosti.

Ko sva se naveličali, sva samo plavali, a brez plavutk. Z masko sva videli vsako najmanjšo podrobnost. Na mivki, pod vodo, so bile ogromne skale. V tem delu morja še nisem bila. Potopila sem se in si ogledovala skale. Nenadoma sem zagledala nekaj belega. Nekaj, kar ni spadalo na črne skale. Potopila sem se še globlje in opazovala to čudno reč. Le kaj bi to lahko bilo? Imelo je tri čudne izbokline. Podobno je ... Lobanji! Pognala sem se na površje in globoko zajela zrak, nato pa vsa prestrašena odplavala k Lari, ki je bila nekaj metrov stran. »Lara, to moraš videti! Tam spodaj je človeška lobanja!« sem ji razburjeno povedala in zaklela. »Lobanja! Pa ja.« Ni mi verjela, zato sem ji pokazala. »No, to je ... Lobanja,« je počasi izdabila. Prigovarjala sem ji, naj se potopi in se jo dotakne,

a me je zavrnila. »Prosim, Lara, pojdi dol in jo potipaj. Saj te ne bo pojedla,« sem jo prepričevala in počasi se je omehčala. »Če me ne bo nazaj, te bom ubila,« je rekla in se potopila v globino. Potopila sem glavo in jo opazovala, ko je bila blizu lobanje. Počasi je stegnila prst in se jo dotaknila. Prst se je udril v predmet. Prestrašena je priplavala na površje, jaz pa sem zajela zrak in se potopila proti lobanji.

Morala sem se jo dotakniti. Počasi sem se ji približala in se jo dotaknila. Prst se mi je ugreznil in pograbila me je panika. Od strahu sem izpustila ves zrak in potegnila prst k sebi. Odrinila sem se od tal, da bi prišla do površja, saj me je v pljučih začelo dušiti. Še malo mi

manjka, še malo ... In prišla sem na površje. Zajela sem zrak in le stežka izdabila: »Kaj za hudiča je to?«

Čez čas sem ugotovila, da je bila to najbrž spužva. Pomirjena sem bila in hkrati me je bilo sram, saj sem se prestrašila za prazen nič.

Starši so se nama smejali, midve pa sva se nesrečno gledali, češ, kakšni trapi sva.

Teja Gale, 7. b

Ali ima Martin Krpan dovoljenje za prenašanje soli?

Krpan se je s svojo kobilico odpravil proti domu. Bilo je vroče in na poti ni bilo skoraj nikogar.

Ker ministru Gregorju ni bilo všeč, da ima Krpan pismo, se je odločil, da mu ga ukrade. Cesarju je rekel, da mora v Trst, v resnici pa je zasledoval Krpana. Končno ga je zagledal. Martin je zaslišal udarjanje kopit za seboj in se obrnil ter stopil s kobilice. Na svoje presenečenje je zagledal ministra Gregorja. Ta se je ustavil ob Krpanu in tudi stopil s konja. Martin ga je začudeno vprašal: »Magister Gregor, kam pa vi?« Minister mu je odgovoril: »Vas sem iskal, ker smo vam pozabili nekaj na pismu ožigosati.« »Pa saj imam pečat,« je malo začudeno dejal Krpan. »Vem, vendar morate imeti dva,« mu je razložil minister

Gregor. Martin mu je smehljaje dejal: »Mislim sem, da me ne marate, pa ste se le potrudili za mano ... « »Mi, prosim, daste pismo,« ga je prekinil minister. Martin mu je izročil pismo in minister Gregor se je odpravil proti konju, saj je rekel, da ima žig v torbi na sedlu.

Ko je minister Gregor prišel do konja, je raztrgal pismo in skočil na konja ter odjezdil proti mestu. Krpan se je na kobilici odpravil za njim. Ko je prišel na grad, je šel k cesarju. Povedal mu je, kaj se je zgodilo, in cesar mu je napisal drugo pismo. Krpan se je odpravil iz gradu in pred vrati videl ministra Gregorja, ki se je ves tresel od jeze in najbrž tudi strahu, saj ga je cesar že klical k sebi.

Barbara Škrli, 7. b

Ko mu je cesar izročil dovoljenje za prevažanje angleške soli, se je Martin odpravil proti domu. Dovoljenje je varno shranil v žep svojega suknjiča. Bil je zadovoljen. S kobilico sta počasi hodila po cesti, saj se jima ni nikamor mudilo. Tako sta hodila noč in dan.

A po tretjem dnevu potovanja sta na cesti zagledala cestno zaporo. Na sredi ceste je stala kočija, v njej minister Gregor, zraven njega pa še kopica vojakov in stražarjev. »Glej, glej, cesar in minister Gregor. Le kaj mi imata povedati?« je pomislil Krpan in se odpravil naprej. Kobilico je pustil ob cesti, sam pa se je odpravil h kočiji. V njej sta sedela minister Gregor, ki je bil videti nadvse zadovoljen, poleg njega pa cesar, ki je sklanjal glavo od sramu. Ob pogledu nanj bi se Krpan skoraj zasmel, a je smeh prikril. Čakali so, kdo bo prvi spregovoril. Nato je Krpan radovedno vprašal: »Ali je kaj narobe ali imam samo tak občutek?« Čez ministrov obraz se je prav počasi razlezel širok

nasmeh in nadvse zadovoljno je odgovoril: »Tvoj izreden občutek te ne vara, Krpan. Ne vem, ali bo kaj s pogodbo in tvojim dovoljenjem. Seveda se vsem nam trga srce ob tej novici.« Ministrov hinavski nasmeh pa je izražal ravno nasprotno. Krpan je počasi postajal nepotrpežljiv: »No, boste izpljunili že ali ne! Čeprav se vam trga srce!« A ministra ni moglo nič spraviti v slabo voljo. »Ne vem, kako naj ti povem. Cesarica se namreč ne strinja z našo odločitvijo oziroma z dovoljenjem za prenašanje soli. In ker ima pri tem tudi ona besedo, je dogovor neveljaven. Žal je gospa prepričana, da je bila vaša dolžnost umoriti Brdavsca. To naj bi storili za deželo ne za plačilo. In iskreno povedano, se popolnoma strinjam z njo. Žal mi je, da cesar nima takega mnenja,« je povedal minister in pogledal proti cesarju, ki je svoj obraz zaradi sramu zakopal v dlani. Krpan se je ob poslušanju zelo zabaval. Vedel je, da mu nihče ne more do živga, zato si je dovolil

malce predrznosti. »Joj, gospod cesar, vam pa žena krepko ukazuje, kaj? Ja, vidi se, kdo pri vaši hiši hlače nosi. Ampak pustimo to. V redu. Nimam več dovoljenja.« Krpan je iz žepa vzel pismo in ga raztrgal. »In kaj boste zdaj? Me boste aretirali, obsodili na smrt ali pretepli? Ali me boste spustili naprej in vsi bomo živeli srečno do konca svojih dni?« Krpan se je nasmihal in čakal ministrov odgovor. Ta je bil trenutno v hudi zagati. Minister je začel jecljati: »Aretirali bi te, ampak trenutno nimaš pri sebi prepovedane soli, zato te bomo tokrat spustili. Upam, da ti bo to v poduk.« Krpan se je zasmel: »Same besede so vas. No, kakor želite. Meni se mudi, zato nimam časa za take neumnosti. Pozdravljeni!«

Še vedno smeje se je obrnil, stopil h kobilici in skupaj sta odšla po cesti naprej. Minister Gregor in njegovi vojaki so nejeverno gledali za njima, cesar pa ni vedel, ali bi se smejal ali jokal.

Teja Gale, 7. b

Česa se lahko naučimo?

Pes in mačka

Pes in mačka sta živela na kmetiji in se že od malih nog sovražila in podila okoli hiše. Neke noči, ko je kmet prižgal peč in šel spat, sta, kot po navadi, začela svoj prepir: »Spet ležiš na mojem mestu, hinavka! Le kdaj se boš naučila spoštovati večje in močnejše od sebe?« »Že res, da si večji, vendar imam jaz ostre kremplje in hitro telo,« je modrovala mačka. »Naj ti pokažem, kaj se je zgodilo s tistimi, ki niso vedeli, kje je njihovo mesto?« je mački grozil pes in se pognal proti njej. A mačka je bila hitra in se mu je izmaknila tako, da je pes priletel v deske in jih prevrnil, da so popadale na tla. Najdaljša deska je padla prav blizu goreče peči. Kmalu se je vnela in kmetijo je zajel požar. »Kaj bova pa zdaj?« je zanimalo psa. »Čim bolj glasna morava biti, da naju bodo slišali,« je rekla mačka. Začela sta lajati, mijavkati, cviliti. In res, kmetje so ju slišali in pogasili ogenj ter rešili kmetijo. Pes in mačka pa sta postala prijatelja.

Nauk: V slogi je moč.

Teja Gale, 7. b

Ptičkova lenoba

Nekega dne je ptiček na veji sedel in si pesmico pel. Mimo je priletela njegova učiteljica in ga pogledala: »Kdaj pa se boš ti učil, zlati ptiček, kdaj boš popravil svoje slabe ocene?« Ptiček pa ji je veselo odgovoril: »Saj me ne briga, bom že kako!« V šoli so se učili in drugi ptički so dobivali dobre in lepe ocene, brezskrbni ptiček pa je samo prepeval in dobival same nezadostne ocene.

Minilo je nekaj let in ptiček se je odločil, da si poišče službo. Hodil je od podjetja do podjetja, od trgovine ..., vendar ga nikjer niso hoteli zaposliti zaradi njegovih slabih ocen. Tako je prišel do spoznanja, da se mu njegovo lenarjenje vrača tako, da ne more dobiti službe. Iz te življenjske izkušnje je ugotovil, da bi se moral učiti, vendar je bilo že prepozno.

Nauk: Brez muje se še čevelj ne obuje.

Nina Renko, 7. b

Volk in lisica

Volk je bil sestradan in iskal je nekaj za pod zob. Kar naenkrat se je domislil, da bi lahko izkopal jamo, jo pokril z listjem in v jamo bi lahko padla kakšna žival, ki bi jo potem lahko pojedel. Takrat se je lisica ravno sprehajala in opazila volka, ki je kopal jamo. Skrila se je za drevo in ga opazovala. Volk je izkopal globoko jamo in s pomočjo vrvi, ki si jo je prej privezal, je splezal iz jame. Nato jo je pokril z vejami in listjem, na koncu pa je vse posul še z zemljo. Ampak lisica je bila tam in je vse videla, zato je vedela, kje je jama. Prišla je izza drevesa in stopila pred jamo. Na drugi strani je stal volk, ki so se mu cedile sline ob pogledu na lisico. Rekel ji je: »Pridi k meni, lisica, bova šla skupaj na lov.« Hotel je, da bi šla proti njemu in padla v past. Lisica je vedela, kaj hoče volk, zato mu je dejala: »Ne vem, če ti lahko zaupam.« Volk ji je seveda zatrjeval, da lahko in da ji ne bo nič naredil. Potem pa se je lisica začela delati, da si je poškodovala nogo in da šepa. Volku so se sline še bolj cedile, saj si je mislil: »Lisica šepa in ne bo prišla daleč.« Pozabil je na past in se zapodil proti njej. Lisica se ni ganila, ker je vedela, da bo volk padel v past, in to se je tudi zgodilo. Stopila je do roba jame, pogledala volka in se mu zasmejala. Rekla mu je še: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Barbara Škrli, 7. b

Zajec in orel

Sedi orel na veji visokega drevesa in cel dan ne dela nič. Samo lenari in se sonči. Mimo pride zajec in ga pozdravi: »Hej, orel, kaj delaš?« Orel odvrne: »Nič ne delam, samo tukaj lenarim in uživam.« Zajec: »Pa lahko tudi jaz to počnem?« Orel: »Seveda, zajec, še ti se usedi.« Zajec se usede na tla in začne tudi on lenariti. Kmalu pride mimo lisica, vidi lenega zajca in ga požre.

Nauk: Sediš in lenariš lahko le, če si na dovolj visokem položaju.

Matija Čeligoj, 7. b

Koza in brivec

Nekega dne se je koza odločila, da bo spremenila svojo podobo. V ta namen je obiskala brivca zajca in ga lepo prosila, naj ji obrije brado in jo tako polepša. Brivec zajec je vzel nabrušene škarje in začel kozi krajšati brado. Trudil se je in trudil, toda koza je bila vedno ista. Z brado ali brez brade koza je bila še vedno koza. Ker ni več vedel, kaj naj naredi, ji je na rožičke zavezal dve lepi pentlji in ji podal ogledalo. Koza se je pogledala in vsa začudena spregovorila: »Le kaj si počel, zajec, saj sem čisto drugačna. Mojo podobo si čisto spremenil. Moji prijatelji me ne bodo prepoznali. Najlepša hvala, zajec.« Koza je vsa vesela odšla, zajec pa se je za njo smejal na ves glas.

In nauk te basni je, da je včasih potrebna le malenkost, da nekoga osrečiš.

Miha Dimic, 7. b

Prepir

Lisica je imela v brlogu tri mladiče. Nekega jutra jih je zapustila in odšla iskat hrano. Kmalu se je vrnila in v gobcu prinesla zajca. Dva močnejša in požrešnejša mladička sta ugriznila vsak v eno zajčovo uho in vlekla vsak na svojo stran. Tretji mladič pa je hitro ugriznil v zajčevo nogo in se lepo najedel. Mati lisica je vse to opazovala in se zasmejala: »Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.«

Katja Firm, 7. b

Lisičja lenoba

Nekoč je v gozdu živela lisica. Najraje je jedla zajce. Lovila jih je ure in ure, da se jih je lahko vsak dan najedla. Nekega dne pa se ji zajcev ni več ljubilo loviti. Mislila si je: »Nastavila jim bom past.« Lisici se je zdelo ideja imenitna. Odšla je za brlog, tam skopala veliko luknjo in jo skrbno prekrila z vejami in listjem, da je zajci ne bi opazili. Utrujena je odšla v brlog in zaspala. Naslednji dan se je zbudila in se spomnila na svojo past. Rekla si je: »Moram preveriti, če se je kaj ujelo v past.« Vendar lisica je pozabila, kje točno je skopala luknjo, saj jo je odlično zakrila. Tavalala je za brlogom in naenkrat sama zgrmela v jamo. Vsa prestrašena je javkala in klicala na pomoč. V bližini se je sprehajal medved, ki je slišal lisičine krike. Prišel je k luknji in v njej zagledal lisico. »To bo pa odlično kosilo!« si je mislil in pohrustal lisico.

Nauk: Kdor drugemu koplje jamo, sam vanjo pade.

Špela Pugelj, 7. b

Osel in lisica

Nekoč je živel osel. Druge živali so vedno zbijale šale na njegov račun. Nekega dne, sredi hude zime, sta k jezeru prišla osel in lisica. Bila sta lačna. Na drugi strani jezera je bilo nekaj hrane, vendar se nobena žival ni upala na jezero, saj je bil led zelo tenak. Lisica je prosila osla, naj gre on po hrano, ona pa bo vsem živalim povedala o njegovem pogumu. Osel je lisici verjel prav vsako besedo. Še razveselil se je, ker je upal, da ga bodo druge živali začele spoštovati. Počasi se je odpravil na jezero, lisica pa se je na bregu zvito smehljala. Pod oslovimi nogami je led začel pokati, vendar je srečno prišel na drugi breg. Naložil si je vrečo hrane na hrbet in se začel vračati. Led je sedaj še bolj hreščal in le nekaj metrov pred bregom in pred lisico mu je zmanjkalo tal, saj je led počil. Začel je vpiti in prositi lisico, naj mu pomaga, vendar je lisica hotela le hrano. Osel se je nekako rešil in ko mu je lisica očitala, da ni prinesel hrane, ji je rekel: »Osel gre le enkrat na led.«

Rok Renko, 7. b

NAVIHANI

Izvedeli smo

Zakaj kresnice svetijo?

Nekoč so v temni jami živele kresnice. Imele so samo noge in krila, zato so živele v temi oziroma so hodile spat, ko je sonce zašlo, vstajale pa so takoj po sončnem vzhodu. Bilo jim je zelo dolgčas, saj so želele letati tudi v temi, vendar jih je bilo teme strah.

Nekega dne je mimo jame prišla skupina ljudi. Odpravljali so se v jamo. Na čeladah, ki so jih nosili na glavah, so imeli pritrjene lučke. Kresničke so se takrat odpravljale spat. Najmlajša kresnička je opazovala ljudi in opazila lučke. Mamo je vprašala, kdo drži lučke na glavah ljudi. Mama ni vedela. Vse kresničke so začele pozorno opazovati skupino in lučke in kmalu so ugotovile, da so te svetilke privezane. Tedaj so se spomnile, da tudi one lahko poskušajo privezati svetilke.

Že naslednji dan so imele vse kresničke privezane svetilke. In še danes lahko, ko sonce zaide, vidimo kresničke na svojem nočnem letu.

Rok Renko, 7. b

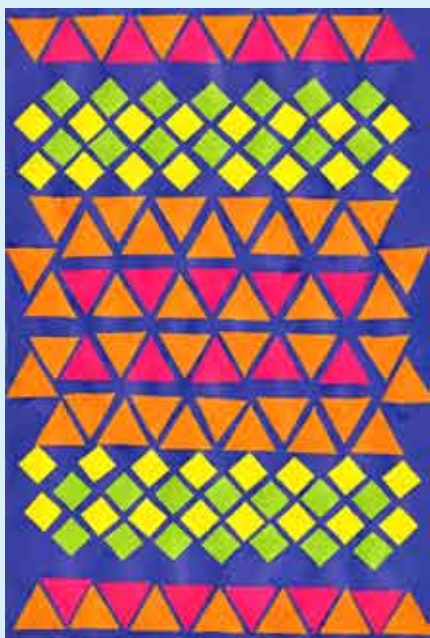
Zakaj učenci 7. b klepetajo?

Boginja učencev 7. b razreda z njihovim delom in obnašanjem ni bila zadovoljna. Med seboj so bili sprti in se sploh niso pogovarjali. Nekoč je prišla k Miletu in mu rekla, naj začne klepetati in za nagrado bo dobil vrečo zlata. Mile jo je ubogal, najprej je govoril sam s seboj, hitro pa je začel klepetati cel razred. Boginja je med učence posejala ljubezen, zato se je vsak pogovarjal s svojo simpatijo. Bila je zadovoljna.

Mile je obogatel, učiteljice pa so se držale za glave, saj jih učenci sploh niso več poslušali.

Katja Firm, 7. b

Kako je nastalo ravnilo?

Nekoč, davno, je živel kralj, ki se je imenoval Jure Tretji. Oboževal je ravne črte, zato se ga je prijel vzdevek Ravni. Ampak ljudje, ki so živeli v njegovem kraljestvu, niso vedeli, kaj je to ravna črta, kaj šele, da bi jo znali narisati. Kralj je oboževal tudi ravna oblačila, ampak njegovi krojači niso znali ukrojiti ravnih oblek, zato so mu vedno šivali vijugaste. Pa tudi kovači niso znali izdelovati ravnih mečev za pogumne viteze, ki se z vijugastimi niso znali boriti.

Kralju je to začelo presedati. V mesto je poslal glasnika, ki je celemu mestu razglasil novico, da kralj Jure Tretji Ravni za nagrado da vrečo zlata tistemu, ki bo izumil stvar, s katero bo mogoče izdelovati ravne stvari.

Naslednji dan je na kraljevi dvor plašno prišel fantič z ravno deščico v roki. Kralj se ga je zelo razveselil. Fantič mu je pokazal deščico in mu rekel: »Izvolite, vaše veličanstvo! Prinesel sem vam ravno deščico, ki naj jo vaši služabniki uporabljajo pri izdelavi ravnih stvari. Položijo naj jo na blago, ob njej potegnejo z ogljem in dobili bodo ravno črto.« Kralj se je zelo razveselil dečkovega izuma in mu dal obljubljeno nagrado.

Izum so začeli uporabljati vsi, ki so živeli v kraljestvu. Kralj je od takrat dobival le še ravne obleke in kovači so kovali le še ravne meče za pogumne viteze, ki so se z novimi meči lahko borili.

Kralj se je odločil, da bo izum poimenoval ravnilo. Še danes ga ljudje uporabljamo in si verjetno ne moremo predstavljati, kakšen kaos bi vladal na Zemlji, če ga fantič ne bi izumil.

Špela Pugelj, 7. b

Kako je Ilirska Bistrica dobila ime?

Nekega dne so se prebivalci mesta zbrali, da bi se dogovorili o imenu mesta, v katerem so živeli. Dolgo so razpravljali, vendar z nobenim predlogom se niso strinjali. Mimo je pritekel deček in zakričal: »Ilirska Bistrica!« Možje so mu prisluhnili in ga vprašali, kaj to pomeni. Deček jim je povedal: »Ilirska naj se imenuje zato, ker so tu živeli Iliri, Bistrica pa zato, ker skozi mesto teče reka Bistrica.«

Nina Renko, 7. b

Zakaj je Topolc Topolc?

Za časa Vojvodine so tam blizu Bistrice rasli lepi in visoki topoli. Pod njimi so se starčki vedno šalili, starejše gospe pa so trosile čenče. Takrat je tam stalo samo nekaj hiš, danes pa se tam razprostira velika in lepa vas, ki je dobila ime po tistih lepih topolih.

Anita Janežič, 7. b

Zakaj so Harije Harije?

Nekoč je živel kmet, ki je imel enega prašiča. Vedno sta bila skupaj. Nekega dne sta odšla na njivo. Prašič je ves čas ril po zemlji, kmet pa je zasipal jame, ki jih je prašič naredil. Mimo je prišel človek, nekaj časa opazoval dogajanje in se zasmel: »Ha ha, rije, rije?« Mimo njive so hodili tudi drugi ljudje in vsi so se posmehovali: »Ha ha, rije, rije?«

Tako je dobila ime vas Harije.

Matija Čeligoj, 7. b

Kako je nastala vas Jablanica?

Nekoč je živel grof, ki je na ozemlju današnje Jablanice dal sezidati dva gradova. Prvi je bil višje, drugi pa nižje. Oba sta ležala na nerodovitni zemlji. Ko je bilo treba posaditi sadna drevesa, zelenjavo in ostale rastline, ni vzklilo nobeno seme in nobena sadika ni zrastle in obrodila sadov. Ko je vrtnar že ves obupan posadil zadnjo, najmanjšo sadiko, je ta začela rasti. Obrodila je sadove. To je bila jablana.

Od takrat naprej so tam sadili samo še jablane, pa še sadovi so bili najokusnejši daleč naokoli. Kasneje so porušili zgornji grad in ostal je le še spodnji. Znan je bil po dobrih jabolkih, saj je grofica velela, da so tam posadili nove jablane in grad je obdajal sadovnjak jablan. Kasneje, ko so sovražniki napadli grad, so uničili vse jablane, le eno majhno drevesce je ostalo skrito pod grajskim zidovjem. Raslo je in obrodilo še veliko sadov.

Še dandanes, ko ljudje v Jablanici sadijo jablane, povedo, da so nasledniki tistega drevesca, ki je preživel hud boj. Kaj se ve, morda pa je res?

Pripovedko sem si izmislila Lara Dujc, 7. a

Kako je nastalo mesto Celje?

V davnih časih, še pred našimi pradedki, so nekje v osrednji Sloveniji izdelovali glinene vrče. Nekega dne je izdelovalec s svojim vozom odšel prodajat vrče naokoli in tako je prišel tudi do visokega hriba, na katerem je stanovalo nekaj ljudi. Ko je prišel na vrh hriba, mu je en vrč padel na tla in se odkotalil proti dolini. Prodajalec je takoj stekel za njim, češ da se mu bo vrč razbil in zanj ne bo dobil denarja. Ko je prišel v dolino in videl, da se mu vrč ni razbil, je vesel in začuden začel vzklikati: »Cel je, cel je!« In tako naj bi mesto Celje dobilo ime.

Po pripovedovanju očeta Branka napisala Tina Urh, 7. a

Zakaj je Trnovo Trnovo?

Nekoč je na Slovenskem živel lep mladenič po imenu Janez Slak. Bil je iz Ilirske Bistrice, od tam, kjer je Guranji kraj. Vsi so ga poznali kot Janeza Pjkowega. Bil je prijazen, pravičen in dober mladenič. Rodil se je materi Petri Majdič in očetu Lojzetu Slaku. Na svet je prišel zadnjega dne v letu – na silvestrovo. Po 18. letu si je našel dekle in se preselil na drugo stran Ilirske Bistrice, ki ni imela imena. Tam si je sezidal hišo.

Nekega dne pa so v Ilirsko Bistrico prišli trije močni možakarji. Janez jih je sprejel kot župan. Podarili so mu tri semena, za katera niso povedali, kakšne vrste so. Povedali so mu, da jih mora posejati do 1. aprila in to na najvišji točki Ilirske Bistrice. Prišel je ta dan. Janez jih je šel posaditi, kakor so mu naročili. Že drugi dan so zrastle v dva centimetra visoko rastlino.

Vsak dan so posevki bolj in bolj rasli, dokler niso prerasli vseh zgradb. Povsod so bili grmi in trni. Od takrat se ta del mesta imenuje Trnovo. Trnje so seveda odstranili, ampak ime je ostalo še do današnjih dni.

*Pripovedko sem si izmislila
Eva Fatur, 7. a*

Ko so na slovenskih tleh še živela številna plemena, je na ozemlju današnjega Trnovega živel pleme, ki je vzgajalo robide. Te so rasle vsepovsod. Počasi je pleme izumrlo, robide pa so ostale. Kar nekaj let na tem področju ni bilo nobenega človeka, zato so se robide razrasle.

Nekoč je bila zelo huda zima in na to območje je prišla skupina ljudi, ki je iskala zavetišče. Prebijali so se med robidami in trnje jih je zbadalo in praskalo. Nihče ne ve, zakaj so ostali na tem kraju, vendar so. Kraju so dali ime Trnovo, ker so bili tam, ko so prišli, sami trni.

Še danes lahko najdemo v bližnjih gozdovih robide in še prav okusne so.

Špela Barbiš, 7. b

Zakaj v zvoniku pred mrakom zvoni?

V starih časih so se otroci po opravljenem delu radi družili in se igrali razne igre. Vedno so se igrali v bližini vasi, kjer so pasli živino. Poznali so razne preproste igrice, ki so jih vedno igrali v naravi, radi so zbijali kozo, se skrivali, lovili, plezali ... V igrice so se vedno močno vživeli in pozabili na čas. Seveda so bili starši zaradi tega večkrat prestrašeni, saj so se bali za svoje otroke, ki so se v temi vračali domov. Zato so sklenili, da bodo naredili nekaj, kar bi otroke spomnilo na odhod domov.

Vsaka vas je imela cerkev z zvonikom, zato so si dejali: »Zakaj pa ga ne bi uporabili kot opomnik, da se morajo vsi otroci vrniti domov?« Tako so tudi storili. In od tedaj vsak večer, ko se pojavi mrak, zvonovi zvonijo po deželi. Še danes velja pregovor: »Zdrava Marija zvoni, otroke domov podi.«

Tadeja Ivančič, 7. a

Zakaj ima ura dva kazalca?

Nekoč je živel kralj, ki je poznal le ure z enim kazalcem. Nekega dne si je za kosilo zaželel minutarje. Ker je bil že precej lačen, je vprašal grajskega kuharja, če bo jed kmalu pripravljena. Kuhar mu je odgovoril, da ne. Ker v mislih ni imel katere druge besede, le minutarje, je kuharju naročil: »Postreži mi jo petnajst minut prej.« Ko je kralj to izrekel, je ura dobila drugi kazalec, ki je kazal minute.

Jakob Škrlič, 7. a

Kako je nastal računalniški črv?

V neki vasici v Brkinih je živel črv Mirko. Bil je zelo osamljen, saj ga ni nihče maral, ker ga kopanje po zemlji ni veselilo. Zato se je odpravil na potovanje.

Lezel je celo popoldne in šele zvečer prispel do hiše Štrancarjevih. Smuknil je skozi odprta vrata in se skril za vazo, ki je bila postavljena na mizi pod oknom. Ker je bila tema, ga ni nihče opazil. Tam je počakal, dokler se Štrancarjevi niso odpravili spat, nato pa je začel raziskovati. Prilezel je do računalnika ter pregrizel nek kabel. Zelo ga je zanimalo, kaj se skriva v kablu, zato je zlezel vanj in se znašel v računalniku. Tam se je spoprijateljil z mnogimi datotekami in priredili so majhno zabavo. Vse je bilo lepo, dokler ni prišlo jutro. Štrancarjevi so opazili Mirka, kako se veselo sprehaja po ekranu. Hitro so ga izgnali, saj je datoteke oviral med delom, Mirko pa je odšel k Tomšičevim, kjer se je zgodba ponovila. Tako je do konca svojih dni hodil od hiše do hiše, ljudje pa so mu čez čas začeli praviti računalniški črv.

Kristina Urh, 7. a

Kako so nastale čarobne vile?

Nekoč je živila revna deklica z imenom Lili. Staršev ni imela. Živila je s svojo teto Lizo v zelo stari hiši. Stara je bila deset let in bi morala hoditi v šolo, ker pa ni imela denarja, je ostala doma in pomagala svoji teti.

A Lili ni bila navadna deklica, saj je imela že od rojstva posebne čarobne moči. Ko je morala kaj storiti, je samo pomežiknila in delo je bilo opravljeno. Seveda tega nihče ni opazil. Ker ni vedela, zakaj ima posebne moči, se je nekega dne odločila, da se bo o tem pogovorila s čarobnim škratom, ki je živel v temnem gozdu. Vedela je, da ji teta Liza tega ne bo dovolila, zato ji je rekla, da gre v gozd po gozdne sadeže. Lili ni vedela, da je škrat zloben. S seboj je vzela kos kruha in malo vode ter se odpravila. V gozdu je bilo temno in grozljivo, zato jo je bilo zelo strah.

Ko je končno prišla do škratove hišice, je lahko potrkala. Prikazal se je mali škrat in jo povabil v hišo. Dolgo časa sta se pogovarjala, preden ji je škrat končno rekel, naj gre k edini reki v temnem gozdu in naj se dotakne vode. Tako bo postala prava vila.

Lili se je poslovila od škrate in pohitela k reki. Ker se je bližala noč, je teto Lizo zaskrbelo, zato se je tudi sama odpravila v gozd, da bi poiskala svojo nečakinjo. Takrat je bila Lili že pri reki, dotaknila se je vode, a škrat ji je nastavil past, tako da je padla v jamo. Pojavil se je škrat in ji povedal, da jo bo izpustil samo v primeru, če mu bo dala vse svoje moči in če bo za vedno odšla od doma.

Ravno v tistem trenutku je prišla teta Liza in zagledala Lili in škrate. Škrat je takoj stekel proti teti Lizi in jo ugrabil. Tačas je Lili splezala iz jame in se dotaknila čarobne vode. Postala je vila, dobila je krila in čarobno paličico, s katero je rešila svojo teto. Zlobnega škrate je spremenila v dobrega in temen gozd je postal svetel čarobni gozd. Tu si je vila Lili napravila prečudovito palačo.

Od tistega dne naprej lahko vsaka deklica postane dobra vila.

Larisa Jagodnik, 7. a

O čarobnem ogledalu

Pred davnimi časi je živel deklica, ki se je rada opazovala v ogledalu. Zanimalo jo, kako je ogledalo nastalo, zato je o tem vprašala mamo. Ta ji je dejala: »Če se boš v starosti trinajst let in trinajst dni odpravila na Bled k jezeru, vrzi vanj kamen. Če se bo na vodi pojavilo sedem obročev, boš od možica iz skale izvedela, kako je nastalo ogledalo. Če pa se obroči ne bodo pokazali, te bo možic vzel s seboj v skalo, kjer mu boš morala služiti in peti. Veliko ljudi, kot si ti, je že prišlo k jezeru, toda nihče se še ni vrnil. Sedaj pa se odloči, ali boš šla ali ostala doma.«

Minevala so leta, deklica je dopolnila trinajst let in trinajst dni. Spomnila se je zgodbe o Bledu in jezeru. Odločila se je, da mora izvedeti, kako je ogledalo nastalo. Hodila je sedem dni in sedem noči. Ko je našla jezero, je vanj vrgla kamen. Na vodi se je prikazalo samo pet krogov, takrat pa se je pomajšala na velikost miške. Majhen možic jo je odpeljal v skalo, kjer je

bilo veliko ljudi, ki so kot ona želeli izvedeti, kako je nastalo ogledalo. Možic ji je velel, naj zapoje. Morala ga je ubogati, sicer bi jo spremenil v črva in jo dal za hrano papagaju Cofku. Deklica je bila zvita in iznajdljiva; možica je prosila, naj jo izpusti, če bo v treh dneh sešila tri tisoč oblekic, tri tisoč hlačk in tri tisoč srajčk. Možic je bil prepričan, da ji ne bo uspelo, zato je popustil. Minil je dan. Deklica je začela peti tako glasno in neubrano, da so jo možičevi služabniki vrgli v globoko ječo. Ko so vsi zaspali, je deklica poklicala krta Mirta. Ta ji je vedno rad pomagal in jo je rešil iz ječe.

In spet je hodila sedem dni in sedem noči. Ko je prišla domov, je razbila ogledalo in ga vrgla v smeti. Nikoli več se ni tako ogledovala, kot da bi bila najlepša. In tisti možic komaj čaka, da bi še kdo prišel na Bled k jezeru in vanj metal kamene. Pa saj sami veste, kaj se zgodi, če se na vodi ne pojavi sedem krogov.

Sara Memon, 7. a

Zgodbe kar tako

Krojač Ivan

V vasi je živel krojač Ivan. Imel je toliko naročil, da je delal noč in dan. Vsi domačini so pri njem kupovali obleke, ki jih je izdeloval iz najrazličnejših materialov. V tistih časih ni bilo veliko trgovin, v katerih bi kupovali obleke. Nekateri ljudje v vasi so bili revni, nekateri bogati. Bogate žene so vsak teden kupovale pri njem razna oblačila in so bile zelo zahtevne. Ivan jim prav vseh želja ni mogel izpolniti, zato so bile večkrat jezne nanj. Zaslužil pa tudi ni prav veliko. Nekega dne se je odločil, da ne bo več šival oblek, ker se je počutil zelo starega. Vsi ljudje so ga prosili, naj delavnice ne zapre. Premislil je in se odločil, da je ne bo zaprl. Domislil se je, da bi mu pri delu lahko pomagal kakšen deček. In res je bilo tako. Delavnice ni zaprl, pri delu pa mu je pomagal deček Simon. Zelo sta se razumela. Odprla sta še veliko delavnic v vaseh in mestih ter zaposlila še veliko ljudi.

Gašper Rebec, 7. a

Pikica in Tonček

Pikica in Tonček sta sklenila, da bosta med počitnicami odšla na večdnevni izlet po Sloveniji. Odločila sta se poiskati mesto, v katerem prebivajo najbolj pravični in dobri ljudje. Pogumno sta vzela pot pod noge in obiskala veliko slovenskih mest. V Novi Gorici sta si prislužila počitek in pri tem razmišljala, na kakšen način bi preizkusila ljudi v mestih. Tonček se je domislil, da bi lahko odšla na odpad, Pikica pa je dodala, da bi tam lahko poiskala mobilne telefone. Ko sta tako tuhtala naprej, se je Tončku porodila sijajna ideja. Pikici je predlagal, da bi na klopici v parku pustila mobilni telefon, se skrila in opazovala, ali ga bodo ljudje obdržali ali pa ga bodo vrnili lastniku, ki sta ga napisala v imenik telefona.

Ugotovila sta, da so najbolj pravični in dobri ljudje doma v Cerknem.

Martina Janežič, 7. a

Osmi razred

Moje ime veliko pove

Že sonce zašlo je
In spušča se mrak,
Gre v gostilno veselo
Aljoša težak.

Spije tri piva,
Mu svet se vrti.
Rad bi zaplesal,
Da prežene skrbi.

Ej, lepa deklina,
Le kje si zdaj ti?

Žiga Smrdelj, 8. a

Naj se vam predstavim jaz.
Imam lep in okrogel obraz.
Nasmejano sem dekle,
A kaj, ko to že vsi veste.

Šalim se rada zelo,
Ko sem v družbi ali kar tako.
Rada bi bila igralka,
Ampak še rajši
Bi postala hip hop plesalka.

Nina Škrab, 8. a

Ma zakaj je zdaj tako?
A ni nekoč boljše bilo?
Takrat, ko skakal sem tako
In pel in plesal
Cel dan in celo noč.

Pa prišel je
En posebni čas.
Tak, v katerem
Računalnik glavni je postal.
Oh, ves svet je obnorel,
Vsi zdaj pred njim sedimo in
Igrice ter internet vrtimo.
Čas pa beži, beži, petja in plesa slišati več ni.

Matic Petrovič, 8. a

Aleš nogomet igra,
Le gola nikoli ne da.
En gol je vendar dal,
Ko se dobro je okrepčal.

Saj vedno do gola pride,
Ma kaj, ko žoga mu uide.
A on se ne da,
Le prava priložnost velja.

Enkrat uspelo mu bo,
Čakra njegova govori mu tako.
Ko žogo spet dobi,
A vratar se mu zasmeji,
Rahlo se Aleš razjezi in sreča se mu nasmeji.

Aleks Malečkar, 8. a

Jata ptic letela je čez goro,
Afne guncala je noro.

Na nebu ptičji bil je klan,
Marko spremljal ga cel je dan.

Okoli polnoči Marku se že skoraj spi.
Želvo špansko je pozdravil
In se domov odpravil.

Na posteljo se je usedel,
Aspanec ga še vedno ni dosegel.

Jan Možina, 8. a

Urša moje je ime,
Rada plešem, smejem se.
Še bi vam naštevala,
A pesmica se zdaj konča.

Urša Gombač, 8. a

Ananas in artičoka!
Le poskusite ju! To prva je dobrota.
Jejte ju radi, da zdravi boste ostali
Ali pa bolni postali, in
Že si toplo posteljo postlali.

Francu se je to zgodilo!
Rad je jedel sladkarij obilo,
A bolezní ni ubežal, zato
Nič več sladkarij ni kupoval,
Ker je raje ananas domov iz trgovine pripeljal.

Aljaž Frank, 8. a

Energije imam še toliko, da noge držijo me.
Vsak trenutek bolj trpim, ker tvoje besede žrejo me,
Ampak tebi zame vseeno je.

»**M**orava iti narazen,» si mi rekel.
Od takrat v moji duši čuden občutek je,
Žgeš me s svojimi očmi, s pogledi si me vso opekel.
In vendar vsakič, ko pogledaš me, spet začne biti moje srce.
Nikoli nisem pomislila, kako bi bilo, če te ne bi poznala,
A verjemi mi, brez tebe ne bi zdržala.

Eva Možina, 8. a

Drobtinice, akrostihi in pesem o ljubezni

Življenje je lepo,
če ga živiš
vesel in nasmejan
celo noč in ves dan.

Nina Škrab, 8. a

Življenje vsi živimo,
se ga veselimo.
Včasih pa kričimo,
ko se razjezimo.

Kaja Ujčič, 8. a

V življenju se vzpenjaš in padaš,
sklepaš vezi in paziš nase.
Vse ti lahko uspe,
le verjeti moraš vase.

Eva Možina, 8. a

Dan je že šel čez gore,
čez vode, čez polje.
Vse že spi v tistem snu,
noč je tu, noč je tu.

Lea Deželak, 8. a

Delamo, če lahko
gledamo in slišimo.
Če leni smo, delati je težko,
čeprav vidimo in slišimo.

Aleks Malečkar, 8. a

Človek že dolgo je na tem svetu,
Ljubi in sovraži vse na planetu.
Občasno pobija druge vrste osebke,
Včasih mu je žal, da uničuje zapredke.
Evolucija veliko vrst je razvila,
Še tistih nadležnih ni pozabila.
Tako da veste, naš planet je raznolik,
Veliko živali je tukaj, vseh oblik.
Obiščite ves svet in naredite nekaj slik.

Tina Renko, 8. a

Joj, kako je lep ta dan!
Ali za jadranje je izklesan?
Da, seveda, gremo vsi,
Radi jadrati bi mi.
Oh, kako sem srečen zdaj
– jadranje je pravi raj.

Jošt Reberc, 8. a

Ljubezensko pismo

To pismo je samo zate,
ni za nobene mame, ne sestre, ne brate.
Napisano je iz srca od mene,
ki vsak dan mislim nate.
Napisala sem ga,
da ti povem,
kako rada te imam,
čeprav ne smem.
Dobro vem,
da ti si z njo,
da držiš jo za roko.
A kaj hočem,
če si zame magnet,
kot majhnemu otroku sladoled.
Vem, da bil bi že čas,
da končam,
a samo še nekaj:
neskončno rada te imam!

Urša Gombač, 8. a

Povodni mož po naše

Od nekdanj dolgočasne so Ljubljanke slovele,
al' dolgočasnejše od Urške bilo ni nobene.
Bila je res mlada, postavna in lepa,
a žal ni bila ravno bistrega duha.

Najraje v življenju je šale trosila,
al' kaj, ko je vsakega z njimi zamorila.
Mnog' tere gospe in gospode je glava bolela,
ko Urška brez pavze vice je pela.

Je znala nakladat, a prav nič povedat,
o blondinkah in policajih neumno razpredat.
Vsi so hodili prodajat zijala,
ko sama se svojim je šalam smejala.

Na starem so placu se komiki zbrali,
da v stand-up komediji bi tekmovali.
In Urška na oder prva hiti,
vsa našopirjena si zmagati želi.

Urška prevzetna je spet zatežila,
a tokrat ga resno je polomila.
Tudi nebo se je zdaj razjezilo,
v hipu z oblaki je plac zatemnilo.

Zasliši tedaj se strašno grmenje,
župana Jankoviča divje besnenje.
S specialci in patrijo Urško odvlčejo
na skrivno zavarovano lokacijo.

Začuden vsi so gledalci obstali,
za Urško pa le oblaki prahu so ostali.
To bil je ta dan najboljši skeč,
al' Urške videl nobeden ni več.

Jaka Valenčič, 8. a

Frajle ljubljanske so že od nekdaj poglede vabile,
a pred Urško so se vse lahko le poskrile.
Ta bila je v vseh pogledih najbolj kul,
od pet pa do glave zrihtana ful.

Ko je ura v soboto polnoč odbila,
se je vsa mladina v disko napotila.
So luči bliskale in glasba bobnela,
so vsi plesali, le Urška sedela.

Pa ne, da je fantje ne bi prosili;
so na ples jo vabili, jo rotili.
A Uršiki ni se ljubilo plesati,
sedela je, kot bi ne mogla vstati.

Ura kazala že tri je in čez,
a Urška še ni našla pravega za ples.
Potem pa namala pred njo se en tip
in Uršiki hitro se dvigne utrip.

Se ji nasmehne, jo prosi za ples.
Uršiki vseh je čisto zares.
Zato na plesišče hitro zdrvita
in se v ritmu nore glasbe zavrtita.

Tako sta plesala dolgo v noč,
dokler ju motor ni odpeljal proč.
Od takrat nihče več videl ju ni,
nihče ne ve, kje se Urška mudi.

Urša Gombač, 8. a

So Ljubljanke od nekdej za lepoto skrbele,
al' lepše od Urške bilo ni nobene,
nobene tipom bolj zaželene,
vsi so se topli le zaradi ene.

Na Prešernovem trgu so žurko imeli,
začela se je šele ob eni.
So bendi rock igrali,
so tipi za Urško zaman garali.

Vsakemu drug izgovor je povedala,
na vsakega postrani je gledala.
Ko ura odbila je štiri,
zagleda tipa, ki se z motorjem šopiri.

Tip se ustavi,
sploh ne pozdravi.
V črni jakni poln blišča
je kot prizor iz gledališča.

Urška se je potihem zahihitala,
ko pride tip in jo vpraša: »Ej, bejba, bi mal' zaplesala?«
Tako sta plesišče osvojila,
a muzika zaradi začudenja se je opustila.

Ljudje pri mizah so zijali.
Tip pa je rekel: »Kaj?
Pridi bejba, greva zdaj.«
In na motorju sta odbrzela za vekomaj.

Anže Počkaj, 8. a

Na srednji šoli so krožila
na žur za norenje vabila.
Vsi takoj bili so za,
a Urška ni bila prepričana.
Le kaj bi počela med tepci,
ki plešejo kot totalni bebeci?
Kljub vsemu odloči se,
da dekletom spelje fante vse.

Ko na žuru prikaže se,
njena lepota očara vse.
Začne se spogledovati.
Tipi, ki ji niso všeč,
na ples se trudijo jo zvabíti.
Dolgo traja, da se zavedó,
da na to idejo
morajo pozabiti.

Žur bliža se koncu,
zato Urška išče nekoga,
ki bi ga imela na povodcu.
A ker ga ne najde,
obrne se proti vratom,
da odpravila bi se domov.
Takrat zagleda božanskega tipa.
Urška rada plesala bi,
zato takoj začne flirtati.

Tip ni slep,
ko to opazi,
za roko jo zagradi
in reče: »Živijo, mala,
a bi hotela mal' z mano pomigati?«
Urša se takoj strinja,
da od zavisti jo vsaka krasotica preklinja.
Ko parček ples pokaže,
od začudenja se še muz'ka ustavi.
Se frajer razjezi: »Kaj je zdaj to!? Začnite spet nabijat'!«
»Pa od zavisti ne pul'te si las!« še Urška doda.

Po končanem plesu frajer
pokaže s prstom na vrata.
Gresta ven,
usedeta se na motor,
ki zdrvi po nekaj metrih
pa hudo nesrečo povzroči.

Ilirjana Kuliqi, 8. a

Vse ženske so lepe na svoj način,
 a Urškin obrazek je bil najbolj fin.
 Vsi moške so si je neizmerno želeli,
 »Ljubim te, ljubim!« so ji veleli.
 Urška pa jih je okoli prstov vrtela,
 lahko je imela tistega, ki si ga je želela.
 Na ples so moški zaradi nje hiteli
 in bi za en sam ples dali vse, kar so imeli.
 Tako je bilo tudi tistega poletja,
 ko je bila plesna dvorana polna cvetja.
 Čisto vsi so se tam zbrali
 in živčno stali, ko so nanjo čakali.
 Ko končno je prišla in vse zmedla,
 je pomahala in se usedla.
 Vsi so onemeli in se zastrmeli v njo.
 »Da Urška noče plesati?! Kako to?«
 Ona pa gnečo je od sebe razpodila,
 šla do bara in kozarec piva popila.
 In naenkrat zagleda v senci postavo,
 s cigareto v ustih, ta pravo!
 Brž stopila je do fanta

in se usedla k njemu,
 tam je bila kanta.
 Pogledala ga je v globoke modre oči,
 ko je spoznala, da ji ni več pomoči.
 Vanj se je takoj zaljubila.
 Veselo sta skupaj glave sklonila
 in se zaljubljeno poljubila.
 Zdelo se jima je,
 kot da sta vzela mamila.
 Prijel jo je nežno za roko
 in jo odpeljal v globoko temo.
 Urške domov ni bilo celo noč,
 tekla je oče njen po pomoč.
 Ona pa je k mami domov prišla
 in ji veselo novico zaupala.
 Materi iz rok padla je potica,
 saj Urška ni bila več devica.
 In ker pri teh stvareh je bila nova,
 sta čez devet mesecev privekala dva sinova.

Tjaša Jursinovič, Tina Renko, 8. a

Glej glej, glej jo ta malo, veselo Uršiko zalo.
Sredi Ljubljane maršira z blackberryjem v roki, direkt gre na kofi .
Pa jo natakár vpraša, če gre na zabavo, zabavo tisto pravo. Urška mu odgovori
s sinje modrimi očmi, da je malo prefina za take stvari.
Pa se vseeno prikaže na zabavi v perfektni postavi.
Urška se malo razgleduje in sreča dva tipa velika kakor kita.
Pa ji prvi zakriči, da pištolo ima v roki in če v drugi denarja ne bo takoj,
bo ajoj.
Urška se prestraši in mu denar kakor more izroči ter od tipa s pištolo zbeži.
Naslednji dan Urška nima več blackberryja v roki in ne gre več na kofi.
Zdaj hodi po jutranji rosi
in vsakega mimoidočega za kaj drobiža prosi. Ko tako prosi, pride en model, ki na avtu
ima privezan fotelj.
Pristopi do Urške in jo vpraša, če gre z njim, kasneje pa se Urška spomni, da je ta model
Mr. Bean.

Žiga Pangos, 8. a

Od nekdanj so debele Ljubljanke slovele,
a debelejšje od Marjance bilo ni nobene,
nobene očem bilo bolj zaželene
ob času nje cvetja dekleta ne žene.
Ko najbolj iz zvezd je danica svetla,
najdebelejša od deklic je Marjanca bila.

Ob hrani se srce ji je smejalo,
ni se ji mogla upreti,
vedno je hotela vse požreti.
Bila je nerodna, debela, a zmeraj vesela,
ničesar se ni bala, vedno je vse nasmejala.

Ko družba se na Starem trgu v nedeljo
pod lipo je zbrala, je mastne vice pripovedovala,
da so Ljubljančanke od smeha po tleh se valile
in se kot žoge kotalile.

Ko sedem odbila je ura in čez,
je Marjanca utihnila čisto zares
in pripravljat začela se je na ples.
Al ker se ozira, plesalca si izbira,
zagleda pri šanku junaka,
prav takega, ki si ga želi vsaka.

Se mu približa počasi,
zaljubljeno v njega obrača oči in spregovori:
»Če tud sem okorna, debela, bi se rada s tabo zavrtela,
a bi hotel z mano plesati?«
»Seveda,« ji pravi,
»kjer Donava bistri pridruži se Savi,
o tvoji debelosti izvedel sem davi,
le hitro mi roko podaj, da odpeljem te v večni raj!«

Marjanca poda mu roko,
ob glasnih zvokih sta se zavrtela,
a kmalu prositi ga je začela:
»Počasi, počasi me suči okrog,
ne morem, ne morem več premikati nog.«

Takrat pa mladenič zbere moči
in jo še hitreje zavrti:
»Še malo, še malo pa prideva do Turčije,
kjer v Donavo Sava se bistra izlije,
valovi šumeči te Marjanca žele,
le urno, le urno obrni pete.«

S težko nogo mu Marjanca na prste stopi,
od bolečine mu korak zastane,
od sebe ga odrine, v Ljubljanico porine
in v slovo zavpije: »Pa srečno pot!«

Matic Petrovič, 8. a

Urška je deklica lepa bila,
prevzetna, vse prej kot mila.
Vsa dekleta zavidala so ji,
ker vsi moški so njeni bili.

Nekega dne, bilo je tam na Starem trgu v Ljubljani,
kjer ljudje so plesali v bližnji dvorani.
Bili so godci, bila je veselica,
na mizi pa sveži krofi in potica.

Le Urška ni vedela, kaj bi storila,
koga bi s svojo lepoto spet omamila.
Kdo prišel bo v njene roke,
kdo osramotil se bo pred Ljubljano in še dlje?

Nato zagleda ga, lepotca,
da ji je kar omotca.
Fant se njenemu povabilu ne odreče,
le pokima ji molčeče.

In tako plešeta ves dan,
valček, polko in kan kan.
Plesalci so se že utrudili,
godci so svoja glasbila od utrujenosti zapustili.

Tudi Urška bi odnehati želela,
a mladeniču zato ni mar,
na njegovo ladjo sta se zavrtela
in nadaljevala ples, kot bi ju udarila strela.

Naenkrat se je nevihta prikazala,
Urška je od strahu molče obstala.
Zabliskalo se je in barka se je nagnila,
čez nekaj trenutkov je v reko potonila.

Urško doletela je huda kazen,
ker moških ni dovolj cenila.
Z mladeničem sta šla narazen,
saj Urška je postala prikazen.

Eva Možina, 8. a

Od zmeraj so punce ljubljanske
veljale za najbolj v stilu.
Vedno so bile urejene
in med fanti zelo zaželene.

A Urška presegala je čisto vse,
ki v Ljubljani še tako zaželene so bile.
Obleke kot iz revije, cel kup bižuterije,
make up pa tak, da očaran je bil vsak.

Urška čudežnega zrcala ni potrebovala,
da najlepša je, zavidalo ji je vsako dekle.
Od tega Urška čisto prevzeta je bila
in vsak njen dan je bil kot pravljica.

V nedeljo po enajstih vse punce urejene
na zabavo so prišle.
Iskale so najlepše mladeniče,
da bi se v ritmu zazibale.

Nobeden ni bil dovolj kul za ples z najlepšo izmed deklet!
Ona je bila čemerna vsa,
a kot vedno popolno napravljena
ter od mulcev prav nič zanemarjena.

In glej ga čudaka, prikaže se mulc,
najbolj ogovarjan iz vseh ust.
Urška grozno si želi zabave,
s fantom v ritmu glasbe se ujame.

Norita, kot da nikogar zraven ni,
pivo iz kozarca še kar beži,
začuden so ostali vsi,
Urška vedno bolj nori.

Ker preveč napijeta se,
varnostnik za mulca po hitrem postopku poskrbi
in Urška še bolj znori.
Urška mulca ne vidi nikdar več,
zato je prizadeta in že čisto preč.

Kaja Ujčič, 8.a

Na ljubljanskem plesu
Urška je bila faca na kolesu.
Vrtel se je samo rock'n'roll in tehno
in vsa mladina plesala je nenehno.

Naša faca še vedno ni imela para,
da z njim tehno bi zaplesala,
zato je pila vino in jedla čokolino.

Kar zagleda močnega junaka,
ki pa žal preveč kokodaka.
Nato zagleda še Madonno,
ki spravi vse v komo.
Tam je tudi Harrison Ford,
ki igra zanimiv akord.

Tukaj na trgu pri zmaju,
noč se hitro bliža kraju.
Na obzorju je že dan,
ki za vse zbrane bo bolan.

Takrat pojavi se Brad Pitt
in povabi Urško nekaj spit.
Nato povabi jo še na kolo,
da jo s seboj popelje čez vodo.

Vzdolž Ljubljance sta se spustila,
nato pa nenadoma proti bregu zavila.
Navzdol po bregu sta zgrmela
in voda ju je takoj vase vzela.
Tisti dan bil res je boleč,
saj Brada in Urške videl nobeden ni več.

Jan Možina, 8. a

Na trgu so ples priredili,
a Urške niso povabili.
Naposled je le prišla,
a ura že sedem je bila.

Nič ni plesala,
ker mladeniča je občudovala.
Mladenič odide in
z avtom pride.

Nato Urško vpraša,
če na vožnjo bi šla.
Urška je privolila,
v avto je skočila.

Ko do reke sta prišla,
je guma počila.
Avto v reko zgrmi,
iz reke ju več ni.

Aleks Malečkar, 8. a

Slovenke so misice sveta,
cel svet jih rad ima.
Urška pa je kraljica Slovenk,
najboljša izmed vseh manekenk.

Vsak vikend ga rada žura,
gre v disko in ga raztura.
Vedno je center pozornosti
in pleše do onemoglosti.

Gre pa en večer na ples
in zagleda fanta kot iz nebes.
Tako se zaljubi v njega,
ki mu je ime Grega.

Plešeta skupaj celo noč,
prisotni ne morejo več Urški na pomoč,
povodni mož jo je že odpeljal proč.

Katarina Reberc, 8. a

Izpovedala sta se

Rozamundina izpoved

Oh, kakšen dolgčas! Kdo bi si kdaj predstavljal mene – samo turjaško gospodično – med nunami v tej staromodni halji. Pred nunami se seveda pretvarjam, da mi je tu strašno všeč.

Zdaj so sklicali sestanek in skupinsko molitev. Upam, da me ne bodo spraševali, kako se počutim v samostanu. Eni nuni se že lahko zlažem, ampak pred petdesetimi nunami se bom bolj težko pretvarjala.

Sem na sestanku. O ne! Zdaj lahko vsaka pove, kar želi, in gospa Marija me je pravkar vprašala, kako se počutim med nunami. »No, pravzaprav se še privajam, vendar mi je tu zelo všeč. Oh! Vsem vam se pa res ne morem lagati. Prav! Ni mi všeč! Vedno sem bila najlepša, najboljša in vse naj. Skoraj sem se že poročila s princem svojih sanj, pa sem bila tako neumna, da sem se ujezila, ko sem slišala, da je neka Lejla lepša od mene. Svojemu ljubemu snubcu sem naročila, naj mi jo pripelje. Hotela sem se samo prepričati, da je res lepša od mene. On je izpolnjeval vse moje muhe in je šel po Lejlo. A še vedno se ni vrnil. Slišala sem, da v veliki graščini z Lejlo uživata v ljubezni ter pričakujeta otroka. Zaobljubila sem se, da se ne bom poročila, dokler mi ne pripelje Lejle. Ker so to ni zgodilo, sem bila prisiljena iti v samostan. Kakšna zgodba! Turjaška Rozamunda je postala nuna!«

Utihnem. Kot vidim, se vse nune samo križajo in si nekaj mrmrajo. Končno se ena odkašlja in predlaga molitev za odpuščanje mojih grehov in prošnjo, da bi tudi jaz postala zgledna nuna.

Kaja Ujčič, 8. a

Nekega dne, ko je bila Rozamunda že stara, jo je prišla v samostan obiskat dobra prijateljica Marjeta. Rozamunda jo je sprejela in jo povabila na čaj.

Ko sta tako klepetali, je Marjeta vprašala Rozamundo, kako to, da se je odločila iti v samostan. Rozamunda je žalostno pogledala Marjeto in ji začela pripovedovati: »Kakor že veš, sem bila zelo lepo dekle in veliko grofov in vitezov me je prišlo prosit za roko, a nihče ni bil lepši od Ostrovrharja. Bil je lep, postaven, močan in pogumen vitez, ki so mu bili boji mala malica. Vanj sem bila zelo zaljubljena, zato sem ga prosila, naj prosi mojega očeta za mojo roko. Oče je bil takoj za in že v naslednjih treh nedeljah je Ostrovrhar zbral svate, da bi me lahko spremili, ko bi odšla iz hiše.

Nekega dne je k nam prišel potujoči pevec. Moja teta ga je vprašala, če je že kje videl tako lepo dekle, kot sem bila jaz. Pevec je povedal, da je slišal, da živi v Bosni lepše dekle od mene. Ko sem to slišala, sem bila zelo jezna, zato sem k sebi poklicala ljubega Ostrovrharja in mu naročila, naj zbere svoje tovariše in gre v Bosno rešit kristjane, ki so jih muslimani zaslužnili in naj pripelje tisto Bosnijanko, ki ji je bilo ime Lejla. Tako se je zgodilo. In res je bila lepša od mene. Tako sem odšla v samostan, Ostrovrhar pa se je poročil z Lejlo.«

Ko je Rozamunda Marjeti povedala svojo zgodbo, se je ta nasmehnila in rekla: »Morda je boljše, da si postala nuna, kajti slišala sem, da gre Ostrovrharju zelo slabo. Vse svoje premoženje je zapravil za pijačo, tako da mora uboga Lejla skrbeti za dom in svoja otroka.«

Nina Škrab, 8. a

Ostrovharjeva zgodba

Dragi vnučki! Rad bi vam povedal zgodbo o svoji mladosti, ko sem moral izbrati med vašo mamo, Lejlo, in nekim dekletom, ki ji je ime Rozamunda. Obe sta bili zelo lepi, a moral sem se odločiti.

Bilo je, ko sem Rozamundinega očeta prosil za njeno roko. To sem naredil po njenem naročilu, vendar sem si tega tudi želel. Priredili smo veselico in se odlično zabavali ob glasbi zelo znanega godca. V nekem trenutku ga je Rozamundina teta vprašala, če je že videl lepšo žensko od Rozamunde. Seveda je najprej pohvalil Rozamundino lepoto, nato pa je povedal, da se mu zdi, da obstaja lepša ženska v Bosni. Ko je moja draga to slišala, je postala ljubosumna. Naročila mi je, naj grem v Bosno in rešim vse kristjane, ki so jih ugrabili Turki. Govorila je, da je sramota, da so kristjani zaprti, če obstaja nekdo, ki jih lahko reši. Vedel sem, da ji za ugrabljene kristjane ni dosti mar, ampak hoče videti Lejlino lepoto. Naročila mi je, naj Lejlo pripeljem na turjaški dvor in se pogajam s Turki, saj bodo v zameno zanjo izpustili naše rojake.

Tako sem zbral vse svoje prijatelje, hlapce in najboljše viteze ter se z njimi čez tri dni odpravil v boj. Morali smo čez reko Kolpo, zato smo zgradili most. Za to smo potrebovali cela dva dni in noči. Na poti smo premagali veliko vojakov, pobili straže in porušili obrambne zidove. Po dveh tednih potovanja in bojov smo prispeli v Bosno. Šel sem iskat Lejlo v stavbo turškega dostojanstvenika, ki ga na srečo ni bilo doma. Takoj, ko sem vdrl v Lejlino sobo in jo pogledal v oči, sem vedel, da Rozamunda ni zame, ampak hočem biti preostanek življenja z Lejlo. Takoj sem ji izpovedal ljubezen in tudi ona je povedala, da čuti enako. Nato smo se z vojsko odpravili nazaj v turjaški dvor. Tam sem vse razložil še Rozamundi, ki ni bila ravno vesela. Čez dva tedna je šla v samostan, kot je obljubila, če bo Lejla res lepša od nje.

Midva z Lejlo sva se poročila, vendar je še prej morala spremeniti vero, saj ne da je ne bi hotel, takšne, kot je bila, vendar se drugače ne bi mogla poročiti po naših navadah. In tako se je najprej krstila. Nato sva se, kot sem že povedal, poročila in dobila otroke, vaše starše. Zdaj pa imava tudi vas, vnuke.

Zdaj pa je čas za spanje. Dobro, dobro! Jutri bom nadaljeval.

Eva Možina, 8. a

*Nobena pot ni ravna.
Nobena pot ni revna,
a vsaka je zahtevna
in tvoja ena sama – glavna.*

Tone Pavček

Razmišljanja

To drži. Vsak potrebuje eno glavno življenjsko pot, če želi biti uspešen. To ponavadi začnemo snovati, ko končamo osnovno šolo.

Takrat se moramo odločiti, kateri poklic želimo opravljati. To je zelo pomembna odločitev. Ta del svoje poti lahko usmerjamo sami. Obstaja pa še druga polovica življenja, o kateri ne moremo odločati.

O ljubezni v svojem življenju ne moremo odločati. Nikoli ne vemo, v koga se bomo zaljubili, ali nam bo ta oseba vračala čustva in ali se sploh bomo zaljubili in imeli otroke.

Nekatere poti so srečne, druge žalostne, a niti dve nista enaki. Ne moremo vedeti, kakšna bo naša, lahko samo »hodimo po njej«.

Tina Renko, 8. a

Dokler smo bili majhni in se nam ni bilo treba o ničemer odločati, so se za nas odločali drugi. Največkrat so bili to starši. Oni so se odločili, kakšne barve bo naša soba, kakšna oblačila bomo nosili itd. Zdaj ko smo najstniki, se lahko sami odločimo za nekatere stvari, za nekatere pa moramo še vedno prositi starše za dovoljenje. Pri nekaterih odločitvah se lahko odločamo skupaj s starši ali drugimi osebami. Vendar moramo biti previdni in ne smemo zaupati vsakomur. Ko bomo še starejši, se bomo morali večinoma odločati sami, čeprav kdaj tudi s pomočjo drugih. Zavedati pa se moramo, da moramo pred vsako odločitvijo večkrat premisliti. Misli pa moramo tudi na to, da je vsaka odločitev po svoje pravilna, zahtevna in pomembna.

Ilirjana Kuliqi, 8. a

Ob marsikateri življenjski odločitvi se lahko pojavijo ovire, porazi, nedoseženi cilji ... A če oseba vztraja, se marsikatero želje lahko izpolnijo. Moje mišljenje je tudi, da če cilja ali določene naloge ne izpolnimo ravno odlično, je pa vredno, da se potrudimo in nekaj zahtevamo od sebe. Obojega: cilja in porazov se moramo naučiti sprejemati, ker se mora življenje nadaljevati. Vsako stvar moramo narediti po svoji moči in znanju, ker si bomo z vsako najmanjšo drobtinico veselja dali novih moči in spoznali, da smo se pravilno odločili. Na pot se moramo podati s svojimi željami, čeprav bo za nas zahtevna, a tudi glavna.

Melita Volk, 8. a

V življenju se večkrat znajdemo na razpotju. Takrat se moramo odločiti, katero pot bomo izbrali. Večkrat moramo izbirati med dobro in slabo potjo. Slabe poti so velikokrat lažje, vendar vedno nosijo posledice. Tudi sama sem se enkrat znašla na razpotju in izbrala napačno pot ...

Ko sem se vsa utrujena vrnila z Evine zabave za rojstni dan in se zleknila na posteljo, sem se počutila grozno. Pa ne zato, ker bi mi bilo slabo ali kaj podobnega. Staršem sem se zlagala, da se mi za naslednji dan ni treba ničesar učiti, a smo v resnici pisali matematični test. Učila se nisem čisto nič in matematike tako ali tako nisem znala. Če bi

staršem povedala, da pišemo test, mi ne bi dovolili na zabavo, na katero sem komaj čakala več mesecev.

Tisto noč nisem mogla zaspati, celo noč sem tuhtala, kaj bi: naj grem v šolo in pišem test, naj se naredim bolno ... Še sama se ne spomnim, kdaj sem zaspala. Ko sem se naslednje jutro zbudila, sem se normalno odpravila v šolo, nato pa namesto proti šoli zavila po spodnji cesti, ki je vodila v park. Tam ponavadi ob taki uri ni nikogar in zato sem se usedla na klopi in premišljevala, da bi zdaj morala pisati matematični test, namesto tega pa »špricam« šolo. Sploh nisem mislila na to, kaj bom rekla v šoli, kako bom napisala opravičilo ... Tako sem v parku ostala do 12.20 in se z lažnim nasmeškom vrnila domov, kjer me je čakalo neprijetno presenečenje.

Oče in mama sta stala pred vrati in preden sem ju vprašala, zakaj nista v službi, mi je mama zabičala: »Pojasni!« Vedela sem, da sta nekako izvedela in oči so mi zalile solze. Stekla sem v sobo in zaklenila vrata. Mamo sem v sobo spustila šele čez par ur. Ko sem ji vse pojasnila, je rekla, da me razume, a da ji moram obljubiti, da tega ne bom več naredila. Razredničarka jo je namreč poklicala, saj se ji je zdelo sumljivo, da manjkam za matematični test. Z mamo sva se pobotali, a vseeno sem dobila kazen – en mesec nisem smela ven s prijatelji, kar me je izučilo.

Ta izkušnja, čeprav slaba, mi je pomagala pri mnogih odločitvah, ki so se kasneje izkazale za dobre, zato sem pravzaprav vesela, da sem enkrat to doživela.

Urša Gombač, 8. a

V življenju je več poti. A izbira je ena. Izbrati moraš pot, po kateri bi najraje hodil in po kateri boš zmogel hoditi. Vedeti moraš, kaj so prednosti in slabosti določene poti. Poti si lahko predstavljaš na različne načine. Na primer: pot v hrib, pot po ravnini, pot po morju, pot v dolino ali pot po nebu.

Pot v hrib je naporna, težavna, polna ovir, hudih nevarnosti, zdrsov, padcev ... Prednost te poti pa je, če jo uspeš premagati, velika. Dosegel si visok, v življenju načrtan cilj – vrh hriba. Če pa ti ne uspe, moraš izbrati lažjo pot – ravnino.

Pot po ravnini ni preveč težavna. Na poti so le manjše ovire, npr. široka reka ali močvirje z živim blatom, ki ga moraš obhoditi. Za to pot bi zaradi manjših ovir lahko rekli, da je povprečna in tudi cilj je temu primeren – povprečen.

Pot po morju je drugačna od drugih. Najprej moraš namreč ustvariti prevozno sredstvo – ladjo.

Ta mora biti trdna, močnejša od viharjev (primerjamo jo lahko s psiho). Ko se odpraviš na morje, ti je najprej žal, da si izbral to pot. Muči te morska bolezen, slabo ti je in najraje bi se vrnil. To se ljudem dostikrat zgodi – zato so primorani izbrati ravnino.

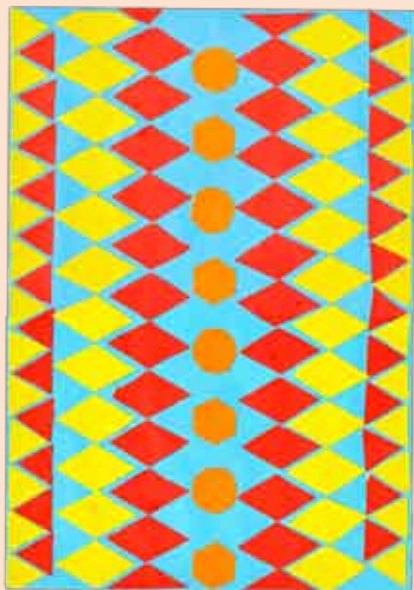
Ko si že globoko v poti, te morska bolezen mine in spopadati se moraš z viharji in morskimi pošastmi. To so najnevarnejše ovire in zaradi njih lahko izgubiš voljo ali celo življenje. Sledi še zadnji del poti. Prične ti zmanjkovati hrane, a cilj je vse bližje in to te vzpodbuja. Če ga dosežeš, si neizmerno vesel, saj si naredil velik korak stran od povprečja.

Pot v dolino je najslabša. Izberejo jo ljudje, ki v življenju ne vidijo smisla. Ta pot pa se lahko spremeni tudi v ogromen padec. Se pravi, da se spustiš pod povprečje in zapadeš v depresijo. Poleg tega do cilja ne želiš priti, vendar to delaš podzavestno.

Ostane nam še zadnja pot – po nebu. Za to pot se lahko odločijo le najpametnejši in najspretnejši ljudje. S pametjo izdelajo letalo, ki mora leteti, in se hitro dvignejo nad oblake. Slabost te poti je pristanek. Tega si ne izbereš vedno sam. Lahko je odvisen od vremena, letala ali tebe samega. Pristanek »pod vplivom vremena« je lahko zelo trd, letalo zadene strela ali ga uniči toča. V takem primeru letalo strmoglavi in ti z njim. Če je pristanek »odvisen od letala«, se zgodi podobno kot pri vremenu. V letalu odpovejo krmila ali zmanjka elektrike, zato sledi strmoglavljenje. Ko je pristanek odvisen od tebe, se pokažejo tvoje spretnosti. Pristati moraš namreč na pisti in zelo blago, saj je letalo občutljivo. Če ti to uspe, lahko letalo popraviš, izboljšaš, dotočiš gorivo in ponovno poletiš.

Jošt Reberc, 8. a

V življenju imamo na izbiro ogromno poti, a niso vse najboljše. Izbrati moramo tisto pravo Ampak kako vedeti, katera je ta? Nimam pojma in dvomim, da kdo pozna odgovor na to vprašanje. Ponavadi ljudje rečejo: »Sledi svojemu srcu.« Kaj če si tvoje srce želi nekaj popolnoma napačnega in nesmiselnega? Recimo ne iti študirat, ko imaš potrebne pogoje (denar, ocene) in tako na nek način obsoditi svoje bivanje na preživljanje iz meseca v mesec s slabo plačanim delom, ki ga po možnosti ne maraš. V čem je tu smisel? Včasih se moramo vprašati, ali je to smiselno.

Včasih bi najraje izbrali najlažjo pot, ponavadi kar v osnovni šoli. Začnemo z opuščanjem učenja, domačih nalog ... Začnemo s pohajkovanjem in druženjem, kar nas lahko zavede v slabo družbo in s tem v droge in alkohol. Lahko si mislimo: Joj, koliko skrbi, da pridem na dobro gimnazijo in za pridobitev štipendije. Bom zlat maturant, pa jo bom že takrat dobil ... Ampak ali se mi ne splača potruditi se že sedaj? Lahko, da se mi je težko učiti in si ne zapomnim stvari ravno hitro.

Splača se potruditi in izbrati težjo pot, ki je, čeprav dosti bolj težka, resnično dobra in obrestna. Čeprav pa moram priznati, da me včasih zamika, da bi se prepustila lažji poti in imela malo skrbi, čeprav so posledice lahko katastrofalne.

Katarina Reberc, 8. a

Moj pogled

Valentin Vodnik v svoji pesmi *Dramilo* govori o prihodnosti.

Sporoča Slovincem, da imajo vse pogoje za uspeh, vendar se morajo truditi in delati, če želijo kaj doseči.

Tudi jaz želim v svoji prihodnosti veliko doseči. Sem v osnovni šoli. Trudim se za dobre ocene in hodim na veliko tekmovanj, da bi imela čim boljše možnosti za šolanje v prihodnosti. Ukvarjam se še z jahanjem islandskih konjev, s hip – hopom, nekaj časa sem igrala flavto, sedaj se učim igranja kitare. Mislim, da mi bo v življenju vse to prišlo prav.

Ko bom zaključila osnovno šolo, bi želela iti v dobro srednjo šolo. Ker še ne vem, v katero smer bi se želela izobraziti, bom šla verjetno v gimnazijo. Šolala bi se v Ilirski Bistrici, vendar me moti, ker tu ne spoznaš veliko novih ljudi, zato si želim iti v Ljubljano ali v kak drugi večji kraj v Sloveniji.

V življenju želim pomagati ljudem in živalim. Ne bi želela delati v pisarni. Ker bi v prihodnosti rada tudi veliko potovala, upam, da bom imela dobro plačo. Obiskala bi predvsem revnejše predele sveta, kjer bi pomagala ljudem in živalim ter spoznavala različne kulture. Za to bom potrebovala znanje tujih jezikov, predvsem angleščine, zato se že sedaj trudim z učenjem.

Upam, da bom imela tudi svoje stanovanje in družino. Otroke bom imela, vendar ne prezgodaj, ker se želim najprej izobraziti in se zaposliti, šele nato pa bi si ustvarila družino.

Vem, da bom morala, če bom želela imeti srečno prihodnost, veliko delati in se učiti, vendar ne želim živeti samo za prihodnost, pač pa bi rada tudi uživala vsak trenutek v sedanjosti ter dobro izkoristila in užila svojo mladost.

Kaja Ujčič, 8. a

Sem veder trinajstletnik, rad igram nogomet, računalniške igrice, pogledam dobre filme ...

Včasih sem priden, pogosto len, rad se zabavam in dobro jem. Torej, mislim, da sem takšen kot moji vrstniki. Imam nešteto želja in načrtov. Kaj bom postal? Ne vem, sem še na začetku poti. Globoko v meni tli skrb, ali se bom pravilno odločil in si izbral pravi poklic. Ko sem imel deset let, sem bil prepričan, da bom vojak in da bom imel velik avto. Ne, vojak prav gotovo ne bom. Mogoče bom kuhar ali mesar, mogoče bom računalničar ali policist. Preden bom kaj postal, bom nadležno bolezen, lenobo, v zlato jamo zakopal, saj ti lenoba lahko prinese le beraško palico.

Matic Petrovič, 8. a

V življenju bi vsak rad nekaj dosegel, vendar se jih le malo potrudijo, da bi uresničili svoje sanje. Prav zaradi tega hočem imeti v osnovni šoli dobre ocene. Trudim se pri vsaki stvari in ni mi mar, če me zaradi tega sošolci kličejo piflarka. Saj vem, da me bodo te ocene pripeljale do dobre srednje šole in naprej do univerze. Boljšo izobrazbo imaš, boljše je tvoje delo in zaslužek. Lahko lepše in udobnejše živiš, čeprav življenje ni odvisno samo od denarja.

Zdaj nimam še kakšnih posebnih želja, vendar bom v prihodnosti verjetno postala (če mi uspe) zdravnica ali zoologinja, saj imam rada ljudi in živali, jim pomagam in jim ne želim hudega. Mogoče pa se še premislim in bom šla študirat kaj drugega. Zelo rada bi se izobraževala v tujini, saj imaš tam odprtih več možnosti. Lahko bi spoznala veliko novih ljudi in kultur ter našla šolo, ki bi mi ustrezala. Všeč so mi tuji jeziki. Zelo me veseli, da znam nekaj

povedati v več jezikih. Včasih doma kar govorim v angleščini ali španščini (hodim na tečaj španščine), včasih tudi v italijanščini. Sicer me nihče ne razume, vendar je vseeno zabavno. Včasih razmišljam tudi, kako bi bilo, če bi bila slavna, vendar sem se odločila, da na to raje pozabim. Če si slaven, si s tem uničiš življenje, saj nimaš nobene zasebnosti.

V prihodnosti bi se tudi zelo rada borila proti nasilju, lakoti in globalnemu segrevanju. Rada bi pomagala narediti svet, ki bi bil za vse enak in prijazen. Ko poslušam o tem, kar se danes dogaja, me kar zmrza. Na srečo nasilje, nesreče itd. pri nas še niso tako pogosti, vendar pa trpijo ljudje v drugih koncih sveta. Zato moramo to ustaviti!

Želim si dobro zasnovati prihodnost in se držati Vodnikovega načela, da lenuh vedno ostane praznih rok.

Eva Možina, 8. a

jela. Vsak se mora vsaj malo potruditi, da lahko preživi.

Vso hrano dobimo iz narave, ki jo moramo samo obdelovati in ohranjati. Tisti, ki z naravo ravnaajo lepo in jo obdelujejo, imajo od tega tudi nek dobiček. Takšni so največkrat kmetje. Tisti, ki pa z naravo ne delajo lepo oziroma so leni, pa večinoma beračijo. So pa tudi takšni primeri, kjer ljudje veliko delajo, pa so vseeno revni. Takšnim ljudem je potrebno pomagati. V šoli velikokrat zbiramo star papir ali zamaške, te pa kasneje oddamo in s tem pomagamo revnim ter bolnim ljudem. Z zbiranjem pa pomagamo ohranjati tudi čisto naravo.

Ko se v šoli pogovarjamo o življenju v Afriki, kjer ljudje umirajo, ker nimajo pitne vode, si želim, da bi bila zdravnica ali pa vsaj biologinja. Kot zdravnica bi pomagala ljudem, kot biologinja pa bi poskušala preprečevati onesnaževanje narave.

V današnjih časih z naravo zelo slabo ravnamo, ona pa nam to vrača. Zaradi tega je po svetu veliko raznih poplav, potresov, viharjev in drugih naravnih katastrof. Tudi pridelki niso tako dobri kot včasih. Če bomo mi dobri do narave, nam bo tudi ona to vračala.

Nina Škrab, 8. a

Če bom len, ne bom imel ničesar, zato bom moral narediti šolo, najti delo in le tako bom imel denar. Če bom imel majhno plačo, bom moral varčevati, da si bom lahko kupil kašen boljši avto, hišo itd. Lahko se zgodi, da bom bogat in si bom lahko kupil več dobrih stvari, na primer kakšno orodje. Če bom len, ne bom imel od tega orodja nič, ne bom delal in na orodju se bo nabirala pajčevina. To bi pomenilo, da mečem denar proč. Lahko pa bi bil len že v šoli in bi imel slabe ocene. Ko bi končal šolo, si zaradi slabih ocen ne bi mogel poiskati službe. Takrat bi me rešilo samo to, da bi zadel na loteriji. Zaradi revščine pa ne bi imel avta niti hiše. Bil bi brezdomec. Imel bi vedno iste obleke, ki bi bile verjetno umazane in raztrgane. Najbolje je, da se v šoli veliko učiš za dobre ocene in za boljšo prihodnost.

Aleks Malečkar, 8. a

Ko sem bila majhna deklica, sem se zelo rada igrala z lutkami. Velikokrat sem si predstavljala, da so zbolele. Imela sem tudi vse pripomočke, ki jih uporabljajo zdravniki, zato sem jih kar naprej zdravila.

Danes si želim, da bi v prihodnosti postala medicinska sestra. Ko bom končala osnovno šolo, se bom vpisala v šolo za medicinske sestre, ker bi rada pomagala ljudem, ki potrebujejo pomoč.

Lea Deželak, 8. a

Naši pogovori

Barvati Spidermana

Ste se kdaj vprašali, kako so barvali stripe, ko še ni bilo računalnikov? Odgovor je enostaven – barvali so jih ročno. Tudi v Ilirski Bistrici je bilo nekoč grafično podjetje, v katerem so se ukvarjali s tovrstno dejavnostjo. V njem je delala tudi moja mama Marta Renko, ki nam bo o tem povedala še kaj več.

Mama, povej nam, kaj si po poklicu?

Sem trgovska poslovodkinja, vendar sem ta poklic opravljala le nekaj let. Delala sem v kiosku Tobačne v Trnovem, ker pa so ga zaprli, sem ostala brez zaposlitve. Takrat pa so v podjetju Plutal (kasneje Grafika) potrebovali več novih moči, tako da sem potem tam delala pet let. Ko pa so zaradi stečaja tudi to podjetje zaprli, sem ostala doma na kmetiji.

Kaj ste delali v Grafiki? Je bilo delo naporno? Kakšno se ti je zdelo?

Grafika Ilirska Bistrica je bilo grafično podjetje, v katerem smo izdelovali marsikaj, med drugim tudi stripe, koledarje, plakate in revije. Včasih je bilo res naporno, predvsem zaradi natančnosti, ki jo je delo zahtevalo, pa tudi zato, ker je bilo dela veliko in ga je bilo treba opraviti v določenih rokih. Poleg rednega dela smo morali velikokrat opravljati še nadure, kar je pomenilo, da smo bili v podjetju tudi po dvanajst do štirinajst ur na dan. Meni osebno je bilo zelo všeč.

Katere stripe ste barvali?

Stripov je bilo zelo veliko, tako da se zdaj vseh ne morem spomniti. Zagotovo pa sem si zapomnila Spidermana pa My Little Pony in švedski strip Lilla Fridolf. Stripe smo barvali večinoma za nemške naročnike, nekaj pa je bilo tudi angleških.

Kako so pri vas stripi nastajali?

To je bil kar zapleten postopek, ki je šel skozi več oddelkov. Najprej je bilo treba narediti osnutke – stripe, narisane na papirju, ki smo jih s suhimi barvicami pobarvali v zahtevane barve. Potem smo jih s posebnimi barvami pobarvali še na film, nato je šlo vse skupaj v retušo, kjer smo popravili morebi-

tne napake. Naslednji postopek so opravili optični bralniki (skenerji), ki so naše ročno delo elektronsko preslikali za pripravo tiskarskih plošč ali sitotisk.

Na katerem oddelku si delala in kakšne so bile tvoje delovne naloge?

Delala sem v odelku, kjer smo s čopiči in vatkami ročno barvali na film. Vsak je imel veliko mizo z dvema lučema, vgrajenima pod belim steklom. Imeli smo še lončke, v katerih je bilo 24 barv, poseben lak za zaščito že pobarvanih površin, veliko čopičev in vate ter električni sušilnik za sušenje laka in barv. Dobili smo vsak svojo listo – to sta bili obe strani stripa na filmu. Nato smo postopoma barvali, najprej svetle barve, ko so se te posušile, smo jih zaščitili z lakom, nato smo se lotili še temnih barv. Nanašali smo jih s čopiči, ki smo jih brisali z vlažno vato. Te vatke smo si pripravili zjutraj za cel dan. Naj povem, da je bilo treba določene barve sušiti točno določen čas in šele potem obrisati. Modra in rdeča za Spidermana sta morali biti vedno enaki.

Misliš, da stripe še vedno barvajo na isti način?

Ne, seveda ne. Že pred petnajstimi leti, ko sem bila na grafičnem sejmu v Zagrebu, so to počeli z računalniki. Sedaj vse teče na ta način, ker je delo lažje, bolj natančno in predvsem cenejše. Vsekakor pa končni izdelek ni tako lep, kot je bil v času, ko smo vse to počeli ročno.

Tina Renko, 8. a

Kapetan zlate bistriške galeje

Nogomet ima v Ilirski Bistrici dolgoletno tradicijo, saj segajo prvi začetki te športne dejavnosti v leto 1926. Največji uspeh v zgodovini samostojne Slovenije pa je klub dosegel leta 1995, ko se je uvrstil v 3. slovensko nogometno ligo in dvakrat zapored osvojil pokal MNZ Koper. Pogovarjal sem se s kapetanom tedanje ekipe Damjanom Počkajem.

Odraščali ste v Ilirski Bistrici. Kakšni so bili vaši nogometni začetki?

Nogomet sem začel igrati kot večina takratnih otrok na ulici s prijatelji. V petem razredu osnovne šole so me povabili v takratni nogometni klub Transport, kjer sem se začel z nogometom ukvarjati bolj resno. Igral sem v vseh podmladkih bistriškega kluba, z osemnajstimi leti pa sem prvič nastopil za člansko ekipo Transporta.

Vas je kdo spodbujal za igranje nogometa? Ste imeli kakšnega idola?

Posebne vzpodbude nisem imel. Gnalo me je predvsem veselje do nogometa. V svojem otroštvu sem navijal za nogometni klub Hajduk iz Splita, najbolj pa sem se navduševal nad njihovim igralcem Ivico Šurjakom.

Katera je bila vaša najpomembnejša tekma? Kakšna je bila?

Najpomembnejša tekma je bila tekma zadnjega kroga prvenstva v primorski ligi leta 1995, ki je neposredno odločala o naslovu prvaka in napredovanju v 3. ligo. Tekma se je končala z rezultatom 0 : 0, kar je pomenilo, da se je naš klub uvrstil v 3. ligo.

Katere tekme pa se najraje spominjate?

Istega leta (1995) smo v prvem krogu slovenskega pokala na nogometnem igrišču Kampo igrali s takratnim slovenskim prvakom NK Mariborom. Tekmo smo sicer tesno izgubili z rezultatom 2 : 3. Toda sama tekma je bila velik dogodek za Ilirsko Bistrico, saj si jo je ogledalo kar 1500 gledalcev z vse Primorske. Tekmo je prišla spremljat tudi slovenska televizija.

Kdaj in zakaj ste se odšli v športni pokoj?

S športom sem se nehal aktivno ukvarjati v svojem 34. letu, saj sem začutil, da je prišel čas, da svoje mesto prepustim mlajšim igralcem.

Zakaj ste začeli trenersko kariero?

Potem ko sem nehal kot igralec, sem spoznal, da lahko svoje nogometne izkušnje prenesem na mlajše igralce, zato sem se odločil, da se vpišem v šolo za nogometnega trenerja.

Ali imate namen nadaljevati kot trener?

V prihodnjem letu nameravam opraviti trenersko diplomu združene evropske nogometne organizacije (UEFA) licence A, tako da se s trenerskim delom nameravam ukvarjati tudi v prihodnje.

Anže Počkaj, 8. a

Bodoča zvezda na slovenski modni sceni varovala otroke v Franciji

Andreja Kranjec je študentka prvega letnika modnega oblikovanja, ki je lansko poletje preživela kot varuška otrok v Franciji. Zanimal me je njen študij pa tudi to,

kako se je soočila z delom in življenjem v tujini.

Odločili ste se za študij modnega oblikovanja. Je bila to že od malih nog vaša želja ali se vam je porodila šele pred kratkim?

Že kot otrok sem rada risala in delala oblekice za barbike. Priznam, da sem včasih tudi med nezanimivimi urami matematike risala modne skice. Želja po ustvarjanju je bila v meni vedno prisotna.

Imate v prihodnosti kot modna oblikovalka kakšne načrte ali skrite želje?

Želim biti uspešna in prepoznavna pri svojem delu. Drugo leto pa bi šla rada na študijsko izmenjavo v Pariz ali Milano. Upam, da mi bo uspelo.

Zakaj ste se pravzaprav vpisali na študij modnega oblikovanja?

Lani sem študirala francoščino in italijanščino, vendar se tam nisem

našla. Letos pa sem uspešno opravila sprejemne izpite in sem zelo zadovoljna s študijem. Moda me je od zmeraj fascinirala. Je kot knjiga z nešteto poglavji, ki se ne bodo nikoli končala. Všeč mi je iskati nove kombinacije barv, materialov, oblik ...

Sedaj ste v 1. letniku. Ste mogoče tudi sami že sešili kakšno oblačilo?

Da, na tečaju pred začetkom študija smo izdelali majico in krilo, še pred tem pa sem si naredila preprosto obleko.

Pred kratkim ste za nekaj časa odpotovali v Francijo, kjer ste delali kot varuška. Kako to, da ste se odločili za začasno delo v tujini?

Takrat sem potrebovala neko spremembo, nek nov začetek, saj me moj prejšnji študij ni veselil. Rada potujem, hotela sem izboljšati svojo francoščino in hotela sem biti zdoma več kot dva tedna.

Kako ste se znašli v tem poklicu?

Sprva mi je bilo malce težko, ker so otroci govorili zelo hitro in nerazločno, vendar sem se sčasoma privadila. Varovala sem tri fante, s katerimi včasih ni bilo lahko, vendar sem preživela. Pomembno je, da otroke znaš zaposliti. Jaz sem imela to srečo, da so živeli blizu plaže in smo bili vsak dan tam. Ko je bilo slabo vreme, pa smo risali, pekli pecivo, se igrali ...

Kaj vam je bilo kot varuški otrok v tujini najtežje?

Otroci so bili včasih precej sitni in me niso hoteli ubogati. Še huje je bilo, ko so se naenkrat vsi začeli tepsti in jih nisem mogla ustaviti.

Katere kraje ste obiskali na potovanju po Franciji?

V času, ko sem bila pri družini, sem obiskala veliko krajev po Bretaniji, obala je tam res čudovita in nedotaknjena. Potem sem pet dni preživela v mestu Nantes, pet dni v mestu Rennes in za konec še šest dni v čudovitem Parizu.

Kaj vam je bilo v Franciji najbolj všeč?

Vse! Gastronomija in kultura na sploh, običaji, moda, muzeji, parki, ljudje, koncerti ...

Hvala za intervju pa veliko sreče v modnem svetu.

Urša Gombač, 8. a

Mlada popotnica

Pred vami je intervju z mlado popotnico Katarino Reberc. Rodila se je pred dvanajstimi leti v Italiji, vendar je po rodu Slovenka. Zaradi svojega očeta, ki je slovenski veleposlanik, je nekaj let živel v Italiji in Španiji, trenutno pa je doma, v Sloveniji.

Katere šole si obiskovala?

V Italiji sem obiskovala šolo Santa Giuliana Falconieri, v Sloveniji obiskujem osnovno šolo Dragotina Ketteja, v Španiji pa sem hodila na Colegio Montalto.

Katera ti je najbolj všeč?

Povsod mi je bilo kaj všeč in ne bi znala odgovoriti.

Kje si se najteže prilagodila?

Mislim da v Španiji.

Boš v prihodnosti šla še v kakšno državo?

Ne vem, ampak verjetno da.

Kakšna se ti zdi Slovenija v primerjavi z Italijo in Španijo?

Slovenija je zelo majhna v primerjavi s Španijo. Samo Madrid ima šest milijonov prebivalcev. Tam je precej bolj vroče in sončno, padavin pa je malo. V Španiji je

boljše, ker so ceste širše in je manj zastojev, ki so v Italiji zelo pogosti. Je pa Italija kulturno bogatejša, saj je zibelka starih Rimljanov. Moram povedati tudi to, da je zanimivo obiskati obe državi.

V kateri državi od teh, v katerih si bila, bi ostala?

V Sloveniji, ker se tu nekako najbolje počutim. Moram pa priznati, da v Španiji ni bilo slabo.

V katero državo se ne bi vrnila?

V obe bi se vrnila. Nikjer se mi ni zgodilo kaj takega, da bi se mi zamerilo.

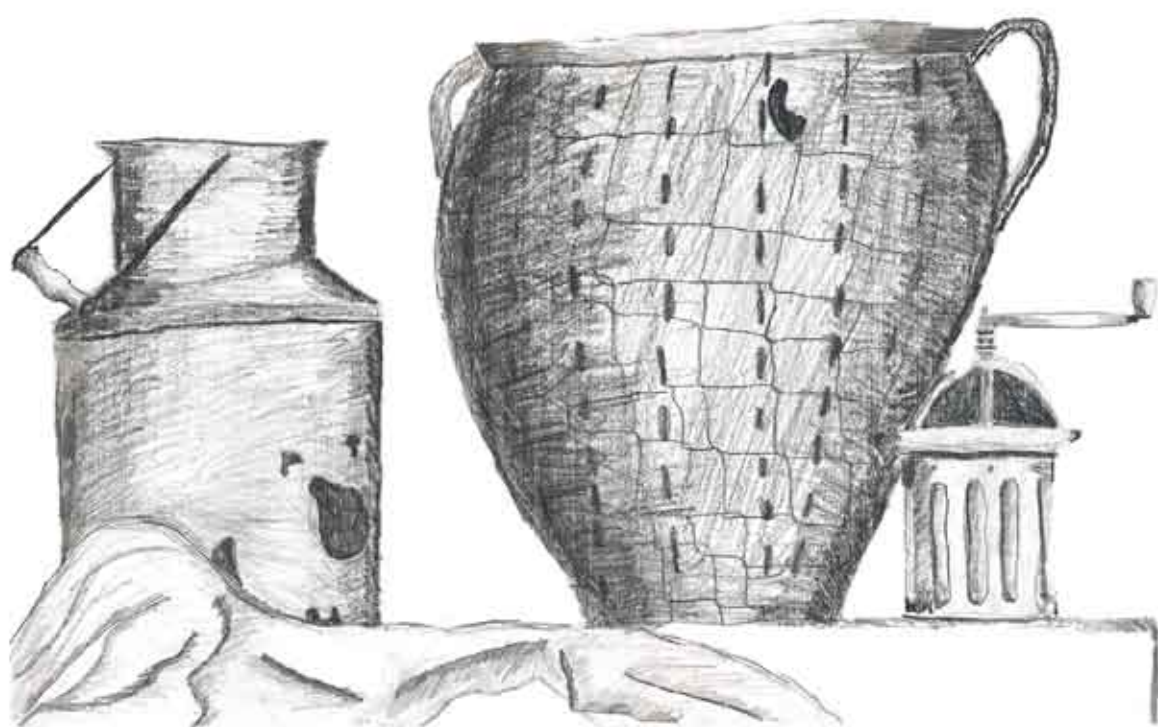
Ali ohranjaš stike s prijatelji iz drugih držav?

Da, redno si dopisujem po elektronski pošti, messengerju, pa tudi telefon pride v poštev.

Jošt Reberc, 8. a

Deveti razred

Šolske

Že šole so polne,
tudi tiste za klovne.
Učenci sedijo,
učitelji stojijo
in ocene delijo.

Pa pride profesor,
vzame kompresor,
napolni te žoge,
hitro, hitro na noge.

Vsi že stojijo,
se za žogo podijo,
zazvoni še zvonec
in vsi so adijo.

Pa pride spet jutro,
vstati je treba,
brž, brž do svoj'ga razreda.

Vsi že sedijo,
se pridno učijo,
vsak kemik že piše,
črke in čačke, in riše.

Tako je od ponedeljka do petka,
ja ja, ti Metka.
Pa saj blizu je junij,
saj veš, tisti,
ko šola konča se.

Vsi se zunaj lovijo,
se septembra bojijo,
zato avgusta na morje zbežijo.

Andrej Maljavac, 9. b

Od osmih do dveh
presedimo v klopih.
Od osmih do dveh
poslušamo učiteljski svet.

Računi in uganke voljo nam kvarijo,
a vso zmedo nam prijatelji popravijo.
Od osmih do dveh
kemija nam ruši svet,
od osmih do dveh
matematiko računamo za pet,
od osmih do dveh
slovenščino imamo spet.

Od osmih do dveh
živimo v sanjah in čakamo,
da se konča ta bistroumen svet.

Spet odbije ura osem,
ko v razred se zapodimo
in spet šest ur presedimo.

Od osmih do dveh
vrti se okrog šole ta svet.
Od osmih do dveh.

Špela Tomšič, 9. a

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh.
Učenje vsepovsod,
zvezki ležijo naokrog.
Od osmih do dveh.

Učenje je lepa navada,
če ga imaš rada.
Od osmih do dveh.
Če se veliko učiš,
tudi znanje pridobiš.

Veronika Dovgan, 9. a

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
sedimo za klopmi na tleh.

Zasanjane glave
na kupu zbrane,
stene zelene,
klopi majave.
Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
sedimo za klopmi na tleh.
Odštevamo minute, sekunde,
da bo pozvonilo
in se bo vse ven zapodilo.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
sedimo za klopmi na tleh.

Staša Frank, 9. b

Od osmih do dveh
učiteljice poslušam,
od osmih do dveh
vse zapomniti si poskušam.

Vsak dan zgodaj vstanem,
vsak dan na avtobus planem,
vsak dan se s sošolci sestanem.
Vsak dan, vsak dan ...

A vse se bo kmalu končalo.
Učiteljice, kmalu bo konec!
Ko nas tu več ne bo,
ljubi mir na šoli bo.

Od osmih do dveh
učiteljice jezim,
samo še do 15. junija
za šolskimi klopmi sedim.

Urška Jenko, 9. b

V šolski klopi Alen sedi,
vsak dan se mu domov mudi.

Vsak ponedeljek se jezi,
saj zgodovino sovražijo vsi.

Ob torkih, sredah in četrtnih
si samo vikenda želi.

Ob petkih se smeji
in veselo domov hiti.

Med vikendi se učiti hiti,
da vsega skupaj se čim prej znebi.

Med počitnicami bo zelo vesel,
saj dela s šolo ne bo imel.

Alen Firm, 9. a

Zjutraj se ob sedmih prebudim,
zobe, roke umiti si hitim.

Ko pridem v šolo,
zvonec zazvoni,
hitro se preobujem
in v učilnico odpotujem.

David Šajn, 9. a

Bogi šolarček v klopi sedi,
se uči in učitelje trpi.

Še obrnil se ni,
pa učiteljica nanj kriči,
v dnevnik ga vpisuje,
šolarček pa ji vse prekune.
Drugi dan šolarček v šolo prihiti
in slovenščino zamudi.
Učiteljica nanj kriči,
on pa se ji smeji.

Boštjan Škrli, 9. a

Učitelji kričijo, ne govorijo,
vsako leto nas več naučijo,
pa čeprav med poukom
kdaj naredimo kako norčijo.

Vsak dan, dan za dnem, sprašujejo nas
in žeblje, žareče žeblje, dajejo nam,
ki materam trgajo srce,
nam pa praznijo glave.

Na koncu tudi mi odrasli bomo postali,
ampak nočemo,
da bi brez mladostnih spominov ostali.
Zato dajte nam čas,
da se zdivjamo,
saj kmalu ne bo več teh let,
ko šola nam je krojila svet.

Sandra Olenik, 9. b

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
so table zelene,
so table zelene.

Od osmih do dveh,
učiteljca tuli kot počen meh,
nam pa gre kar na smeh.
Od osmih do dveh.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
se mučimo brez potrebe,
se mučimo v dobre namene.

Valentina Peternej, 9. a

Zgodaj zjutraj vstanem,
oči si pomanem,
umijem si zobe
in od zdaj naprej vse
narobe gre.

Zračnica na kolesu je prazna,
sosega pa ni tako prijazna,
da bi me do šole zapeljala.
In še z vodo me je poškopila,
ko se je z nasmeškom odpeljala.
In še tako daleč do šole je ...

Od osmih do ene vse narobe gre.

Med prvo uro pri pouku
učiteljica grozi Luku,
da k ravnateljici bo šel,
ker še vedno zajtrk je mlel.
Vsi zaspani na klopih spimo,
a ne za dolgo,
saj kontrolko pred nos dobimo.

Od osmih do ene vse narobe gre ...

Grega Morano, 9. b

Konstrukcije

Kons

Jekleni konji na cestah.

NESREČE.

Onesnaženje.

Na Islandiji izbruhne vulkan.

LETALIŠČA ZAPRTA.

Vulkanski prah dela škodo.

Duhovniki kršijo pravice.

Papež Benedikt XVI.

jih obsodi zlorabe otrok.

Nezaupanje v Cerkev.

Motnje hranjenja mladih.

Anoreksija.

Smrt.

Ledeniki se topijo.

ŽIVALI UMIRAJO.

Poslabšanje.

Konec sveta?

Y: Primanjkuje vode, hrane

X: Trpljenje.

Z: Revščina.

Spori.

SO POTREBNI PREPIRI?

Vojne?

Spoštovanje!

Staša Frank, 9. b

Kons 21

Ocene?

ZLATA VREDNE.

Zabava med poukom.

Problemi doma.

Učiti?

Prijatelji zunaj!

Računalnik poje!

Ne, raji se zabavati!

Res boljše?

Domače naloge?

Muka ali učenje?

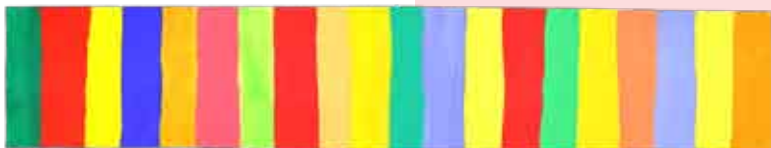
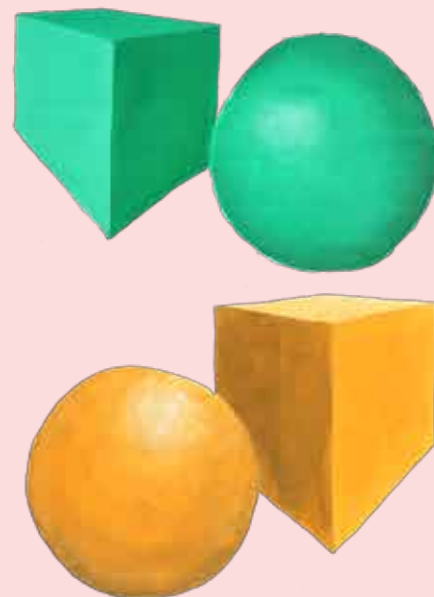
MUKA!

ŠOLA je OBVEZNA,

ampak za nas učence

BREZVEZNA.

Grega Morano, 9. b

ILIRSKA BISTRICA

Očistimo Slovenijo – tudi v naši občini!

O RIMSKIH POSTOJANKAH PRI NAS

ZA OTROKE KUHAJMO ZDRAVO

STARE SLIKE PRIPOVEDUJEJO ...

**Spomladanski
pohod v Brkino**

KMEČKE TRŽNICE

**31. SEJA
OBČINSKEGA SVETA**

**OBVOZNICA
LETA 2015**

V ILIRSKI BISTRICI »SMRDI«

**MLADI GLASBENIKI USPEŠNI TUDI
NA DRŽAVNEM TEKMOVANJU**

DOMAČE DOBROTE ZA NAŠE OLIMPIJCE

UČENCI ZBRALI 112 VRST FIŽOLA

OB DNEVU ŽENA: NA KLEPETU S 97-LETNO ANTONIJO IPAVEC

ZABAVA NA SNEGU - PROJEKT, KI JE NAVDUŠIL MLADE

KNJIŽNICA MAKSE SAMSA V CVETJU

SVINC 'N' PURFL

EKOPROJEKT »RAVNAVANJE Z ODPADKI«

RAZSTAVA SLIKARKE DRAGICE SUŠANJ

Albin Škrab, 9. a

kons : 21. stoletje

Štirje živijo v stari hiši,
brez vsake finančne podpore
ni tople vode,
mama je bolehná,
Če je otrok lačen,
Le malo hrane
Malo Katjo je strah,
ŽIVLJENJE SE OBRNE NA SLABO STRAN
Strah je odveč
Verjamem v svobodo, enakost, bratstvo
Zavzeto in zaskrbljeno. Bo uspelo?
Letos bo še slabše
Kje je pomoč ?

Svoboda

Zapor.

Hodijo v šolo,
službo.

NOV DAN.

Vedno enako,
vedno tu,
vedno za nekoga,
vedno ob tebi,
s tabo,
za tabo,

nad tabo.

NEKDO.

x: **Svoboden!**

y: **Ja!**

z: Kdo?

z: **Nihče.**

z: Skoraj
z brezdomci,
romi,
anarhisti,
hipiji.

VSI ZATIRANI,

odpisani,
najslabši,

Brez ničesar.

x: **Res?**

z: Res?

z: S svobodo.

y: Kot ptice ...

z: **Ne!**

x: Še kdo?

z: Ne.

y: Ja!

y: **Živali.**

x: Res?

z: Ne.

Niti tiste s krili niso več ...

x: Isto kot pri ljudeh?

y: Ne!

x: **Ja!**

z: **Svoboden ...**

x: Kdo?

y: **Vsi smo.**

z: Ne!

x: Ne!

Redkí?

Tjaša Nemec, 9. a

Kons: 2010

Avto hiti.

Kam?

Na Petrol.

BENCIN DRAG?

Vulkan bruha.

Pepel v zraku.

Za letala nevarno.

Izguba.

**Veliko podjetij
V IZGUBI.**

Kriza?

A: Seveda.

B: Kriv NY?

C: **Krize ni.**

Beda.

Kaj res?

Pa polje in log?

LEPOTA VSENAOKROG.

Andrej Maljavac, 9. b

Kons: 2012

Pol sveta v poplavah.

Pol sveta v suši.

Ledeniki so stopljeni.

Gozdovi v požarih.

Prihaja ledena doba.

Zmešnjava v vesolju.

**LJUDJE
bežijo.**

Konec sveta.

Veronika Dovgan, 9. a

Kmetijstvo v razpadu,

kmetje nimajo denarja

za nove traktorje,

ljudje nimajo denarja

za življenje.

Politiki se kregajo o

arbitražnem sporazumu,

**ENI SO PROTI,
DRUGI SO ZA.**

Letalske družbe so v izgubi,

ker vulkan bruha.

Motoristi na cestah,

vozniki morajo biti previdni.

Boštjan Škrli, 9. a

OŠ DRAGOTINA KETTEJA

Špela Tomšič, 9. a

Denise Dekleva, 9. a

Romeo in Julija

Srečna Romeo in Julija

Julija je storila to. Noč pred poroko je popila stekleničko strupa oziroma navideznega strupa. Zjutraj jo je Paris našel hladno, mrtvo. Veselo slavlje se je spremenilo v trpeče žalovanje. Lorenzo je težko gledal objokane oči Capuletovih, Parisovo stokanje in kričanje, vendar je bil po drugi strani vesel, saj je bil Romeo že blizu mesta in vse je bilo pripravljeno za skupno in srečno življenje dveh mladih zaljubljenцев.

Romeo je prišel točno ob polnoči. Z Lorenzom sta se dobila pri samostanu, kjer mu je menih razložil drugi del načrta. Julija se je že prebujala, ko je Romeo prišel v grobnico. Strastno, vendar kratko, jo je poljubil na ustnice in že je Julija odprla oči. Ker se je mudilo, sta odhitela proti samostanu, a kaj, ko je ravno takrat objokana Julijina mati hitela proti hčerini grobnici. Strta ponoči ni mogla zatisniti oči, zato je noč in še zadnje trenutke hotela preživeti z Julijo, čeprav mrtvo Julijo.

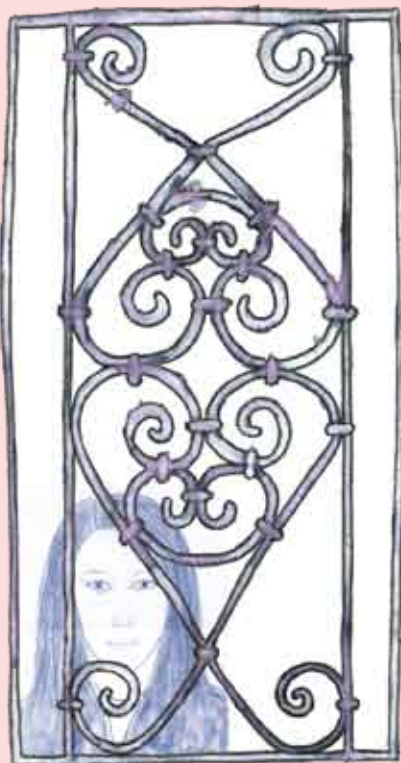
Ko je opazila dva zaljubljenca, ki zadihano z roko v roki hitita neznano kam, je sprva pomislila na dva tatova in že se je zbalala, da ji bosta kaj naredila, vendar ko je opazila dolge dekličine lase, je nehote začela kričati: »Julija, Julija, Julija!« Ko sta to zaslišala Romeo in Julija, Julija ni mogla naprej, saj ni želela pustiti strte matere, zato je stekla k njej in jo močno objela. Mati ni mogla verjeti svojim očem, zato je onemogla padla na tla. Romeo je pritekel na pomoč in ko se je mati pomirila, sta ji z Julijo vse razložila. Tiho in žalostno ju je mati opazovala, saj je vedela, da jima družini poroke ne bosta dovolili.

Zjutraj so prišli na pokopališče vsi Capuletovi in njihovi prijatelji. V grobnici so našli gospo Capuletovo, meniha, Romea in živo Julijo. Niso mogli verjeti. Paris je stekel k Juliji, jo močno objel, vendar ga je ta odrinila od sebe. Julijin oče je komaj še stal na nogah, vendar ga je žena pomirila. Bili so zgroženi, a hkrati veseli, saj je bila Julija živa. Tedaj je dekličin oče opazil Romea: »Kaj počne ta izmeček tu?« Žena ga je objela in mu počasi povedala vso zgodbo. V Capuletu je bes samo še naraščal: »Moja preljuba hči z Montegovim Romeom!« Julija mu je plaho povedala, da je njuna ljubezen brezmejna in sta zanjo pripravljena oba umreti. Oče je počasi doumel.

Poklicali so Montegove, sklenili premirje in razglasili, da se pripravlja poroka med Julijo in Romeom.

Špela Tomšič, 9. a

Menihova izpoved

Tedaj so me prijeli, ko sem skrušen in potr s hitrimi koraki odhajal s pokopališča. Brr, ta kraj je nevaren. Stražniki so me privedli pred množico, ki se je zbrala pred grobnico Capuletovih in gledala v mrtva trupla na tleh. Tam so ležali Paris, Romeo in Julija. Oh, oče, zakaj? Tako mladi ...

V prvi vrsti sta stali glavi rodbine, Monteg in Capulet. Prijem stražnikov je popustil in padel sem na kolena. Po tleh sem se priplazil do Montegovih in Capuletovih, ki niso imeli časa za pomisleke, da se nahajajo na istem pokopališču in to skupaj. Vsi so me čudno gledali. »Vstani, pater,« me je nagovoril glas. Spoznal sem, da je pripadal vojvodi, ki je tudi prišel na pokopališče. Zaslišal sem korake. Začutil sem prijem in nekdo mi je pomagal vstati, saj je bil moj obraz še vedno na tleh. Dve gospodični, ena Capuletova in ena Montegova, sta mi pomagali vstati. Hvaležno sem ju pogledal. V njunih očeh sem zaznal žalost. »Povejte, padre, kar veste!« sta zahtevali od mene in z jima tudi vsi zbrani. Ozrl sem se po obrazih. Povesil sem glavo in začel pripovedovati: »Tako sta se ljubila, tako zelo ... Ne vem, kje sta se spoznala, ampak vem, da se nista ozirala na vaš spor.« Z roko sem pokazal na Montegove in Capuletove. Povedal sem jim, kako sem ju skrivaj poročil. Ob tem je Parisova sestra planila v jok. Spomnil sem jih na dvoboj in izgon in jim povedal za napoj, ki ga je popila Julija. Zgodbo sem zaključil z domnevo o tem, kaj se je zgodilo na pokopališču. »Zdaj pa, prosim, dovolite mi, da odidem,« sem rekel in odšel.

Čudi me, da so me pustili oditi. Verjetno so bili, kot jaz, še v šoku. Gotovo bodo prišli jutri pazniki pome. Pa naj pridejo. O, da bi le prišli!

Andrej Maljavac, 9. b

Razmišljanja

Življenje je sovraštvo, večen boj.

Dragotin Kette

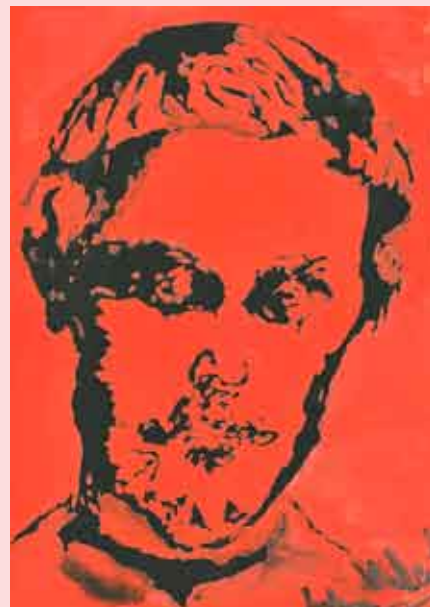
V življenju se je potrebno ves čas boriti: v šoli, med vrstniki, na delovnem mestu. Ljudje drug drugemu privoščijo slabe stvari. Večina se žene za materialnimi dobrinami, ne cenijo pa bogastva narave. Dandanes ljudi ne zanima, kakšno razdejanje bodo povzročili naravi, da si le nagrebejo denarja, ki je ključ do udobja in zabave. Enako egoistični kot do narave so do so-ljudi. To je ena plat današnjega sveta. V drugo zrem vsak dan, ko me ob prihodu iz šole čaka moj psiček. Ob pogledu name se mu zasvetijo oči, ves srečen priteče in od veselja skače okrog mene. Potem se igrava, greva na sprehod do gozda in za srečo ne potrebujeva ničesar razen drug drugega. Življenje je torej lahko sovraštvo in večen boj, lahko pa je tudi ljubezen in prijateljstvo. To pa je za vsakega človeka stvar njegove lastne odločitve in ne stvar usode.

Luka Žgur, 9. a

Življenje je vedno nepredvidljivo. Nikoli ne veš, kaj se bo zgodilo v naslednjih minutah. Boš vesel ali razočaran – v glavnem boš vedno presenečen. Čeprav se ti lahko zgodi kaj, kar ti ne bo všeč, zaradi tega še ni treba življenja zasovražiti.

Kaj pravzaprav je življenje? Menim, da življenje sestavljajo številni dogodki, veseli ali žalostni, težki ali veseli. Mislim, da ne bi bila srečna, če mi ne bi bilo treba ničesar delati, se nič truditi in bi mi bilo vse z rožicami poslano. Za dosego ciljev se moramo boriti. Brez vloženega napora ni dobrih rezultatov. Zdaj že vem, da po vsakem dežju posije sonce. Življenje moramo jemati z vsem, kar nam prinaša. Ne smemo ga sovražiti samo zato, ker nas je strah, ker smo včasih nezadovoljni in nesrečni. Mladi se moramo z upanjem ter energično pognati proti novim izzivom, ki nas še čakajo.

Klara Valenčič, 9. b

Vsak človek obožuje ali sovraži kak del svojega življenja. Ko sovraži, se zelo zaveda, da mu gre vse narobe. Ko pa uživa, se le redko zaveda, da uživa in da mu je življenje tisti trenutek vseč.

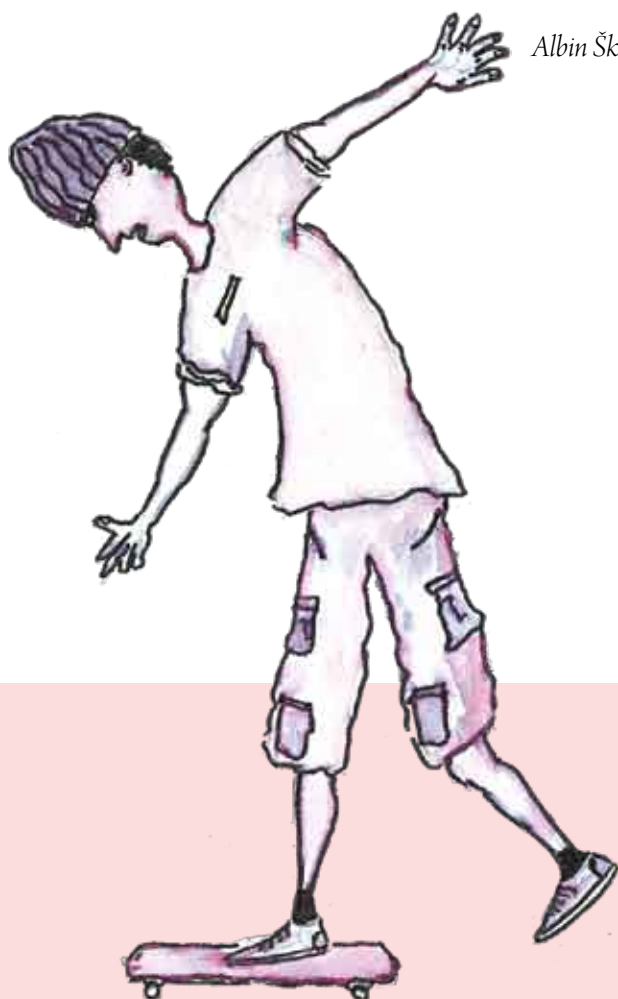
Jani Afrič, 9. a

Vedno, ko dobim slabo oceno ali doživim kaj neprijetnega, si rečem takole: »Po vsakem dežju sonce posije.« Če mi snov, ki jo imamo pri predmetu, ne gre, se potrudim, da jo vsaj malo razumem ali pa se naslednjo snov bolje naučim.

Albin Škrab, 9. a

Življenja nikoli ne jemljem kot sovraštvo. Kot pravijo, je dar. Bilo ti je podarjeno in sedaj ti z načinom življenja in mnogimi drugimi stvarmi uravnavaš svoje življenje. Najbrž bi se našel tudi človek, ki bi rekel, da je sovraštvo. A to je le krizni trenutek, čas ko je vse narobe in enostavno ne moreš pozitivno razmišljati. Vendar ni nič večno – niti žalost in trpljenje. Za življenje se borimo na vsakem koraku. Nekateri obupajo na takšne in drugačne načine ter posledično izgubijo boj. Nekateri vztrajajo in so večni borci. Moramo se boriti, ker drugače je življenje brez pomena.

Žiga Turk, 9. a

Ko smo žalostni, osamljeni, obupani nad kako stvarjo, skregani s prijatelji ali s starši, si življenje velikokrat predstavljamo kot neko grdo, mučno, naporno obdobje. Dan za dnem nam postaja večji napor.

Še posebno nam je življenje veliko sovraštvo, če nam ne gre vedno vse od rok. Večen boj v našem življenju je tudi šola. Borimo se proti slabim ocenam in velikokrat se zgodi, da ravno sredi tega boja obupamo. Z vseh strani se spravljajo na nas in nam grozijo ter nas opozarjajo, naj se popravimo in izboljšamo ocene, a kaj ko nam ne gre. Takrat nam je naše življenje največji možni sovražnik in večni boj.

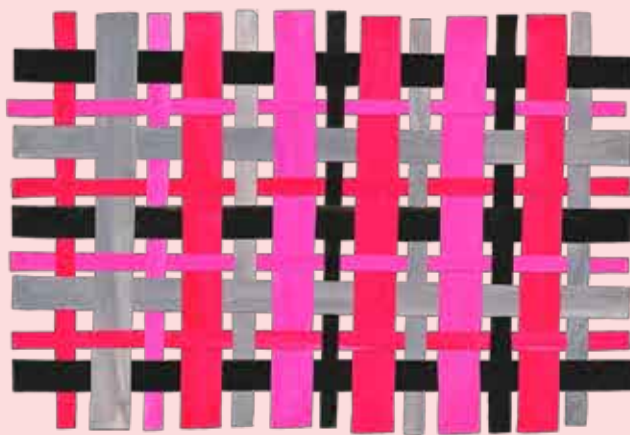
Nekateri pa sovražijo svoje življenje iz čisto drugačnega razloga. Mogoče zato, ker so izgubili vse svoje najbližje sorodnike ali prijatelje, ali pa zato, ker so hudo bolni in se borijo za življenje. So pa tudi taki, ki so v življenju prestali veliko hudega in še sedaj čutijo posledice. Takšni komaj čakajo tisti trenutek, ko bodo zapustili ta svet in odšli na drugega, kjer bodo srečni in se končno v miru spočili. Pa vendar ima življenje kljub vsem grdim tudi dobre, srečne, vesele trenutke. Lahko smo veseli, da smo ga dobili in da ga živimo.

Denise Dekleva, 9. a

Ni nujno, da je življenje sovraštvo in večen boj. Življenje je takšno, kot si ga sam ustvariš. Mnogi mislijo, da mora biti njihovo življenje takšno, kot jim v mladosti v glavo vcepljajo starši. Po mojem to ne drži. Moje življenje bo takšno, kot si ga bom ustvarila sama. Sama bom kriva, če z njim ne bom zadovoljna. Zdi se mi, da je pesnik na papir napisal le tisto, kar je tisti trenutek čutil. Verjetno je bil kdaj v življenju tako vesel, da si ni želel smrti. Verjetno si je želel, da tisti trenutek ostane za vedno. Življenje je lahko lepo. Čeprav ima vsak v življenju vzpone in padce, še ne pomeni, da je v življenju samo slabo.

Na svetu smo, da živimo. To bi si vsi morali vbiti v glavo. Umremo, kadar pride naš čas. Tako preprosto je. Zato za časa življenja uživaj. Čeprav bo polno padcev. Čeprav se nam mogoče ne bodo uresničile sanje. Kako se boš potrudil, je pa tvoja stvar. Res je lahko kruto, lahko pa je tudi briljantno. Sicer pa so temačni občutki navsezadnje zato, da se zavemo tudi dobrih. Kako boš vedel, kaj ti je dobro, če ti je vedno dobro?

Katarina Penko, 9. a

Življenje. Življenje je sovraštvo, večni boj. Ne strinjam se s to trditvijo. Življenje je dar. Lahko je boj in sovraštvo, lahko pa je tudi pravljica. Vsak ima svoje življenje in kot pravi pregovor, vsak je svoje sreče kovač. Vsak gleda na svoje življenje drugače, meni je lahko moje prekrasno, tebi pa se zdi, da je dolgočasno. Nihče ne more soditi življenja drugih. Nihče nas ne vpraša, ali sploh hočemo živeti, tudi ne na kakšnem svetu, v katerem času ... Življenje je večno nasprotje slabega in dobrega. Tega nihče ne more spremeniti, lahko se s tem kvečjemu sprijaznimo in gremo čim bolj pogumno proti težavam. Najbolj srečen si takrat, ko ne vidiš vsega okoli sebe v slabi luči. Da znaš uživati. Da imaš vsaj kakšen cilj, pa čeprav ni velik. Samo, da je. Da ne tavaš sem ter tja in se samo pritožuješ. Da imaš srečo. Če je nimaš, si jo moraš poiskati. Ne smeš se vedno prepustiti naključju, ker se ti lahko življenje postavi na glavo. Najbolje je, da živiš dan, še bolje je, da živiš sekundo, kot da je zadnja, saj nikoli ne veš, kaj se bo zgodilo v naslednji.

Ana Primc, 9. a

Kette v svoji pesmi Na očevem grobu omenja življenje kot sovraštvo, večni boj in očetu privošči, da je mrtev in počiva v miru. Je življenje res tako?

Da, po eni strani je. Ko te prijatelji zapustijo, ko se spreš z družino, ko imaš v šoli slabe ocene ... Res je, ampak življenje je lahko še slabše. Poglejmo npr. otroke, ki so brez staršev, sirote, ko ljudje ostanejo brez strehe nad glavo, ko stradajo ... Na svetu je veliko stvari, ki nas doletijo, ko si najmanj mislimo. Vendar jih nekateri jemljejo lažje kot drugi. Nekaterim najmanjše stvari na svetu povzročijo stisko, spet drugi pa na to pozabijo in se zadovoljijo z drugimi stvarmi.

Po drugi strani pa je življenje lepo. Ko imaš družino, prijatelje, ljubezen, dom, službo itn. Biti moramo samo razumevajoči do bližnjih, prijazni, pa kanček optimizma tudi ne škodi. Za dobro življenje se je treba tudi potruditi, brez tega res ne gre.

Kaja Boštjančič, 9. b

Izobraževanje

Glede človekove potrebe po izobraževanju ... Mislim, da je izobraževanje za ljudi zelo pomembno. Če se ne bi izobraževali, ne bi na nobenem področju uspeli. Stvari moramo jemati resno in odgovorno, saj se ne odgovorno obdobje našega življenja končuje. Po eni strani sem žalostna, saj bom morala kmalu skrbeti sama zase, po drugi pa se zelo veselim novih izzivov. (Sandra Olenik, 9. b)

Človek mora biti čim bolj izobražen, da si lažje poišče delo. (David Šajn, 9. a)

Dandanes mora vsak človek imeti izobrazbo, če hoče opravljati neko delo, saj so takšni časi, da dobijo službo le izobraženi in sposobni ljudje. Zato je pomembno, da se učimo, kot pravijo učitelji in starši, saj oni vedo, da se ne učimo za druge, ampak zase, da bi v življenju lahko kaj postali. (Valentina Peternelj, 9. a)

Učenje je zelo pomembno, saj brez njega ne dosežeš veliko. (Martin Stopar, 9. a)

Izobraževanje je zelo pomembno za človeka, ker je v teh časih samo s srednjo šolo zelo težko dobiti delo. (Boštjan Škrlj, 9. a)

Mislim, čeprav se velikokrat ne strinjam s tem, da je šolanje nujno potrebno za vsakega od nas. Z boljšo izobrazbo si bomo lahko kupili kruh za preživetje, plačevali račune in imeli življenje, kot si ga želimo. Strinjam se s tem, kar velikokrat slišimo: »V znanju je moč.« (Grega Morano, 9. b)

Svet se hitro spreminja, zato je potrebna vedno večja izobrazba za življenje v njem. Vesel sem, da živim v razvitem svetu, kjer je z delom dosegljivo vse. Tehnologija in način življenja vse bolj napreduje, zato se morajo učiti vsi, stari in mladi. (Andrej Maljavac, 9. b)

Zame je izobraževanje zelo pomembno in menim, da je tudi za druge ljudi, ki mislijo v življenju nekaj doseči. Seveda na svetu ne obstaja samo šola in se je potrebno znati tudi zabavati, vendar nekateri pri tem pretiravajo, prav tako kot nekateri ne poznajo ničesar drugega kot šolo in učenje. Vedno mora biti nekje meja, tako za zabavo kot za učenje. (Špela Tomšič, 9. a)

Šolanje se mi zdi zelo pomembno, še vedno pa menim, da je najboljše in hkrati najbolj kruta šola življenje. Prav se mi zdi, da bi se vsak izobrazil v tisti stvari, ki ga veseli in jo rad počne. Znanje je edino, česar ti v življenju nihče ne more vzeti. (Staša Frank, 9. b)

Po mojem mnenju bi se morali vsi ljudje izobraževati, če hočejo v življenju kaj doseči. Za uspehe se moramo veliko učiti. (Urška Jenko, 9. b)

Če dobro pomislim, kako sem preživela vseh osem let šolanja, mi v misli pride veliko lepih spominov. Osnovno šolo si lahko zapomnim kot pomemben del svojega življenja. Spoznala sem toliko novih obrazov. V njej sem prvič začela sovražiti, ljubiti, imeti nov, drugačen pogled na svet.

Z vsemi sošolci sem se dobro razumela, seveda pa je med nami kdaj prišlo tudi do sporov. V sedmem razredu sem bila z dvema sošolcema na bojni nogi. A se zdaj z njima super razumem. Kljub temu pa mi ni žal za spore, saj so se mi takrat zdeli upravičeni.

Učitelj ... Ko bom zapustila šolo, vem, da se bom vseh spominjala z nasmehom na obrazu in jih bom pravzaprav pogrešala. Skoraj vsakega izmed njih sem kdaj po malem zasovražila, a je to za moja leta popolnoma normalno, saj mislim, da tudi nihče od mojih vrstnikov šole ne mara preveč. Tako učitelje velikokrat po nepotrebnem krivimo za naše trpljenje v šoli. Le z eno učiteljico se nikoli nisem razumela. Včasih sem se zaradi tega obsojala, a sem sedaj trdno prepričana, da za njeno sovraštvo in brezmejno kritičnost do mene nisem kriva sama.

Do šolske snovi nikoli nisem imela veselja; vse skupaj sprejemam kot muko in veliko snovi se mi zdi popolnoma nesmiselno učiti. Priznam, da šoli res ne posvečam veliko časa.

S starši je zaradi šole velikokrat prišlo do spora. Pravzaprav mislim, da bi se, če šola ne bi obstajala, veliko bolje razumeli. Kljub njihovemu trudu na moje šolanje, žal, niso imeli velikega vpliva. Veliko mojih vrstnikov, pravzaprav skoraj vsi, se ob vpitju in tisočih prepovedih, ki jim jih dajo starši, vendarle spravijo učiti. Z mano pa ni tako. Učiti se bom začela šele, ko bom sama tako hotela. Vem, da moje razmišljanje ni pravilno, in upam, da bom nadaljnje šolanje jemala resneje.

Zadnja misel. Zavedam se tega, da je danes izobrazba za človeka zelo pomembna. Vsak izmed nas si želi v življenju nekaj doseči in biti na to ponosen, hoče si ustvariti dom in živeti lagodno življenje. Seveda ne more biti vsak izmed nas bogataš, odvisen od socialne pomoči pa tudi ne. Kakorkoli že, vsak ima svoje cilje in zanje se moramo potruditi. Nekateri se pomembnosti izobrazbe zavedajo sedaj, drugi pozneje. Upajmo pa, da za nikogar izmed nas ne bo prepozno.

Tjaša Nemec, 9. a

